Mircea DANELIUC

Fiction-Ltd

Cele mai tâmpite momente

POLIROM

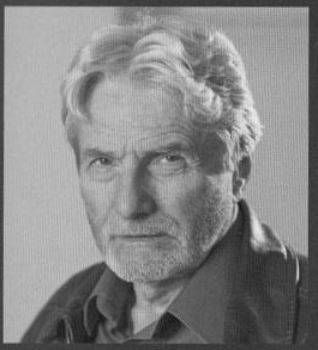

Foto: din arhiva personală

MIRCEA DANELIUC (n. 1943), om de teatru şi film, scriitor. A absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi, secţia de limbă franceză (1966), şi Facultatea de Regie Film, IATC (1972). Debutează regizoral în cinematografie cu lungmetrajul *Cursa* (1975; Premiul ACIN pentru debut), urmând ca, până în 1989, să ducă o luptă constantă cu aparatul de cenzură. Din cele 17 filme regizate, aproape toate primesc premii ACIN/UCIN sau străine (*Glissando*, 1984, selecţionat pentru Festivalul de Film de la Veneţia; *Iacob*, 1988, nominalizat la categoriile Cel mai bun film şi Cel mai bun actor la prima ediţie a premiilor Felix ale Academiei Europene de Film; *Senatorul melcilor*, 1995, selecţia oficială a Festivalului de la Cannes din 1995; *Sistemul nervos*, 2005, Premiul Anno Uno al Festivalului I Mille Occhi ş.a.). A debutat literar în 1997, cu *Pisica ruptă* (Premiul ASPRO pentru cea mai bună carte a anului; ediţia a II-a, 2013); au urmat *Marilene* (1999, 2005), *Şchiopul binemirositor* (1999), *Apa din cizme* (2000, 2006), *Doi pinguri* (2000), *Strigoi fără ţară* (2001, 2014), *Carlo Carlini, iluzionism* (2003; Premiul Naţional de Dramaturgie), *Petru şi Pavel* (2003, 2015), *Femei în ghips* (2005), *Ora lanti* (2007; Premiul pentru proză al revistei *Ateneu*), *Cele ce plutesc* (2009), *Două spălări pe cap* (2010), *Băiatul fără sprâncene* (2012), *Ca un grătar de mici. Un picior de plai, cu ţipul* (2013), *Andreas, Andrada* (2016), *Dulci meleaguri* (2016) şi *Teatru* (2017).

Fiction Ltd

© 2018 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
DANELIUC, MIRCEA

Cele mai tâmpite momente / Mircea Daneliuc. – Iași: Polirom, 2018

ISBN print: 978-973-46-7627-9
ISBN ePub: 978-973-46-7582-1
ISBN PDF: 978-973-46-7583-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

Mircea DANELIUC

fiction-Ltd

Cele mai tâmpite momente

proză mai mult sau mai puțin scurtă

POLIROM
2018

Aşteptând un agent principal

Cu o săptămână înainte să-l ia pe Răducu, m-am certat crup cu Ina, de fapt, am şi presimţit. Cum să laşi geamul ăla, cât creier se cere pentru raţionament?! Şi o găină se controlează!...

Stăteam nu mai ştiu pe care canal şi vorbeau la tocşou despre poezia aia de se face la şcoală, cu doi ciobani care pun ochii pe bunul altuia şi se pregătesc să-l anihileze. Pe ăla îl avertizează nişte copaci şi mioriţa lui preferată ca să-şi ia măsuri omul, vezi, unchiule, că vin şi-ţi iau gâtul, dar tipul nu face nimic, aşteaptă lichidarea în sânul naturii, singura lui grijă e la maică-sa, să fie informată bătrâna. Cu alte cuvinte, nu se opune, consimte, de se miră şi oaia.

Măi, ce-a fost la gura lor!... Că ăsta-i poporul, asta are în fire, să se urce toată lumea pe el şi îndură, poţi să-i tai pădurile, să-l batjocoreşti, să-l turteşti, neam laş, nesimţit, sau şi una, şi alta, ai noştri rabdă orice, te şi simţi de rahat când te uiţi, român eşti şi tu, cum vorbeşti, mă, aşa! Te revolţi, orişicât. Şi dă-i cu strofe şi hăhăială, încântaţi de parcă ei erau altceva, chinezi, brazilieni, unul peste altul, se-ncălecau, ştii cum se vorbeşte pe post, fiecare să găsească el fecala

cea mai dospită, să bage mâna, s-arunce. Nevorbiți, a trebuit să scad la sonor.

Noroc că se ridică unul din fund, nu chiar din fund, că masa era de formă ovală, dar stătea mai încolo, măi proștilor, zice, *proștilor* zic eu, el n-a zis, că nu dă voie la televizor, dar se vedea după ton, omul se abținuse până atunci, te ții, te ții, dar până când?!, mă, proștilor, mă, voi nu vedeți că e vorba de mitul cristic plantat pe o sușă păgână? Arhaică, din aia. Mi-a plăcut treaba asta, am și notat-o, că uit, trebuie să dau pe Google să văd de sușă, ce-i aia, că mă interesează tot ce se poate planta. Mi-a plăcut tipul, pe cuvânt dacă nu! Mă, proștilor, ce-a făcut, mă, Cristos la Cina cea de Taină, când era clar că-s porniți după el, s-a zbătut, s-a jeluit, s-a baricadat, ce-a făcut? Las' să fie, a zis, luați din pâine și vin. Face altceva omul din poezie? Vreți să vă spun eu ce-nseamnă Păstorul? Sau Mielul? N-avea o Măicuță și Domnul? Măi, știi cum i-a făcut? Troacă de porci! Mi-era mie rușine de prostia din capul lor, că erau din ăia de la reviste. Poezia-i excepțională! Foarte tare tipul, am să-l mai urmăresc dacă-l văd; ăla cu părul alb.

Așa. Să revin... Despina a cam început să uite masiv. Nu mai am nici o bază în ea, o controlez și eu cât pot, toți uităm, dar nici într-asemenea hal. Lasă robinetul deschis, lăcăraie, nu știam cu ce să sug apa, asta mai trebuia, să mă pună Zbierea să-i zugrăvesc, n-am și-așa destule pe cap, doarme cu televizorul deschis, mă tem și de aragaz, ce să fac! Zbierea-i

artistul ăla din serial, stă sub noi. Nu pot să spun cum m-a făcut: idiot bătrân, nu mai ştiu, sau, mă rog, îmi otrăveşti zilele care mi-au mai rămas, mă omori şi dă-o pe pufăială! Ceva extrem de vulgar. Când o văd cu ţigara, mă ia cu nervii, nu-s om!...

I-a lăsat căscat obărlihtul la boxă – Răducu, interes de serviciu, plecat la Paşcani – şi, cum are cheia şi merge săptămânal să-i dea cu aspiratorul prin casă, s-a băgat şi-n subsol. Aici e, cum să spun, o cultură, o crescătorie de *iarbă* din aia; era, că nu mai e vorba acum, nu ştiu dacă sunt clar... ghivece, lumină, picurător de apă automat, calitate germană, nu se ajunge cu banii. Ce-o mânca să deschidă acolo! Nimic. Era de aerisit? Nu era, decât să-şi bage ea nasul, mămica! Şi-i lasă gemuleţul, cum spun... Avem becuri aprinse tot timpul, dar nu se simte de-afară; sticlă vopsită, scotch la uşă, singura treabă era să nu uiţi deschis că poate se cască vreun prost dacă nu-i ceva de furat. Şi, normal... ceasul rău. Prostul apare fără să-l chemi, bagă capul şi vede. După care se duce să facă un bine la Circa 8, Mihai Bravu, în bulevard.

Şi-o aud după aproape trei zile:

— Mi se pare că n-am închis sus...

Am crezut că leşin. După trei zile, sper că s-a reţinut. Tocmai mă încălţam, nu mai nimeream nici găurica de la şiret.

— Mă duc acuma să văd, zice.

— Un' te duci, ai umblat prin soare, ce ai, stai cuminte aici! Sunt precis că-l pândesc, îl aşteaptă, monitorizează, au video!

— Mai încet... Nu cred c-au văzut. Cine se uită acolo?

— Toată lumea! Toată lumea se chiorăşte la geamuri deschise, nu ratează nici unul, e antropologic.

— Atunci, du-te tu.

— Adică să mă ia pe mine... De ce n-aştepţi până mor? Crezi c-o să-ţi fie mai bine aici, singură-n toată casa şi eu la Jilava? Trafic de droguri! Ţi-am spus să nu dormi pe tine, te-a uitat Dumnezeu, uiţi şi cum te cheamă, aţipeşti în pantofi! Mâine-poimâine te ia gura pe dinainte şi cu treaba cealaltă...

— Auzi, să vezi ce-o să fie când o să-ncepi să te scapi pe tine şi-o să zaci cu pişoarca în pat, tu la asta să te gândeşti!

— Lasă că nu se ştie cine-i primul, nu te bucura! Ai grijă că uiţi şi începi să mă sperii!

Da, aşa. Aşa am ajuns că coabităm eu şi Despina, soţia. Dacă-i posibil! Şi n-a fost totdeauna la fel, ce veselie era în casa asta plină de praf! Nu ştiu cum mi s-a sucit toată viaţa, odată a luat-o pe posăceală, cam din momentul în care mi-am dat seama că nu mai are nici un fel de respect, deşi fiecare am fost nişte persoane, cândva. Şi unde nu-i respect, ce mai e? Avea ceva delicat, când avea, se umple de testosteron, cum pot să mă uit la ea ca şi partener, se răstreşte, n-apuc să spun un cuvânt şi nu mai sunt nici eu calmitatea aia de-am fost. Totul se duce naibii, dar treaba în care intrase Răducu fără să ştie, şi noi odată cu el, anunţa ceva de speriat.

— Ce nesimţit eşti, măi Tolea, nu-mi vine să cred!

— Ce să fac... Ai idee ce se-ntâmplă acum?

— De-aia zic să mă duc pân-acolo. Poate n-a văzut nimeni, știi cum e, dar se poate-ntâmpla, că geamu-i deschis.

— Și dacă te scoate cu cătușe, ce fac? Mă uit la tine la Știri? Tăinuire! Cine mai era la curent? Că te ia la-ntrebări... Soțul meu, Anatol. Anatol? Ia ridicați-l și pe Anatol!

— Nu! Doamne ferește! Mi-e frică, Tolea, mi-e frică de mor.

— Bine că ți-e și frică. Ai băgat copilul în pușcărie.

— Eu?! Nu i-am spus de o mie de ori? Nenorocitule ce ești! Cum îmi spui așa ceva? Am să mă uit la tine cum te zvârcolești în Iad.

— Ne-ai băgat pe toți. Acuși ne sună la ușă. Știi ce ușor dai din casă, la caracterul pe care îl ai?

— Ai să mori singur! Nici pomană n-ai să vezi de la mine!

— Puțin o să-mi pese. Nu le am cu coliva, n-am treabă, nu mă omor.

— Mi-ai mâncat tinerețea!

— Lăsați... Ce garanție am că nu te scapi și cu aia?

— Cu ce?

— Cu aia, cu Ghimpu...

— Vorbește, dragă, mai jos. Mă duc sau nu mă duc? Băiatul încă nu știe nimic.

— Dă-i telefon și spune-i la ce te-ai pretat.

— Nu pot. Dă-i tu.

— Eu nu torn, doamnă Despina, n-am turnat niciodată, și aș fi avut ocazia.

Răducu, săracul, a amuțit un minut. I-am spus pe ocolite, așa, c-a făcut curat mama și-a lăsat să se aerisească în casă. Peste tot... A uitat puțin gemulețul... S-a prins, telefoanele-s ascultate de ăia de la antitero și e nevoie de experiență să poți transmite ceva personal. Alo, în primul rând, din clipa asta nu mai dați pe-acolo, ați înțeles sau n-ați înțeles?! Nici măcar pe trotuarul de vizavi! S-a prins Răducu din prima... Păcat că n-are un job din care să se-ajungă cu leafa, pentru că-i nativ inteligent, evaluează în viteză, mental, bărbătește. N-am oprit-o pe Ina și eu? Stai aici, nu te duci nicăieri. Pe urmă – ne-a zis după aia, la vorbitor –, primul gând: să iasă din țară urgent. Dar e greu când te găsește nepregătit, niște haine, benzină, era în deplasare pe la Pașcani, plus că ai nevoie de-un ban, unde o iei așa, ca nebunul? Ăștia dau în consemn... A stat pe loc, așa, ca ăla din poezie. Nu-i venea să se-ntoarcă, îl înțeleg, simțea deja o greutate clănțănitoare în mâini, la articulații, știu senzația pentru că ne plângeam, ca părinți, în apartament; i-am spus și lui Ghimpu, de s-a panicat. Ți-am pomenit de Ghimpu sau nu? Te gândești, știi cum e, dar nu poți să-ți reprimi; zici poate că totuși n-a văzut nimeni, nu umblă vecinii de-a bușilea pe trotuar să se uite prin boxe, poate n-au sesizat, că se-ntâmplă... speranța moare... mă rog, foarte rar. A venit acasă și i-au dat arest preventiv. Plus laboratorul distrus...

Ina, terminată. Eu, nu mai spun, pentru că perspectiva cu pușcăria la vârsta a treia te doboară ireversibil. Și-i o căldură afară! Cel mai rău lucru pe lume e să

aştepţi o buşeală despre care eşti sigur că te trânteşte, o vântoaie din aia cu piatră, ştii cum, cât oul de gâscă, când se bolovăneşte gheaţa pe sus înainte să facă zob tot ce se pitulează la sol. Pândeam duba prin geam, dar Răducu, puiuţul, a luat treaba asupra lui, n-a vorbit. Asta nu înseamnă că nu ne cheamă să dăm declaraţii, aşteaptă să le scăpăm noutăţi, altceva decât în primele zile, să aibă de unde să ne apuce. Nu mi-au plăcut niciodată birourile lor, nici acuma nu-mi plac. E foarte periculos, şulfe, mă temeam cel mai rău pentru memoria ei, mă-nţelegi, căci e bine să declari doar lucruri elementare: curăţenie, rufe în maşina de spălat, aspirator, mâncărică şi nimic altceva, de unde să avem noi habar ce are băiatul în beci? Suntem doi bătrâni. Ce-i aşa mare chestie? Ce-o enerva treaba asta?

— Mă crezi tâmpită sau ce?

— Nu, dar ştii că te scapi...

— Ai grijă să nu te scapi tu! Într-o zi ai să uiţi unde stai, o să mă cheme vecinii să te aduc.

— Vezi, testosteronul! Dă pe-afară.

Îmi părea rău de ea că nu se putea linişti, cardiacă şi nu dormea, câte mame-şi bagă copilul în puşcărie? Sau soţul. Sigur că n-a vrut, vrea cineva să lase geamul deschis când ai acolo ce ai? Nu vrei, dar nu poţi să-ţi ierţi şi eşti irascibil. Declaraţii, acuma mai rar, dar tot ne chemau, întrebau şi-n vecini nu ştiu ce, aia, aia, dacă s-au auzit discuţii cu noi sau ceva... Ghimpu de la patru – pierit, se ţinea de pereţi. Te şi defăimează cu ocazia asta. Săraca Despina.

— Măi, nu mai fuma că mă apucă toți dracii!

— Da' ce, fumez pe plămânii tăi, fumez pe balcon!

Pare rațional, dar nu-i chiar așa. Totuși, scurtase țigara, o strivea în scrumieră. Lucrurile astea mă amărăsc, nimeni pe lume în afară de mine nu mai lupta cu ea să se lase, fumatul nu-i bun. Mai ales pe căldură.

— Sunt singurul pe care îl preocupă.

— Ia preocupă-te de tine și lasă-mă naibii!

Asta în loc de mersi...

— Pedeapsa vieții mele!...

Am dat-o și eu, la vocativ, dar ea tocmai închidea pe terasă, n-a auzit.

— Dai și tu un milion, îmi spune, ca să-i facem pachet?

— Păi tu nu știi când iau pensia?

— Trebuie să-i iau o brânză ca lumea, un salam de Sibiu, nu pot să-i duc șorici și aracet, ce pun ăștia-n mâncare.

— Să-mprumut de la Ghimpu.

— Ghimpu se teme. S-au mărit alea și se teme cu ele-n casă.

— Cât au crescut?

— Cam atât...

Și ridică mâna deasupra unui ghiveci cu begonii.

— Ai văzut tu?

— Sigur c-am văzut.

— Zău?...

Ghimpu locuiește mai sus, e văduv și are trei camere. Într-una din ele prospera o altă grădină botanică. De fapt, noi i-am deschis ochii: hai, domnu'

Ghimpu, să facem şi noi o cultură... Ceva raţional; s-a lăsat în cele din urmă convins. Nu te ajungi nici cu pensia... Numai că masa vegetală creşte cu inocenţă în anume condiţii, cere un destin comercial şi, dacă iei frica...

— Normal că se teme.

— Tu, în locul lui, nu?

Şi ea se temea, o cunosc, dar trebuia să-i confirm ca să mă poată privi în felul acela conjugal-superior. Şi i se dădu şi aceasta. Zic:

— Păi, cum... E speriat ca naiba şi el.

— Şi ce facem cu alea?

— Să le distrugă.

— Ai înnebunit? Ce să distrugă?! Plăntuţele pe care le-am îngrijit? Tu te-ai uitat să vezi ce frumos au crescut?

— Şi mie mi-e milă, dar nu mă amestecaţi.

Adevărul e că se dezvoltaseră splendid. Le-am şi îngrijit...

— E-o avere!

— Atunci, nu ştiu.

— Ce *nu ştiu*?! Eşti bărbat în casă sau ce eşti aici?

— Nu ştiu. Să ne ia şi să se termine, nu mai rezist!

— Bun, hai. Mergem şi ne dăm în gât. Cu Ghimpu cu tot. De ce să stea copilul singur acolo?...

— Mai încet... E geamul deschis. Şi cu ce îl ajuţi?

— O să-i fim mai aproape.

— Cât de aproape? A declarat în fals că nu suntem implicaţi.

— Mai încet... Ce urli tot timpul?

— Urlu? Aşa vorbesc eu, citeţ. Vrei să-l mai înfunzi o dată, ce vrei?

Atâta i-a trebuit. Era cu mâna pe clanţă şi am întors-o din drum. Dă-i şi plângi! Ina lăcrimează spontan, mai ales când contemplă seriale turceşti, când prinţul Charles exaltă România în luări de cuvânt şi când vede cum a ajuns Kövesi. Dar mai ales când e vinovată de ceva şi lucrul devine clar pentru toţi. N-ar recunoaşte în veci; scuze – nici pomeneală. Unei persoane cu atâta respect de sine i-ar fi imposibil. Atunci, emoţia devine lichidă, iar plânsul exprimă în primul rând un reproş, o acuză, o durere nemeritată. Mă înduioşez la asta ca un puştan, aproape săptămânal.

— Eşti negru la suflet, Doamne, cu cine trăiesc! În Iad ai s-ajungi, ţi-am mai spus, la azil!

— Vezi testosteronul...

— Cum îmi spui mie aşa ceva, mama copilului tău!

— Ce ţi-am spus?

— Păi vezi că ai *roza*? Ce mi-a trebuit să te iau, c-aş fi putut să fiu mai deşteaptă! Eram o copilă, te-am iubit ca o toantă, mi-am nenorocit tinereţea! Ce facem, du-te şi-adu şi tu ceva în casă, n-am timp să stau după pensia aia, mă-nţeapă ficatul, aşteaptă băiatul pachetul!

Să mă prostituez, ce să fac?! Prostituează-te tu! Totuşi, Ina găsise cumva o modalitate de-a face rost de ce-i necesar, căci o surprindeam ambalând în bucătărie de fiecare dată când Răducu avea permisiunea de a fi receptiv. A venit pensia, i-am înmânat-o, pune-o, zice, sub farfurioară, adică nu era chiar urgent.

M-am abținut de la întrebări ca să nu degenerăm în discuții, treaba mea era să aduc cartoane de unde știam. Venea însă acasă cu flori, ceea ce la început te intrigă, dar intri la idei, nu se poate, buchete asortate, serioase... Nu ajungi să te-ntrebi?

— Nu te supăra, cu ce cumperi tu alimente și de unde ai bani de taxi, că până la penitenciar faci trei sferturi de oră?

— De la... flori.

— De la flori?

— Vorbește și tu mai încet. Ce urli așa?

— Scoate, dragă, țigara aia din gură, că-nnebunesc! Nu-ți dai seama că te distrugi? E urât, înțelegi, e nociv! Fumează din *alea* mai bine, are ăla deasupra, tot se aruncă, cel puțin e mai sănătos. În Grecia s-a legalizat.

— Până s-ajungem noi greci!... E prea scump, nu-mi permit.

— Ai zis că te lași.

— Le-am redus aproape total.

— De unde vii cu florile astea?

Domnule, te taie de la genunchi; s-a apucat să porționeze frunze la Ghimpu-n apartament și să le ducă unde-a mai dus. La vârsta pe care o are! Eu, când sunt băgat în situații din astea, nu mai răspund. Nu mă bag. Măi, fată, ăștia n-au închis nici ancheta, vrei să mă omori, ce vrei? Mă simt încolțit.

— Să mă ia pe mine, tu stai acolo.

— Unde, acolo?! Eu nu fac nelegale.

— Nu-i treaba ta. Stai acolo, pe recamier.

— Dacă te ia, m-a luat!

— Stăm prost cu banii. Car pachete săptămânal.

— Nu mă priveşte, nu ştiu nimic! N-am treabă cu Ghimpu!

— E-n piaţă unul cu flori, mergea şi Răducu la el.

— Despina, suntem urmăriţi.

— Îi las punga, iau banii şi mă fac că iau flori, îmi dă un buchet. Acuma, ce vrei?! Adu tu în casă ceva, dacă eşti mai deştept!

Mă răneşte. Mă face să mă simt ca un găinaţ. Nici n-o mai întreb, treaba ta! Ghimpu, dacă-mi dă bună-ziua, mă fac că n-aud. Nu stau pe-acasă. Nu dorm. Aştepţi ca ciobanu-n bâtă. E drept că-i şi cald. Ce tupeu poa' să aibă, nu-mi vine să cred! Mă sfidează! Am insuficienţă de somn, m-am îngălbenit, curg pantalonii de pe mine, nu ies afară pe vânt că mă suflă. Nu mai suport telefonul.

Marţi, trei ceasuri rele. Au venit şi-au luat-o marţea trecută. Împreună cu Ghimpu, aşa cum mă aşteptam. S-a temut el cât s-a temut, dar până la urmă tot... Şi ţiganul de la florărie. Era urmărit, l-a dat fiu-meu pe listă când l-au sifonat. Cum ar veni, Răducu a băgat-o acuma pe ea, era cumva rândul lui... Cu cele mai bune intenţii. Agentul principal Busuioc. Sigur că m-au cărat şi pe mine, m-au pus şi la aparatul lor de minciuni, dar dacă eşti corect şi spui cinstit habar n-am, nu-s băgat, nu ştiu despre ce se face vorbire, maşina se relaxează. M-a dat nevinovat; n-am nici un amestec, acuma ce pot să-i fac? Dacă nu ştiu, nu ştiu, ce să vă declar? Am stat şi la aparat. Şi mi-am luat

fața aia senină; am mai multe, dar aia senină, gen tataie care surâde cu gura deschisă, desprins de realități, asta dă rezultate sută la sută.

Ina, că ea: numai eu am făcut ce-am făcut, el nu știe nimic, e bolnav, n-are voie să-i provoc supărări, trebuie să-l menajez! Și Ghimpu la fel, nu c-am fi combinat noi îngrășământ la ghivece; n-are domnul Anatol nici un fel de amestec, e bătrân, e senil! Asta declar, susțin și semnez. Caracter, vezi, trăiești lângă un om și nu-ți dai seama tot timpul...

Nu știu dacă-i mai bine afară: soția și fiul în arest preventiv, se bagă unul pe altul involuntar, și dacă nu le-aș fi spus de o mie de ori: măi, fiți atenți, fiți atenți c-o scrântiți! Te gândești și la Ghimpu, săracul, de la etaj... Nu ne ajungem cu banii. Da' cum stă ea acolo printre escroace în niște metri pătrați și veceul comun! Poți să înnebunești. Gândaci, șobolani... El ca el, bărbat, vai de capul lui ce aer respiră și-acolo, dar să ai diabet, la o vârstă, cum bagi, domnule, în pușcărie o femeie așa, fără să te uiți în cardul de sănătate? De ce mai ai card? Pentru o plantă care-i mai sănătoasă decât țigara, pe cuvânt dacă nu, dar de tutun nu se-ating, nesimțiții, sunt mână-n mână cu tabacul globalizat, în alte părți e legal la consum. Curul Europei, ăștia suntem, a zis bine ăla, cum îl chema. Aș pleca din țara asta și mâine, dar unde naiba, la vârsta asta! Etatea te ia prizonier, nici n-ai timp să observi.

Să știi că n-au toți curajul; ai mei nu denunță nici morți, se lasă, săracii, legați și nu toarnă, asta admir cel mai mult. Să te ții neranchiunos că unul e liber, deși,

vorba aia, am prestat reciproc, dar numai așa pot să-i ajut cât de cât: un avocat, un pachet, o cartelă smartphone... Din pensia asta, câtă se vede. Proteina, în pușcărie, mai slab. Cine să-i susțină alimentar? Fără comunicare nutritivă cu exteriorul. Răducu mai apucă pachet și de la fata aia care-i cu el, dar știi cum sunt astea...

Și ce-nseamnă, că-mi dă pace sau ce? Am un agent infernal, mă convoacă, nenorocitul, sună la vecini și ia bârfe, așteaptă să fac o greșeală. Totuși, nu îndrăznește deocamdată, dorm la domiciliu, în pat. Dorm, vorba vine, mă foiesc, nu am somn, am tegumentul jilav, încerc să citesc, dar e mult prea chinuitor. Toată familia mea arestată și eu mă lăfăi în libertate, umblând prin ce cameră vreau din cele două de care dispun! Nu pot, mi-e rușine, mi-e dor, sunt zile în care aș vrea să fiu lângă ea, mă rog, teoretic, nu știi ce mizerie e-n pușcării și nu se ia o măsură, ne induc în eroare și nemții, nu ne taie la infringement, deși au promis! Aș vrea s-o sun tot timpul la telefon, dar n-o lasă. Mă simt epuizat, îmi lipsește. Și ea la fel, am văzut-o; când suntem la distanță, răsar sentimente de mult reprimate. Se uită cumva să pricep, strânge din ochi și ridică un deget la nas, adică, fii atent, nu recunoaște nici mort, ține-te, Tolea, suntem lângă tine! Săraca, ce bucuroasă era când i-am dus joi pachet... Ce-i aici? Piersicuțe? Știu că nu ești așa, ești nesimțit numai la suprafață...

— Domnu' agent, vă dau cuvântul meu de cinste, habar n-am avut. M-ați pus și la aparatul ăla de măsoară corect.

— Hai, mă lași... Dumneata nu știi cu ce se ocupă soția?

— Cine știe precis ce fac ele?

L-am văzut că alunecă două secunde într-o meditație scurtă.

— Și nu ți-e puțin așa, ei în arest și dumneata zburzi afară?

— Și ce să fac? Ați făcut percheziție, mai controlați o dată, vă rog foarte mult. Vreți la aparat, puneți-mă zilnic... Ce pot să mai fac?

— Asta mă miră, nu știu dacă mă înțelegi, să nu te intereseze cu ce se ocupă soția deasupra, în apartamentul de sus.

— Mă jigniți.

— Vecinul e arestat, sper că știi.

— N-am știut, ce să fac?

Dădea din cap, înțelegi, adică măi pămpălăule; poate scoate ceva. Care-i gașca? Cine-s ceilalți? Care-i grupul infracțional? Foarte umilitor. Și nu-i foarte legal să te umilească. Se uita la mine și rânjea nu știu cum. Mă fixa cam așa... Eu, când văd că polițistu-i hlizit, o dau dracu' de treabă, nu mai am nici o pornire, nimic. Cam ce încerca el de fapt? S-o degradeze și pe Despina, nu-i de-ajuns că se chinuie fără aer, fără nimic, cu alte 20 de hoațe și criminale cățărate prin paturi. Dar există o nevoie de-a terfeli, mai ales la televizor. Ina care e, nu-i așa, la o vârstă... Cu toate că ne știm cu Ghimpu de 30 de ani, s-a nimerit de ne-am mutat simultan, chiar la roșu. Un om deosebit de atent, are barcă. Dacă nu ești considerat de un anume nivel, nu face nimeni grădină-n apartament.

Pentru asta trebuie să ai o încredere din aia, cum să spun, mai mult decât enormă: enormă şi reciprocă. Foarte amabil, civilizat, venea cu bomboane-n cutii. În sfârşit... Domnul Ghimpu.

Ce mi se pare nepotrivit e că se uită blocul, cumva. Am crezut la-nceput că din curiozitate sau măcar cu părere de rău; soţia plus Răducu, vecinul, cam mult pentru impresia lăsată – vorbesc văzut din afară, aşa cum mă văd. Dar, zic şi eu, dacă a fost din greşeală? Te poţi gândi şi la asta, poate-a greşit omul, poate e depresiv. Aşa-i construit Universul, cu cap, când greşeşti poţi să-ndrepţi, o iei de la coadă. Dacă ar fi fost făcut, pun problema, numai pe-o dimensiune: ai zbârcit-o, ăla eşti! Şi salut! Să nu poţi să repari niciodată. Să te lase, adică, să intri cu căpăţâna în zid. Fără nici o speranţă că se mai poate drege cumva, o depanare, o rectificare. Păi unde-ajungeam? Nu eram acuma în Evul Mediu, pe undeva? Păi uită-te cum merge Neptunul sau Martele, sunt legi draconice, nu se discută.

Şi-i mănâncă să afle, vecini, înţeleg, cum aţi făcut, mă, averi, când noi o frecăm la rece şi strângem cureaua? De unde răsad, cum se udă, se ţine aproape de geam? Invidie, ca la ciobanii vrânceni. Dar tu treci agale şi-i laşi să-şi găurească stomacul, nu discuţi, fără intimităţi. Dar ce-i roade mai rău e cum ai fost, mă, atât de neghiob să nu ai habar de ce învârte femeia cu Ghimpu? Cum ai stat, mă, ca un ciumpalac, cu căştile pe urechi? Jigodii... Aşa-i omul la noi, jignicios, se bagă-n vorbă ca chiloţii-n cur, mă, nu vă e ruşine, nemernicilor, aveţi acasă copii, bârfiţi nişte oameni în etate? Ăsta-i păcat mare, javre! Vă lucrează

agentul şi nu vă daţi seama; vine, sună la uşă şi se face că scapă câteva chestii jegoase ca să vă asmută la delaţiuni. Cât de mare e banda asta, câţi sunt? Nu mai pot să văd agenţi principali! Mai bine un procuror. Ţi-e şi ruşine că umbli liber, pe cuvânt dacă nu, îţi vine să te închizi undeva, să te bagi într-o hrubă ca ăla, cuviosul cu sihăstria, are pomenire undeva prin decembrie. Că Despina!... De ce, hai, de ce? Că ei îşi rod lanţul şi el se desfată-n Vitan. Eu, adică. De ce nu-i legat acolo şi el cu familia lui, nu pentru că habar nu avea?... Da, exact, de aia!

Mă enervează chestia asta cum nu pot să spun. Plătit din banii mei şi răspândeşte defăimări în cartier. Clar că aşteaptă să mă ridice, vrea doar să fac o greşeală. Să vezi cum i-o dau de la obraz; sigur: civilizat, elevat, nu-mi permit să bruschez, dar i-o spun. N-are voie să te dezonoreze.

Data viitoare a fost în joia cealaltă. Nu-mi plac birourile de poliţişti, nu mai ştiu dac-am spus. Intri şi simţi că te paşte ceva, nu evaluezi corect dacă ieşi şi cum ieşi. Poţi oricând să auzi: doamna inspector principal e de părere să ţi se aplice cătuşe... De aceea, funcţiile de siguranţă ale psihicului şi ale vezicii slăbesc. Cătuşe, îmi pun un ziar pe deasupra, că-i plin de ziarişti. Un biet om în vârstă, de ce-l umilesc?

Busuioc, ăla, nici n-a ridicat privirea când am intrat. Mi s-a părut cătrănit şi fuma. Am dat bună ziua, cu toate că nu m-a poftit să stau jos. Vorbea greu.

— Băi, acuma cinstit, între noi, ai ştiut ceva de Ghimpu ăla şi doamna?

— Nu v-am spus eu că nu?

— Băi, te-am întrebat ca de la bărbat la bărbat. Vreau să știu pentru mine. Ai avut știință și ai lăsat să se-ntâmple?

— Nu, domn' agent principal, am mai declarat. Dați-mi o coală să scriu.

— Lasă cu scrisul. Credeam că putem avea încredere unul în altul, e vorba de comunicare. Nu se poate, nu se poate...

Și se freca pe față. Era neras, se auzea barba. Și țigară de la țigară, foarte urât, mă rog, la el în birou, dar tot n-are voie. Fumatul nu-i bun, mai ales dacă ești în postura să inhalezi. Îmi părea amărât și-am ieșit cu o precizare.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Și ce, așteptai să-ți și spună?! sări deodată de parcă mi-ar fi șutuit o bleandă peste ureche. Numai bou nu m-a făcut. Niște curve! Niște otrepe!

N-am fost foarte sigur dacă se referea la Despina, dar despre ea mă-ntrebase, trebuia să-i răspund, nu-i de-ajuns că se frământă la beci, cine-o băgase, nu el?!

— Domnu' agent principal, vă spun foarte sincer, sunt situații confuze în care ni se pare și nouă.

N-am putut să m-abțin.

— Curve nenorocite...

Nu-nțeleg de ce zbiera la mine în asemenea hal, eram eu vinovat?

— Curve, mă! Deschide ochii! Te trag în piept. Muncești, le aduci, le îmbraci, te sacrifici, îți ruinezi sănătatea, îi dai tot ce vrea și-odată auzi că ți-a tras-o!

Ca și cum Despina mă denunțase... Măgar. În poliție se strecoară și oameni de stofă proastă. M-a dat

afară, nici nu știu de ce mă chemase. Am crezut că mă arestează. Și te și tutuiește, măgarul, da' poate există o diferență de vârstă, de pregătire! La ăștia, dacă ajungi, și la procurori, te ia la pertu, e în caietul de sarcini.

Cred că încearcă să mă atragă-n ceva. Sau are necazuri, mă rog, părea dărâmat, cine n-are necazuri, dar pentru asta să arunci cu epitete? Controlează-ți limbajul, ăsta-i vocabular! Așa mi-ar fi bună niște iarbă din aia... Ce-mi pare rău e că n-am apucat să-i spun că mă denigrează-n oraș și cred că-i abuz. Fiecare avem demnitate și se pretinde respect. Cum răspândești despre mine enormități conjugale? Ai ajuns procuror?!

M-am liniștit și eu cât de cât, am trecut și prin piață, să-mi pun baterie. Ceasornicar mai era; la florăria *aceea* însă, oblon. Nici nu m-am mirat. Știi cum se uita la mine aia cu dovleceii? Mâine-poimâine nici nu mai pot ieși din casă! Asta am ajuns. Dovlecei în salata de vinete, îi taie tăria... Pe de-o parte, îl înțeleg, umblă, mă calomniază și-mi scoală vecinii în cap, doar-doar oi ceda. Ia-mă, dom'le, sunt pregătit... Poți să înnebunești. De ce nu m-a pus azi să scriu? Tehnici de milițian. Eu ca eu, dar să-i pui în cârcă lui Ghimpu mizerii din alea! Pot să bag mâna-n foc! Da' ce, de ieri îl cunosc? Îl cunosc de 30 de ani, atent, manierat, fără nici o dovadă, care-i dovada, s-o văd! C-o fi primul rechizitoriu fără dovezi, de când fabrică ăștia, neodihniți... Mafioți! Și s-arunci pe Ina cu zoaie, cu... la etatea pe care o are și cu problema ei de coloană! Nu știu, bre! Băiatul mă cunoaște de 30 de ani. Asta

am ajuns, după cât am muncit, să mă spurce un nesimţit! De ce se uită aia în sus?

Eram aproape de părculeţ şi-o văd pe una cu capul pe spate, se uita în văzduh. Mă uit şi eu, că vrei să vezi ce se vede: nimic absolut, nişte cer. Probabil că se uita după mine cum vin cu sacoşele alea şi, când şi-a dat seama c-o văd, s-a făcut, neisprăvita, că plouă, avea ea un interes de văzut la etaj. Ce-am ajuns, domnule, că-mi sare capsa şi mie, nu mai înghit! Ei, drăcia dracului! Aveam pungile alea în mâini, c-am intrat să mai iau una, alta pentru pachet, am vrut să le dau de pământ, dar m-am abţinut.

Mi-era frică să nu mă aştepte la uşă. Ajung la bloc şi dau în scară de-un puşti de la C, nici nu locuieşte aici. Făcea în ghiveciul doamnei Gâfu, la ficus. Şi-l iau parental de o urechiuţă, e cel mai la îndemână, nici taică-său n-ar face altfel. Dar uşor, abia l-am atins, numai de partea de sus, de la vârf, nici nu simţi, practic l-am oprit puţin ca să-l întreb unde stă. Mamă, ce scandal după aia, părinţii cu alţi trei mârlani şi cu Zbierea, de ce dai, mă, în copil?! Mă, penalule! N-am dat, puteţi să-l şi întrebaţi, face pişu pe scară la noi! Asta nici nu conta, treaba era că de ce aplic tratamente brutale vizavi de-un minor. Să sară la bătaie, făceau ca toţi dracii, dacă ai părul alb sau deloc e totuna. Bine, domnule, zic, hai să ne batem dacă doriţi. Nu doreau. Doreau să mă incrimineze pe ton ridicat, de-au deschis uşa toţi. Că ai puşcăriaşi în familie, şi vecinul de sus, se cam ştie, aşchia nu sare departe, aşa şi pe dincolo, că de aia umbli creanga şi comiţi

infracțiuni, bați copii, javră bătrână, bați soția și l-ai băgat la parchet și pe ăla, amantul, nimeni nu se atinge în țara asta de turnători, băga-mi-aș, te bucuri, n-ai treabă, poate trăgeau și ei să facă un ban, profiți, i-ai vândut, iudă jegoasă ce ești! Ai să mori ca Ceaușescu pe șanț și nimeni n-o să-ți aducă o cană cu apă sau o pernă sub cap! Îmi vine să vărs!

Da' mie nu?!... Mă irită treaba asta cu libertatea, n-am de pe urma ei decât reproșuri și nici un respect. Tot așa am crezut c-am tras lozul și când l-au împușcat pe tiran, de revelionul ospătarilor. Nu te iei de fumat? Ești de fier? Ăștia mă arestează... Vino, bre, și mă ia! Eu nu rezist, îți spun, la mizerii și la hingherealâ dau în primire. Cât de tolomac poți să fii, nu-mi dădeam eu seama dacă Ghimpu sau nu știu ce!... Doamne ferește, m-am tâmpit, m-am tembelizat! De ce nu te-ajungi niciodată cu banii? Io-s om de plantații?! Ca să mă terfelească pe unde mă prind? Și de ce să-i aștept, de ce să-i aștept?! Nu suport! Nici susa aia păgână n-avea nervii de fier. Care-i afacerea că umblu pe stradă și mă culc seara-n pat, la ce îmi ajută, nimeni nu știe cum e să fii singur acasă, de ce nu m-ați săltat odată cu ei? Acuma, eu i-am băgat? Poate, nu știu, mi-o fi scăpat și mie ceva, dar nu mi-a scăpat, nu fac treburi din astea, duceți-vă dracu'! Cine vă credeți?

M-am oprit la avizier, apa tot 86 de lei, ca luna trecută, deși bântui singur prin apartament. Ce șmecherii învârt ăștia, ia să stăm de vorbă puțin! Ce consum eu, câte-un duș și la flori! La Ghimpu-n apartament nu mai există nimic, nu mai e ce uda, udă ei c-au

pus mâna pe toată recolta. De unde are omul la apă 50 de lei? Ori te ia, ori nu, îţi pune din burtă. Mă ia şi pe mine, ia-mă, bre, îi simt după ton. Am fost azi la el, mă aşteptam să-l găsesc în starea aceea de data trecută. Lingea îngheţată.

— Vrei o vafă? ca să înceapă discuţia.

— Nu, mersi.

Îi simţi după ton, plescăia îngheţata, nu pot să explic, dar se simte. Car o sacoşă, mi-am pus nişte lucruri deoparte şi am pregătită o pungă cu schimburi. Nu ştii ce se-ntâmplă. Cam groase, alegi călduroase automat, deşi încă-i vară; dar cât ţine vara, şi după aia ce faci? Despina e bună la-mpachetat. Ce naiba să iau? În cele din urmă, le-am trântit cu sacoşă cu tot, nu mai iau nimic, dă-le naibii, aşa mă duc, în maieu, cum mă vezi! Ştiam c-am să sufăr, sunt nepregătit şi mă arunc ca un prost, asta e, suferinţa te întăreşte. Lingea din cornet. Dă, Doamne, să mă văd afară, pe trotuar!

N-ai să crezi, da-mi dă drumul...

Apartamentul se face posac dacă stai în el singur, şi încins, nu ştiu cum, respiri greu, deşi laşi deschis ca să fie curent. Intră praf, ăsta-i aerul pe care-l avem, se depune şi dau seara cu mopul ca să nu facă pojghiţe; nu-l mai scoţi decât cu detartrant şi ăla e scump. Mă gândesc: mă ia şi cum rămâne cu casa? Mormane de gândăcimi. Ce mai găsim noi aici când ne-ntoarcem?

Măi, îţi spun, nu mă pot obişnui cu gândul că mă poate sălta, nu-s făcut să trăiesc în mizerie, dar cred

că nu scap. Îşi bate joc, aha, zice, ai păcălit detectorul, stai acolo şi-aşteaptă, aşteaptă... N-am păcălit pe nimeni, ce-am păcălit, o fi fost el defect! Vreau o periuţă de dinţi care să fie numai a mea. Şi apă caldă, nu pot cu rece că mă săgeată la nerv.

Să golesc frigiderul, numai mucegai n-am avut! Mai bine îl las scos din priză că te mai încarcă şi la facturi. Să cumpăr în fiecare zi exact ce pot să consum şi s-arunc ambalajul. Te pomeneşti că te pune la avizier că n-ai plătit cât ai fost reţinut. De-acolo, de unde să-i dau? Să-i las cardul de bancă, ce vrea? Şi abonamentul la cablu şi telefon, o căruţă de bani, ar trebui să le anulez. Numai că durează, cred că durează şi-o lună, mă leagă până atunci... Aşa, găleata pentru gunoi – tot timpul curată! Nu ştii dacă mai ai timp s-o goleşti.

Ce-ar mai fi... haine am pus... gazul, mai bine închis la contor. Datoria la Mincă: mi-a dat când s-au pus termopane la scară; nu stă el în 200 de lei, să mai stea până ies. A, Norvasc şi Stilnox! Cam câte medicamente poţi introduce, nici nu cred că te lasă. Şi Ranitidină pentru stomac. Pe Ina au întrebat-o dacă ia tratament?

Problema e că se pricep să te morcovească. Nu pot să spun că-mi vine să zburd. Aşteaptă ceva... Aşteaptă să vin eu acolo ca să mă umilesc, da, domn' agent principal, şi eu sunt băgat, am ştiut şi-am ascuns. Ăsta-i premiul lui, să vin singur, legaţi-mă, na, nu mai pot să mă ţin!... Pot să mă ţin cât vreau eu, nici nu ştii cât pot să mă ţin! Ăştia-s hiene, dragă, braconează,

plăcerea lor e să te încolţească, să te vadă cum tremuri. Se simte, simţi cumva, într-un fel. Te strânge casa, nu ştiu dacă sunt clar. Auzi o maşină şi ieşi pe balcon, poate-i duba. A, şi... aoleu, florile! Ce fac cu ele, cine le udă dacă sunt nevoit să dispar? Plantele noastre, pe care le-am îngrijit, nu cer decât puţină apică! De la copil şi de la Ghimpu le-au mătrăşit, aici puţin le pasă că-i rododendron sau asta cu frunze, nu mai ştiu cum se cheamă. E ceva viu, nu poţi lepăda dacă-i viu! Dacă aveam un copil, mă rog, un nepot?

Nu, dacă ies pe uşă şi-nchid, s-au uscat în trei zile... Să las o cheie, poate, la fata asta care e cu Răducu... Şi dacă dă iama prin case şi dispare şi cu cheia lui, şi cu-a mea, că nu poţi să ştii! Ai încredere? N-am, că lumea-i cum e, nu vezi atâtea pe unde te uiţi? Sau la o vecină din bloc... Şi aia, ce, nu deschide dulapuri? O fi mai proastă sau ce? Nici măcar doamna Gâfu? Măi, eşti cu capul, ce ai?! Atunci, gata, mai bine le smulg, că dacă mă saltă nu e nici o scăpare. Deşi ar fi bine să ţii o cheie la un vecin, poate se crapă vreo ţeavă. Sparg ei uşa, nu te gândi. N-au voie, că-i proprietate. Şi-atunci ce, înfloreşte igrasia pe sus până-ţi dau ăia drumul?

Privirea-i căzu pe fereastră. Perdeaua era trasă-ntr-o parte cine ştie de când, se vedeau nişte nori îngălbeniţi într-o dungă şi câţiva pescăruşi bălăbănind din aripi ca la Eforie. De unde pescăruşi? îi trecu prin minte consecutiv. Apoi, ce fac cu florile astea?... Doar să le distrug odată cu mine. Să nu sufere mult. Sau le dau. Cui le dau? Cui le vrea. Le scot afară pe

trotuar: gratis, le iei, dar le uzi. Fii serios, joacă fotbal cu ele, le ţârcâie câinii... Ce se-aude?

Mi s-a părut că aud ceva pe palier şi m-am dus tiptil să bag ochiul. Nu ştiu dacă mi s-a părut. Poate mi s-a părut. Sunt foarte nervos şi nu-mi face bine.

De la vecinul de sus picură apă pe balustradă când udă, m-am certat cu el de o sută de ori. Dacă aş putea să le îngrămădesc la grilaj, pe balcon, şi aş da cumva nişte găuri în ghivecele lui, dac-ajung... hai că te-ai tâmpit, ţi-a spus şi Despina. Atunci, ce?! Nu există o rezolvare, sunt conştient, nu ai cum. Planta e singura vietate care zice mersi dac-o ţii cu picioarele-n apă.

Şi m-am apucat să le torn. Le-am mai pus de dimineaţă un rând, nu-i nimic, să fie pământul jilav. Nici prea mult, că se maronesc. Cu sticla, le dau cu sticla de plastic. A, chiar! Un pet din astea cu o găurică-n capac nu dă picătură cu picătură dacă-l înfigi cu gura în jos? Poate dă, dar cât timp? O săptămână; şi după aia? Măcar o săptămână, tot e ceva. Şi după o săptămână?...

Am din când în când imaginea brutalităţii cu care voi fi scos din casă şi azvârlit într-un beci fără aer, pentru luni de zile, poate chiar ani, dacă om fi sănătoşi. M-am gândit toată noaptea la asta, deşi am luat o pastilă, m-am gândit şi la flori. Apar cu ele la penitenciar, să zicem pentru decorarea celulei. N-am dreptul? Păi nu bagă ăia cuţitul în ele sau le smulg din pământ ca să vadă dacă n-am ascuns nu ştiu ce? Taie şi cozonacul, dacă ai pe cineva să-ţi aducă pachet.

Nu, mai bine... nu știu, mai bine orice. Adevărul e că nu știu deocamdată cum e acolo fără supliment nutritiv, dar mult mai rău, bănuiesc, merită să te gândești cât de cât. N-avem pe nimeni și, după cum se aude, lucrul hrănitor se împarte la toți de cum ajunge la pat.

M-am dus dimineața și-am luat două căzi. Băițe din alea pentru copii, din plastic albastru. Le-am târât pe balcon și-am cărat apă cu oala de supă; a intrat, probabil, vreo jumătate de tonă, poate mai mult. După care am aliniat plantele de jur împrejur, ca la ăștia, la Guvernare, la ședința de plen. Ca să ai o idee. Așa. Ghiveci lipit de ghiveci. Mă duc la dulap și caut pijamaua verde cu gri, că tot a început să plesnească. Bumbac. Foarfeca la îndemână, tai și deșir vreo 20 de fâșii, cât mai lungi. Mi-a plăcut s-o aud cum pârâie. Rezultă fitiluri. Fitilurile se aruncă în apă să se-mbibe. Pe urmă, un capăt în baie și celălalt în pământul din vas; se proptește cu scobitori. În felul ăsta, dacă ai noroc și cârpa nu se usucă la soare, vegetala poate să-și tragă umezeală din cadă. Se numește osmoză. Are această capacitate. Mi-am făcut socoteala că pot sta independente și două luni. După aia, vedem. Poate trimit avocatul de-acolo să mai adauge apă, că tot ia un ban. Nu cred că juriștii pun mâna prin casă, asta ar mai lipsi!

Am lucrat, îți spun, cu sufletul ghem, nu credeam că termin, așteptam din clipă în clipă s-aud soneria și să mă urce în dubă. Vecinii căscați la ferestre. Îngrozitor!... Dar, slavă Domnului, am treaba făcută.

Nu pot să spun cum stau ele cuminți, aranjate și trag din băițe ca la bar, cu paiul în gură. O plantă e ceva minunat, filosofic – puțină apă, atâta îți cere! Dar ce liniște-n ea, ce răbdare! Iar mă gândesc la ăla, ciobănelul cu sușa; tot n-am umblat la dicționar, dar nu mă mai scol acum. Moare anual, înverzește, face flori, noi nu ne ridicăm la o asemenea treabă. Noi suntem stresați, pricinoși, suntem o varietate haină. Nu știi cum te liniștește dacă te uiți mai lung cum au acceptat să trăiască. Îți spun, pot să stau ore întregi pe balcon. Și *plăntuțele* alea îmi plăcea să le văd; inteligente, *cannabacee*, conștiente că viețuiau ilicit, dar cu dragoste multă, înfrunzeau țuguiat, ai văzut cum e forma de la... limb, dicotiledonat, Omega 6, Omega 3, o minune, calciu, fier și magneziu! Păcat. Le-am iubit foarte mult.

L-au luat pe unul din magazin, dimineața. Eu mă uitam la cădițe. Spărsese ceva. Când s-au repezit bodigarzii, am înlemnit; mai rău ca organul. Aștept tot timpul s-apară agentul principal Busuioc, nu mă pot liniști decât la verdeață, nici pastilele de nervi nu mai prezintă efect.

S-a dus o săptămână și sunt tot aici. Dacă s-ar putea, n-aș mai ieși din casă pentru nimic în lume. Stau cu picioarele înăuntru, în băiță vreau să spun. A fost o pulsiune, am simțit dintr-odată necesitatea de-a mă integra în lichidul comun, o hrană comună, e o senzație de liniștire nebănuită. N-aș fi crezut niciodată. Plantele se cred oameni, împărtășim multe lucruri prin

tălpi. Stăm cu picioarele-n apă și ne privim. Atât numai că trebuie să fug din când în când la vizor, e câte-un zgomot care mă neliniștește. Am un prosop lângă mine ca să nu las urme prin casă. Altfel, n-aș mai ieși din apa aceasta, dar sunt necesități imperioase, baie, eu știu, câteva ore de somn, cumpărături pentru hrană și transport de pachete la penitenciar. Nu se pot evita, deși am redus ergonomic, am tras un fotoliu lângă băiță, am adus telefonul, telecomanda, am întors televizorul către balcon. Am golit frigiderul, că, dacă mă ia într-o zi, să nu prindă floare. Cumpăr și mănânc atât cât e necesar, nu păstrez. Nici foame nu prea mai am. Altul care crește canabis, l-au dat la teve. Nu s-o fi ajungând nici el cu salariul, un nesimțit, maior de Servicii, așa ceva. Dar scurt, o știre scurtă, atât, batista pe țambal; a nu destabiliza un cultivator. În timp ce Despina e cu lipsire de libertate...

Dar ce bucurie să miști degetele între fitiluri! Ce plăcut e la plante! Pielea mi s-a albit pe picioare și s-a creponat nu știu cum, am sentimentul că absorb minerale. Busuioc nu mă cheamă. Nu mă chemi, nu mă chemi... Cât e de odihnitor, mi-e indiferent tot ce se-ntâmplă cu mine, pot să vină să mă înhațe, sunt în sânul naturii netulburate, îl înțeleg pe păstor. Cum adică ăsta-i *românul*?! De poezie vorbesc; du-te până la market, pe trotuar, dacă nu știi ce-i aia: îmbrânceală, înjurături, trag de haine, nimeni nu e un laș. Ne-am sfâșia cu dantura. Numai de sus, dacă stai și-i privești, de la vârf, par o masă răbdătoare, domesticită, atât, dar nu-i concludent.

Singurul lucru prost e că atunci când mă trag afară din apă mi-e frică la modul reflex. Mă simt hidratat înăuntru, dar mi se face teamă pe hol, la magazin sau la baie, azi-dimineaţă am ieşit puţin verde, probabil de la clorofilă, ceva.

În rest, când sunt cu ele acolo şi comunicăm submersibil, puţin îmi pasă de tot, să se ducă lumea de-a berbeleacul, pot să vină şi-o mie de agenţi principali, deşi mai tresar din obişnuinţă şi fug la vizor; ieri n-am mai uzat de prosop şi-am lăsat nişte urme destul de urâte. Doamne, ce pace!... Mă mănâncă în cap, dau cu mâna şi smulg nişte fire maro, de la apă, probabil, s-o schimb. Am văzut la ăştia, la televizor, un animal ce există-n copaci la ecuator şi-i creşte vegetaţie-n blană, se face verde cu timpul, iar el, pentru mascare, admite. Şi-n algele alea, licheni sau ce-or fi, se bagă insecte şi alte fiinţe care trăiesc acolo pe el, în voie bună şi tihnă, dacă poţi să-nţelegi. Mă mănâncă în cap. Nu descurajez, scarpin energic. Dăm din degetuţe şi clipocim...

Boabele unei păstăi

Nu numai că visase urât, dar vomitase pe covor în drumul spre baie și era și speriată, ba bine că nu! Dimineața, pe la cinci și ceva. Stătea gârbovită cu pumnul sub robinet, clătindu-și gingiile, și-i veniră în minte proteza de pe noptieră, paharul și ceasul. Obiectele se lăsară o clipă peste arătările somnului cărate până aici, dar le pierdu tot atunci, înfrigurată de la năduşeală și sub vigoarea răcoroasă a jetului. La ora asta are presiune. Apa din gură făcu un zgomot neplăcut când o scuipă în chiuvetă, cu cocleală cu tot, însă arsura acră din gât era tot acolo, deși înghițise de câteva ori. Acreală cu greață. De la ce? Un măr la culcare, cojit. Ce-am mâncat? Se gândi la pata din dormitor. Dormi și nu știi ce-ți vine, te cuibărește un putregai, un gust de gunoi...

I se făcu frig, transpira. Se întinse să apuce prosopul și se mută în oglindă, cu lumina deasupra: un chip scormonit de suferință și de toate prin câte trecuse, cu ochii înfundați și miciți, o față pungită, fără viață, fără dantură. Și visul... Se șterse încet, ca-n spital, uitându-se cu silă la cum arăta, închipuindu-și ce văd și alții, apoi udă ștergarul la capăt, îl stoarse

între degete, moale, să nu lase picături după ea şi ieşi să cureţe.

Nu-i nici o bucurie să te laşi în genunchi, dar sunt şi zile când parcă-i mai greu. O podidi răul iar şi frecă cât frecă, ştiind că nu-i de ajuns. Nici nu mirosea foarte bine. Ca să mai ajungă încă o dată la apă şi să-l moaie din nou nu mai avea nici putere, nici stare. Să se usuce, nu pot, vine Reta. Şi se târî până-n pat, poate se mai lua greutatea care-i bolborosea în stomac, măcar pentru o jumătate de ceas.

Ar fi fost bine să aţipească puţin, dar nu izbuti. Asuda. Vlaga i se scurgea în saltea, printre arcuri şi preferă să zacă trântită, cu ochii închişi, ascultând spre intrare; femeia care urma să vină cu pâinea şi să cureţe la bucătărie avea o cheie şi ea. Un ceai poate că... Îl visase pe Octavian.

Nu numai pe Octavian, erau şi alte lucruri pe-acolo, dar nu prea-i bine cu morţi. De obicei vin să le dai de pomană, totuşi soţul, ce bine arăta!, nu lăsa impresia că asta i-ar trebui. Întâi, era o adunare de lume şi ea urca nişte scări. Cineva avea sânge în buzunar, îi picura pe costum. *Urci*... reuşită, *sânge* e veste, nu totdeauna de bine, poate treaba de pe covor. În capul scării, un tobogan din ăla de ştrand şi se călcau în picioare să se dea de sus, de unde erau, sfârşitul nu se vedea. Şi-o împingeau înainte, deşi n-ar fi vrut, se trăgea, se temea. *Frică* nu ştiu ce-nseamnă. Pe urmă, Reta în costumul de baie scos de la boarfe, îl ţinea în valiza din debara, cel întreg şi cu flori, nu-l mai purtase de o sută de ani, îl şi uitase pe-acolo. Bine

c-ai dat peste el... Ce faci, fată, aici? Avea corpul foarte urât, varice, şi se cam ruşina, de parcă o obligase cineva să apară în halul în care era, se ferea, se pitula printre ei. Nici de asta n-am auzit, ce-nseamnă că *te piteşti*. Nu mai ţin minte ce-am mai făcut, am uitat, Octavian... Într-un sacou pe care nu ştiu de unde-l avea, unul alb, se uita la un ceas. Nu zicea nimic, m-aştepta. Am înţeles că m-aşteaptă. Ce-i, Tavi, ce vrei, de unde ai tu haina asta pe tine? I-o fi dat-o vreo toantă de sufletul lui, că mai greşea pe de lături, îşi închipuia că nu ştiu. Lumea se cam rărise, se auzea în spate pe undeva, mă uitam la el şi mi se făcea tot mai rău, m-aştepta – nu-i bine că m-aştepta –, simţeam că mă topesc ca o cremă de ghete, din aia, şi nici nu m-am trezit cum se cade, că la baie, direct. N-am mai păţit să nu pot să mă ţin, doi, trei paşi, abia am apucat, şterge Reta când vine. De ce m-aştepta?... Nu-i bun ce-am visat, Doamne fereşte, când te aşteaptă un mort, la ce te aşteaptă? Să ştii că de-asta mi-e rău.

Zăcea cu ochii închişi, visul se descâlcea înţepător, ca lumina dintre vagoane când trec, spart, abia reuşea să-şi mai aducă aminte câte ceva. Un pom!... N-avea un brad lângă el, mai în spate? Sigur, da, de ce-am trecut peste pom?... Unul din ăla de-l faci la Crăciun şi-l scoţi afară după ce-a venit Boboteaza; îi leapădă toţi la rigolă cu urme de beteală în ei şi câte-o bomboană. Uscaţi. *Brad mort, scuturat*, nu-i bun, n-are cum să fie de bine, e vreun semn dacă mă aştepta Octavian, poate... Doamne fereşte! Şi i se răciră picioarele, dar nu se mişcă, nu putea, inertă, înfricoşată, se ruga să

fie doar un coşmar, o sperietură. Cred că asta-i, c-o să iau vreo gripă ceva, că transpir, mi-e greaţă, am vărsat şi pe jos, de la ce greaţa asta?

Reta apăru pe la nouă-jumate, auzi cheia şi ştiu cam cât se făcuse. Aducea zilnic pâinea şi cele de dimineaţă, mai spăla ce găsea prin chiuvetă şi pleca în treburile ei. În afară de joi, când gătea şi făcea curăţenia, până pe la vreo trei. Dacă se termina cu mâncarea din frigider, bucătărea şi ea, nu era mare lucru. „Sărumâna", o auzi şi ar fi trebuit să răspundă, dar nu-i veni să se mişte sau să vorbească; întinsă acolo, parcă se mai cruţa. Reta intrase şi deschidea deja frigiderul, se auzea zăngănit de obiecte împinse pe rafturi. Pe urmă, apa lăsată să curgă până la caldă şi paşii spre dormitor...

— Doamna Lucuţa! ţipă, de unde se oprise, din uşă, Doamne fereşte, tanti Lucuţa!

Mă rog, femeie speriată, răcnise de-acolo şi o simţi în cele din urmă că vine spre pat. Aproape o şi văzu cum se-apleacă şi-i pune dosul palmei la gât. „Doamna Lucuţa" făcu mai încet, ca şi cum n-ar fi vrut s-o trezească. Îi era mult mai bine adâncită, cum era, în muţenia ei, aşa că nu dădu nici un semn. Urmară câteva secunde de linişte şi ştiu că se uită la ea cu luare-aminte, de data asta mai lung. O şi scutură uşurel, de un umăr.

— Tanti Lucuţa, vi-e rău?...

Mi-e rău, draga mea, îi spuse, dar numai în gând, părându-i-se dintr-odată atât de istovitor a zice sau a face ceva, e bine cum e. Te miri cum arăt?... Într-adevăr,

dinspre cealaltă nu mai veni o vreme nimic, apoi foşni de câteva ori şi-o auzi cum butonează la telefon.

— ...Unde eşti? făcu menajera spre cineva la care sunase, sunt aicea, la doamna... Auzi, mă tem c-a murit...

Ei, prostii, legă Lucuţa în cap şi iar văzu brăduţul uscat şi pe Octavian. Tavi n-avea nici o grabă, se uita la Reta şi el, ascultând-o politicos. Apoi, oftă şi se făcu nevăzut.

— Am pus mâna, da' nu ştiu... E murdărit şi persanul, în mijlocul casei... Ce numere au? Nici domnu' Răzvan?

Da, cu Aurica vorbeşte... Îi face curăţenie luni. Pertu, amândouă?

— La 112?... N-am sunat. Să sun?... Tot mai bine la domnu' Răzvan sau la fată... Care agendă? Unde-n bufet? Cu verde? Stai să mă uit... Ţi-am spus c-am pus mâna, nu-i încă rece, mi se face şi frică... Nu, nu m-am gândit, o caut, e una în baie, eu plec, nu mai stau că mă tem. Dacă dispare ceva, ştii cum e... Da' mi-e urât, Doamne fereşte şi ne păzeşte – şi-şi dădu seama după cum ocolea udătura c-o luase înspre toaletă. Geamul uşii tremură cum făcea la curent, ţâc-uri sticloase de lucruri mişcate pe policioară, aşteptă să termine, ştia ce mută din loc, să nu spargi aia de la periuţe!, şi paşii ei înapoi. Se opresc iar la pat, până simte în dreptul feţei ceva. A, oglinda... Chiar să vedem dacă se abureşte, n-am apucat pân-acum.

Nu prea concludent, pentru că Reta privea confuz oglinjoara, suflă în ea, mai frecă şi i-o apropie înc-o

dată. Lucuța nu mișca, putea să i-o potrivească și de o sută de ori, oglindă mătuită, o ruginitură, nu se vedea foarte clar, ar fi fost și ea curioasă să știe. Cum e, spune, dragă, ceva?! Dar femeia tăcea, o auzi mai târziu tot cu telefonul, încet, aproape în șoaptă, cine știe de ce se adresa așa de scăzut? Să n-o audă Lucuța, dacă totuși mai respira?...

— Doamnă, bună ziua, sunt aici la o doamnă și cred că a decedat... Da, da' nu-s sigură... Nu farsăm nimic, vă jur pe ce am mai scump! O doamnă la care lucrez... Ce semne de violență? Nu m-am uitat, să mă uit? Așteptați?... Nu-i 112? A, nu la... Da' unde să sun?... Nu știu de care spital aparține, a făcut pe covor... Da' de ce pe tonul ăsta la mine, așa? Bun, unde la Funerare, oricare? Alo... Doamnă! Alo!...

Normal că i-a-nchis, admise Lucuța, cum să nu țipe la tine, dacă lucrează la stat? Ca pe vremea ailaltă, s-a schimbat ceva, că nu văd nimic... Doamne, ce greață urâtă!... Strângeai, vai de capul tău, ca să vezi o Pragă și tu, sau Dresda cu ONT-ul, nu personal, ce-am de transpir așa?, cu autocarul, și stai și aștească câteva luni ca să-ți spună cineva – îți dă pașaportul sau nu, întreb, se aprobă? Cu frumosul, ca omul; du-te, tovarășă, acasă, nu-i destul că vrei să te aerisești, vii peste noi și faci gură?! Acasă, îți vine răspunsul acasă, prin poștă! Ce gură, cine țipă, eu am țipat? Nu ne lași să lucrăm... A uitat apa la bucătărie, curge degeaba, plătesc. Da' spălați-vă pe cap cu pașapoartele voastre, nici n-am nevoie! Nimica, la fel, a vrut Tenzi să-și facă o firmuliță, încearcă să-ți deschizi nu știu ce,

să vezi cum te poartă, cu acte, cu cozi, se bagă-nainte, mai adu aia, aia, mai scapă și pe la noi o atenție, bine, Doamne, iartă-mă, de Tavi că n-a apucat... ce face Reta acolo, umblă prin sertare, ce face?

Moșmondea nu știu ce, pe urmă se potoli. Ce cotrobăiește? De unde era lungită, Lucuța încerca să-și închipuie ce scotocea. Caută la brățări, în cutie? Se neliniști. Aștepta un alt zgomot. Își aduse iar aminte de Octavian, așa cum îl văzuse în vis, de unde are sacou alpaca? „Bună ziua...", o auzi iar, de dincolo. A, zi așa, a dat de agendă...

— ...Domnu' Răzvan, mă iertați că vă sun, Reta la telefon, cu mama nu-i bine... Nu știu, e țeapănă-n pat, nu vreau să vă sperii, puteți să veniți pân-aici?...

Da, da, vezi să nu, își spuse Lucuța, dar se bucură că aflase și el, poate se-ngrijora.

— ...A, în cantonament... Și nu puteți să vă repeziți?... Înțeleg, unde sunteți, în care oraș?... Vă rog foarte mult, faceți tot ce-i posibil, dacă se poate, eu nu știu ce să mai fac.

Ce te tot rogi ca proasta, nu-l cunoști, nu l-ai chemat și când am avut gripa aia, de-am crezut că-i porcină, ce ți-a spus și atunci? Era de găsit? Nu-s în localitate! Așa scapă el, ne crede senile, se dă ocupat, să nu-l mai aud. Toată viața, să nu se deranjeze cumva... E clar că-i acasă. Am alunecat de pe scaun și-am făcut la șold treaba aia, ce ți-a spus, nu tot că-i plecat nu știu unde? Las-o baltă, nu vine, nu vine! Crede că am toane de babă, că vreau să-l momesc cu vreo boală, să fie sănătos, lăsați-mă-n pace!

— Hai, domnu' Răzvan, vă rog eu frumos, puteți într-o oră?... Ar fi bine mai repede, dacă puteți... Nu vă supărați că v-am dat telefon. O sun eu pe doamna Tenzi sau îi spuneți dumneavoastră ce e?...

Tenzi e-n clasă la ora asta, predă, are telefonul închis. Nu i-a ieşit nici la fata asta nimic, măcar un birouaş de turism, ceva, n-are nici un noroc. Îmbătrâneşti dând din coate. Dar măgarul ăla să nu! M-am săturat să-l aştept, să nu-l mai văd! Să-i pară rău, după aia, să-şi facă reproşuri! Când după aia?... Ferească Dumnezeu să ai remuşcări, nu ştii cum te chinui! Câte mame crezi că ai?... Întreabă-mă pe mine ce-am aşteptat, ani de zile am aşteptat să-l ia în lot şi pe el, cine i-a pus schiurile în picioare de mic, dacă nu era Tavi, şi pe urmă la doctori, ba genunchiul, ba cotul, a avut, săracul, şi ghinion, alţii nu se lovesc chiar aşa. Bine măcar c-a găsit locul ăla de antrenor, nu se chinuie la vreo şcoală ca Tenzi, ai vrut geografie, fă geografie, când toată lumea-i pe bani... Stai şi-aşteaptă să te bage în seamă! Dar o fată e-o fată.

Ştia cu toate simţurile ei că dacă s-ar fi mişcat doar puţin s-ar fi produs un lucru oribil, greaţa aceea îndelung reţinută ar fi răbufnit, sufocând-o, cine ştie ce putea să se-ntâmple, nu-l visase la nimereală pe Octavian; dacă venise şi dădea de-nţeles c-o aşteaptă, nu era chiar degeaba, mai venea el o dată. Totuşi, parcă n-o mai înspăimânta chiar aşa... Când dobândise nepăsarea aceasta faţă de lucruri şi chiar de propriul trup, târâtă într-un reflux ca de câlţi, fără nici o dorinţă de-a se văicări, de a da vreun semn că e totuşi

însufleţită, ca o crisalidă în aşteptare spre ceva cu totul obscur, o caroserie de oase bătrâne în care doar auzul e încă alert? N-o mai interesa nici că Tenzi răspunsese la telefon.

— Doamna Tenzi, puteţi veni pân' la mama? Mă scuzaţi că vă deranjez...

Lasă, mai bine Răzvan, e mai descurcăreţ; şi prinse brusc să-l aştepte. Nici nu mai era atentă la ce sporovăia Reta la telefon, se cufundă în felul acela de autism ca într-o procedură la băi, la mofete, fără a mai fi foarte sigură dacă-i vie sau nu, dar fără să-i pese, şi i se arătă dintr-odată că tot ce făcuse în viaţa ei pe lumea aceasta n-a fost decât să aştepte câte ceva... N-am avut răbdare în toţi anii ăia ca să-l ia la lot pe Răzvan? Şi-n timpul ăsta n-am aşteptat să termine Tenzi cu facultatea? Să se facă sănătos Octavian? Să-l bage în puşcărie pe Ceauşescu? Şi pe ăsta, Băsescu? Păi, dacă-ţi spun cât am stat să aştept, te crucesti!

Reta luase covorul la mână, se apucase, nu putea să-l lase aşa, chiar cu doamna ţeapănă-n pat, mirosea, mai intra unul, altul. Ce-o necăjea pe Lucuţa era că folosea şi hârtie. N-ai cârpă?! Îl strică, luase prosopul din baie şi detergent, că simţise la nas, după care – ce-o fi fost în capul ei, ea ştia – la bucătărie, să ia pachetul de şerveţele. Atâta hârtie de parcă-i pe gratis, închide şi apa, că mă-nnebuneşte! A-nchis-o. Freci şi cu alea, de ce, nu ajunge şervetul? Zgomot de mototoleală, de ghemotoc, le-o fi strâns laolaltă pe toate, a stat, s-a uitat la ceva, probabil încoace, şi-a ieşit fără să se mai spele pe mâini. Uşa de la intrare face

mereu într-un fel, de la încuietoare. Le duce la tomberon, foarte bine, fu de părere doamna Lucuța și se apucă să aștepte, poate apare Răzvan.

Să nu mă pui să-mi dau seama ce-am avut de-așteptat, îmi văd toată viața la milimetru! Că ăsta-i programul: așteptare și așteptare. Ce crezi c-am vrut întâi și întâi? Să am o trotinetă și eu, aveam patru ani. Am avut-o la opt. Bun și-așa... Pe urmă, așteaptă să scapi de uniforma școlară, să mă îmbrac domnișoară. Pe la... înainte de douăzeci. Am așteptat să sărut și eu, dacă se poate, pe cineva. Până să mă ceară Octavian de la tata, l-am așteptat patru ani. Să iasă băiat... A ieșit. După aceea, și Tenzi. De fiecare copil, la un loc, opșpe luni, stai și-aștepți. Bine c-a dat Dumnezeu! Să umblu prin Roma nu s-a putut. Cinșpe ani cereri la Pașapoarte, poate se leagă ceva; nu, foarte bine! N-am văzut-o, n-am văzut-o, n-au toți parte de voiajuri la tinerețe. Și fără Roma se poate trăi. Da' să nu crezi c-am stat cu degetu-n gură ca să-mi pice ceva. Știu, prilejuri vin rar; le-ai scăpat, bun scăpate! Eu, nu, n-am dormit, eram tot timpul pregătită să le apuc, cum scotea ocazia capul, acolo eram. Nu se leagă, majoritatea sunt păcăleli. Și nu-i adevărat că trebuie să fii întruna pe fază, tot cu-atâta te-alegi... Ce-am mai vrut? Ce-am mai...? Mărțișoare de Mărțișor. Apartamentul: altă așteptare lungă, opt ani. Stai și-nduri. Să termine școala, zece ani de persoană. Un parfumel Nina Ricci. De Răzvan am mai spus, Tenzi la facultate: patru ani așteptare... Pe urmă, să-l avanseze pe Octavian, poate-i crește categoria. Cred că mai mult de opșpe

ani... S-o ducă cu boala, am spus, să-mi ia un televizor Grigorescu, color: șase ani. Mi-ar fi fost drag să mă scoată cu barca pe Herăstrău. Să prindă Tenzi un București... nouă ani. Să vină să mă vadă și pe mine puțin... nici n-am numărat. Cam atât. Mai mult cu așteptatul decât altceva. Asta-i partea pe care-am avut-o: o păstaie cu boabe de așteptări. Dintr-una în alta. Mărgele. Mătănii, era să spun... Nu, mătănii chiar nu; mătăniile-s toate de-un fel, mărgelele nu. Așa-i biografia la om, altceva nu există: țac, țac, țac, țac... pac!

O îndepărtare, o neputință. Nici n-ai crede că mintea-i mai umblă dincolo de ochii lipiți. Cam asta-i, ce crezi? Te uiți în oglindă și-ți vine să nu te mai uiți. Ce-i cu Reta, unde s-a încurcat? O fi pierdut cheia, că scapă tot pe unde se pune. Dacă vine Răzvan, cum mai intră? Doamne, săracul băiat, ce chinuială a avut cu genunchiul, când am visat eu apa aia murdară...

Trecură vreo zece minute și femeia tot n-apărea. Să știi că m-a lăsat aici ca pe-o rufă! De ce nu vine să se spele pe mâini? Cum stau așa, închisă cu yala?! Doamne ferește, dacă se-ntâmplă ceva! Să mă scol tot eu s-o descui?... Cum mă scol? Dacă mă ridic, mor aici. Mă ia greața, cad din picioare. Vine băiatul, cum intră?! Ce fac? Doamne, ce fac?! Nu stau închisă aici, cine știe ce mai pățesc, îmi sparge și ușa. Nici nu mă pot ține-n mâini... Dar, un centimetru, mutase piciorul deja către dungă. Deschise ochii, însă nu îndrăzni să mute privirea. Casa se învârtea, vedea înspăimântată cum se vălurea și bufetul și tot, parcă în dușmănie, lampa din tavan se trăgea într-o parte,

ramele mici, fotografia de la nuntă cu Octavian, când era ea subțire și rușinoasă și semăna cu Diana, săraca, se bălăngănea ca nebuna, cutremur, mai rău. Apucase să se sprijine în cotul drept, împingea tare-n el, cât putea, știa că dacă renunță și se prăbușește la loc acolo rămâne, apăsă și se trase cu greu peste stinghia patului, până simți tare-n tălpi și dădu să se salte, dar căzu imediat pe o rână. Greața se trezi gălăgioasă, așa cum de fapt se temea. Curgea ceva pe noptieră, nu-și amintea când răsturnase pe-acolo, aștepta un minut. Apoi, cocoșată, cu picioarele moi, ținându-se de ce nimerea, încercă să prindă tocul ușii din clătinare. Mi-e rău, Doamne, mi-e rău... Brad uscat. Rece sub călcâi, udeală pe jos, se prinse cu două mâini de canat și trecu în hol spre ușa aia nenorocită. Așa, pe lângă perete, cu un umăr lipit... Zăvorul era rămas descuiat. Îl slăbi puțin ca să se încredințeze că-i bine tras și, când vru să împingă ușa la loc, ceva i se răsturnă înăuntru, de parcă se vomită pe ea însăși, se lovi, se găsi dintr-odată cu tâmpla lipită de prag, cu gura în praf, acolo unde un fir de lumină intra peste șipcă. Cineva umbla la scrisori, la parter. Mâhnirile ei, atâtea câte rămăseseră, se strecurau supte în dușumea ca o împământare și se miră că nu-l vede pe Octavian, pentru ce trebuia să aștepte iar somnul, ăsta nu era somn?, când cineva îi tot punea deasupra capacul unei cutii, se pierdea și când se-ntorcea putea să zărească lucruri la care nu se gândise de mult, fără să-și amintească de cele de dinainte de ațipiri, ca balansoarul în care-i plăcea lui să șadă cu halatul pe

el şi când se-ntorcea de pe unde aducea câte ceva pentru masă, acolo-l ştia c-o aşteaptă şi c-o să-i facă semnul acela cu mâna, chiar şi după ce scaunul rămăsese gol multe luni şi mulţi ani de atunci, da-l păstrase, deşi ocupa prea mult loc şi încă-şi zicea c-o să-l găsească acolo, se gândea la asta ca la o năzdrăvănie în timp ce urca sau deschidea la intrare, o amăgire, ştia că Octavian n-avea unde să plece, era tot acolo, atât numai că nu mai reuşea ea să-l vadă, se întâmplase ceva, o slăbiciune de a-l mai zări, cu toate că, şi el, ar fi putut să facă bine şi să mai intre când era adormită, dar ştia că-i comod şi ţinea totul bec să nu-l întristeze, angajase o menajeră şi ştergea şi ea pe servantă, pe mobila unde se legăna, peste tot, aşteptând parcă să-l găsească la loc într-o zi, Doamne, ce spaimă ar fi, ar fi groaznic, dar şi ce bucurie!, şi nu lăsa fir de praf să se pună, dădea cu mâna şi o întorcea şi pe Reta, vedea de departe lucrurile astea, însă palid, difuz în toată apatia aceea, fără ca nimic s-o prevină, în absenţa oricărei dorinţe, nu bănuia că începuse între timp să-l aştepte.

Cele mai tâmpite momente

Eram şi nervos. Am ieşit din baie şi i-am dat o bucată de-a luat în braţe oglinda. Nu s-a crăpat, habar n-am, că îţi spun: când dau, dau. Zguduială, atât, flacoane până-n tavan; câinele s-a spart, câinele de pe televizor. Am apucat să-mi văd şi sângele de pe faţă, arătam ca dracu' De fapt, numai una aveam de gând să-i aplic, una şi gata, ca să ştie, nu-mi place să-l bat, nici cu Ciopron n-am avut nu ştiu ce bucurie, dar când îl vezi cum se ţine să nu răcnească şi căutătura aia de terorist, cred că, dacă mă prăvăleam mort acolo, s-ar fi pişat pe mine de sus.

— De ce dai?

— Ce? Ce cresc eu aici, mă, trafic de arme?!

Normal c-am scos cureaua. Când era mic, începea să zbiere şi dacă mă făceam că duc mâna la cataramă, dar a urlat şi-acum, sănătos, la curea nu rezişti, foarte bine, măcar să ştii pentru ce. Exact ce-mi lipsea mie să fiu fericit: armament! Generaţie de tâmpiţi, nu merg la nici un director, să fie clar.

Drăgoi ieşi cătrănit din scara F şi spuse săru'mâna.

— Ce-i cu sângele ăla, domn' profesor? se nelinişti doamna Colţun care venea de la tomberoane, cu gol. Sunteţi în tură?

Praf, iarba arsă, vântul zburătăcea nişte frunze. La capăt, pe alee, aproape galben, taxiul. Îl urcase pe trotuar cu o jumătate de oră în urmă, când ştia că băiatul ajunge acasă; supă cu fidea şi ardei umpluţi, plus bătaia. Aşa, ca desert. Desert, dă-i cinci lei şi-şi ia pufuleţi, chipsuri din alea, rahaturi! La istorie de ce stai cu 5? E greu?... De-asta muncesc?!

Se apropie de maşină în dispoziţie proastă, pipăindu-se sub maxilar. Sânge, se lua pe degete. Culmea!... Nu avusese cum să se taie, căci se bărbierea electric, lăsa barba la un milimetru. Hai să mă rad, îşi spusese în timp ce-l aştepta de la şcoală; până apare, douăzeci de minute, să vezi ce-i fac... Intră în baie şi porni aparatul. Două picături... De la ce? Cum să mă tai cu ăsta? Se examină atent, în lumină, nu părea ciupit nicăieri. Parcă iese... din păr. Sânge din păr, eşti prost?! Şi totuşi, altă cauză nu se vedea. Încă două broboane, poftim, şi pe obrazul cu aluniţa. Ce naiba-i aici? Nimic, nici o zgaibă, sânge-n păr, se mai holbă o dată lipit de oglindă. Din păr, frate... Sunt cu capul? Şi de ce nu simt? Ce-i chestia asta? Se enervă, trase cu podul palmei şi întinse roşu pe faţă. În clipa aceea, auzi puştiul intrând şi ieşi peste el.

Nu trebuia să-l pocnesc, îşi spuse cu părere de rău în timp ce se aşeza la volan. Nici n-am vrut... Şi ce să-i fac, să-l mângâi pe freză? Bravo, tati, aşa, cară grenade la şcoală ca să mă ia pe mine la rangă, aruncă-ne-n aer, bagă-ne-n chestia aia, cum naiba se cheamă! Păi să nu te scutur puţin?

„Chestia" era jocul ăla cretin, *Just must*, gen *Balena albastră*. Tot la fel, pentru prostălăi retardați; nu se comentează, se execută! Copil de-a șasea. Lume de tâmpiți... Și nici nu spune acasă! Cum, mă, ești băiat de profesor, ai ajuns prostul proștilor? Trase de parasolar și ridică bărbia către oglindă... da, e, nu-i normal, sânge, se închegase.

Intră în Republicii iritat de gândul cu școala, cu cancelaria, nu mai vorbesc de Mocanu cum îl așteaptă, idiotul, s-apară ca părinte de elev infractor. Pe dedesubt îl rodeau în tăcere două lucruri la fel de supărătoare: dăduse în el, deși nu-și propusese foarte serios, mă rog, s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat, asta e, și chestia cu sângele ăsta de pe bărbie, te pomenești că m-am căptușit cu ceva... Plus convocarea la școală, maică-sa de ce nu calcă niciodată prin cancelarie? Asta ar mai lipsi. Ce treabă mai ai cu băiatul? Nici n-ai insistat la divorț să-l ții, măcar de obraz. Părăsire de domiciliu, te-ai cărat la hăndrălăul ăla la nici doi ani după ce m-ai văzut că-mi bag picioarele-n profesorat. Cum să-i spun du-te la Mocanu, te cheamă că ne-a băgat ăla iar în belea, da' nici nu mă gândesc, te-ai dus, stai acolo!

Îi făcu una semn, dar nu trase la trotuar, stai, naibii, și tu, unde ești; nesimțite, fiecare să-l bagi în seamă: nu-i faci conversații, nu lasă doi lei când coboară. Coti morocănos pe Dobrogei; aici, la două stații, altul cu mâna pe sus; opri, ce să facă? Pâinica...

Lăsă radioul pornit ca să nu se-nghesuie clientul cu socializarea, dar tot despre aia vorbeau și pe post:

un copil adusese o grenadă la şcoală. Întinse mâna să-l închidă, dar renunţă.

— Lumea asta-i cu fundu-n sus, se auzi de pe bancheta din spate.

Drăgoi nu comentă, clătină doar din cap ca să fie bine pentru orice. Omul nu se lăsă.

— I-au scăpat din mână definitiv. Ai copii?

Cel de la volan întoarse capul, un omuleţ zbârcit.

— Nu, zise.

— Mai bine. Ai pe faţă ceva. Nu ştii ce-i acum în şcolile astea, istorie – zero, matematica se face pe telefon, rămân însărcinate de la doişpe ani, dacă n-o iau pe prafuri sau dracu' să-i ia. Uite la ei cum umblă fleaura, îl vezi pe ăla de pe trotuar? Cocoşaţi, nedormiţi, stau noaptea pe fesbuc.

— Dacă nu mai fac nici sport, cum s-arate?

— Ce sport?! E obositor. N-ar citi o carte, nimic.

— Dumneata citeşti? mai întoarse capul o dată.

— Eu?! N-am citit?! La vremea mea am citit de m-am spart, mă doare capul de la citit, să mai citească şi alţii, că de aia le ţin şi mă rup în bucăţi!

— Mă gândesc că, dacă te vede cu cartea-n mână, poate-i vine şi lui.

— Când, dom'le, că alerg toată ziua să le pun pe masă ceva! Când să mai citeşti, dă-mă dracu', le găsesc cu ciocurile căscate ca la puii de crocodil, abia prind să dorm patru ore.

— E o statistică: peste 60 la sută din populaţie, cu şcoală, din ăştia, citesc dacă-i pui, dar nu-s capabili să reproducă despre ce-i vorba-n text. Vă daţi seama cum bântuie viitorul prin ţara asta?

— Ce să facem, dacă te vând pe doi lei de cum i-ai trimis la Senat! Servitori am ajuns, servitori, nu așa! Țara servește, noi servim patria! Nici păduri, au dat la fier vechi tot ce-au găsit rămas de la ăla; banii, atât, să-ți ia banii!

— Dar cu taxiul vă permiteți...

— Eu? Te uiți la mine și vezi că-mi permit? Nu vine treijdoiul și am treabă la tribunal. Noroc că nu-i foarte scump.

— Da, nu-i prea scump...

— Stau pe calculator toată noaptea și joacă ăla...

— *Just must.*

— Așa, must din ăla... Tu-i îmbraci, le bagi în gură și ei se suie la echilibristică pe balustradă la pod, peste calea ferată, zice că-și dau și drumul de-acolo, pe la șaișpe, șapteșpe ani. E frumos asta?! Îi ții la școală și-și bat joc de profesori. N-aș putea să predau nici bătut, recunoscu clientul și dădu cu limba în colțul gurii ca să eclipseze un firicel cleios care atârna.

Asta-i aminti șoferului de treaba cu Ciopron, înainte să plece din învățământ; se oprise în fundul clasei, ăla stătea așezat. Ia zi, Ciopron, cum a fost, cine-a pus flegma pe clanță la ora doamnei Ciumău? Zi, hai, scoală-te-n două picioare! Elevul nu se urnea. Ia spune tu în fața clasei, te ridici sau nu te ridici?! Tu auzi? Numai ghiorlanii nu se ridică, ce ești tu? Gunoiule, termini, mă, școala și te-apuci de furat, pușcărie scrie pe tine! Scoală-te-n picioare, m-auzi, că te ia dracu' de nesimțit! Și dădu să-l apuce de umăr. În aceeași clipă, junele Ciopron se răsuci; aceeași privire ca mai

devreme la fiu-său, dușmănoasă, din aia. Îl apucase reflex de mână, avusese impresia că vrea să dea.

— Da', se întoarse spre pasager, de urechi îi mai iei...

— Am două fete.

— Le mai iei de urechi?

— N-am încă probleme. Oprește dincolo de semafor.

— Să știi că treaba aia cu *Just must*-ul e foarte periculoasă, îți spun. Odată le vezi că-s abătute, fac absențe, pleacă seara de-acasă și-auzi la televizor că, ferească Dumnezeu, nu știu ce... Ai un șurub, îl ții strâns.

Clientul îi întinse banii și putu să observe dintr-o privire cât îi lăsase. Doi lei. Nu mulțumi, trase lângă rigolă.

— N-am luat și eu poceli de la tata? Mă rugam să crape acolo, unde era, cu jordia-n mână. Și când a murit după aia, am plâns ca un nesimțit. Bătaia, câteodată, nu-i rea.

— Poți coborî...

— Au alte norme, de UE, nu te mai lasă, îți iau copilul și-l dă în plasare, îl trimite la psiholog.

— Știi ceva? îi spuse Drăgoi – omul pusese deja un picior pe bordură –, aș vrea să fiu o muscă și s-aud ce-i spune la consiliere: nu-i frumos să te joci la pipi, ai timp, mai bine citește o carte, ceva... Fii atent cu cine se conversează pe net, eu îți spun, nu-i de glumă.

— Nu de-acolo se procură grenade.

— De unde știi?

Între timp, apăruse altul în fugă și ținea de ușă să intre, cu toate că celălalt nu mai avea nici o grabă.

Reuşi, în sfârşit. Taxiul se desprinse de trotuar. Noul intrat era bine bronzat, în adidaşi, trening cu vipuşcă şi cu *SUPREME* la un crac, iar după cum mirosea era fumător, aproape indubitabil. Se lăsase în scaun, adânc, şi căuta cu mâna sub el ca să lase spătarul.

— Ce, băiatu' de la Rebreanu? se băgă în vorbă, prinsese treaba cu grenada. Da' ce-ai pe faţă, te-ai ciopârţit?

— Nu ştiu ce am.

Şi se înălţă spre retrovizoare.

— Ai sânge. La autogară! adăugă apoi mai uscat, ca la chelner. În clipa aceea, şoferul se temu serios c-o s-o taie fără s-achite.

— Face cam cinşpe lei...

— Şi ce? Umblă la maus, habar n-are cu cine vorbeşte, nu-l cunoaşte, ia ordine.

— Ştiu eu cum e...

— Le dă cincizeci de probe şi la urmă unghia-n gât ca piţigoiul. Mai dă-i în mă-sa şi pe părinţi, îl ştiu pe taică-său, vinde-n piaţă.

— Al cui?

— A lu' copilu'

— Îl cunoşti mata?

— Da' cum! L-a dat afară din şcoală, era profesor de sport, un nenorocit.

— I-auzi...

— Ce faci cu sportu'? Meditaţii la sport?! Dacă se putea meditaţii, îşi făcea şi el nişte căşi ca ăla, ce-i aia profesor de sport, pot şi eu bate mingea.

Da... îşi spuse. La mine, dacă nu făceai unşpe pe sută nu treceai, n-aveai cum... În loc de asta, mormăi:

— Să știi că da.

Îl și amuza, dar nu-i trecuse grija cu plata cursei. Strânse din buze și-l evocă pe elevul Ciopron, de la a noua B, cum hârcâie lung și scuipă pe clanță și vine doamna Ciumău și se îngălează pe mână, pe urmă intră în clasă cu degetele rășchirate, îngrețoșată și cere disperată hârtie. Nemernicii se îndoaie de râs, hărmălaie, deschid caietele și smulg foaia din mijloc, înghesuindu-se apoi la catedră ca furnicile alea cărătoare de frunze. Nechează, e greu să te ții, ce naiba, e *cool*, în timp ce baba de mate, scârbită de cele cinci degete arătătoare, se șterge longitudinal cu hârtia tăbloasă. Cine e diriginte acolo?! Eu, domn' director, profu de sport. Vreau ordine, domnu' profesor Drăgoi, asta se-ntâmplă în clasa matale? Cum se permite?!

Pe cuvânt dacă n-am vrut să fiu prieten cu ei, să avem o relație, dar dacă nu se poate, nu se poate, asta-i viața. Îi aduni și-i întrebi cine-i javra, cine-a pus scuipat pe mâner? Crezi că spun? Nu știu, n-am văzut... Bine, ia scoateți voi o foaie de hârtie; *evaluare*! Astăzi o să vedem ce știm noi despre a denunța, nu trageți cu ochiul la colegul de bancă! Denunțăm individual pe cine știm noi c-a scuipat. N-am nevoie să vă iscăliți, lucrarea e un denunț anonim, nu vrem să știm al cui e. Învățăm că denunțul e o treabă de conștiință cu care te scoți. Cine termină pune hârtia pe masă și iese la minge. Cum ce titlu? *Denunț*. Scurt! Și-l scrise pe tablă cu litere mari.

Băi, Ciopron, te-ai gândit să dai în mine, băiatu'? Ia ridică-te în două picioare. Ai vrut să dai în mine?

Hai, scuipă și pe telefonul ăsta al tău. Scuipă, dacă îți spun! Nu scuipi? Aha! Ia vino și scuipă atunci pe clanță și bagă mâna în muci. Ieși din bancă! Tu auzi sau n-auzi?! Îl iau de-o aripă și-l salt, că nu se lăsa. Nu zici că vrea să dea? Adică a dat, mi-a făcut vânt de umeri. Ce puteam să fac? Era ori, ori. Ori mă bătea el pe mine, profesor, în fața clasei, ori, ori. Eu pe el. Așa că l-am făcut eu. I-am cărat de i-a sunat apa-n cap. Și n-am vrut deloc, băiatu-i un element cu probleme, m-am dus la el să discut, dar dacă dă-n tine! Unde suntem aici?!... L-aș fi altoit și pe taică-su, altă jigodie, vorbea cam urât, penal, certificat medical, instanța mă-tii, tot tribul în birou la Mocanu! Anchetă, mă rog, Inspectoratul școlar... băi, știți ceva? Ia mai pupați-mă-n cur cu școala voastră și cu leafa asta de profesor de sport, v-am lăsat! Mai bun pe taxi. M-a făcut Mioara instant, la aproape doi ani.

— Și câștigă bine în piață, are tarabă? zâmbi către dreapta.

— Da, domne, dădu însoțitorul din cap. Ce câștig ai la școală, nici măcar cât scoți mata cu taxiu'! Vrei ceva de la piață?

— Nu-i bine nici pe la noi...

— Da' cât iei?

— Nu vezi cât e kilometrul? Cel mai mic din UE.

— Asta e... Pune-ți un plasture, ceva.

Când coborî îi lăsă zece lei. Domn.

Tot trebuie să-i mai scarmeni puțin, că-și iau maidanul, își spuse în timp ce întorcea către Centru. De ce nu se interzice *Just must*-ul ăsta pe internet? Ce

păzesc? Să mai sară vreo sută de la etaj? Poftim, ăsta micu' bagă grenada în școală, tot la ora doamnei Ciumău, de s-a scăpat aia pe ea! Ca să fiu luat la mișto în cancelarie; nu suport să-i mai văd, unul n-a sărit atunci cu scandalul. Să mai umble și maică-sa, eu nu mă prezint. Avea în minte, cumva, această alternativă, dar nu chiar serios, cum să vină aia acolo, asta-i culmea, nici nu mă gândesc! Ca să dau acuma cu subsemnatul, poliție, nu mai știu ce... De unde ai luat, mă, grenada, că te nenorocesc?! Am găsit-o pe un grătar de canal... Pe un grătar de canal? De ce minți, mă, de ce minți?! Dacă-ți zic!... Ți-au spus pe internet de unde s-o iei, acolo unde-ți faci temele tu, la *Just must*. Nu-i adevărat! Nu? Atunci de unde știe tot *Just must*-ul de ea, mi-au spus la poliție. Dacă am fotografiat-o și le-am forwardat-ooo!... Și ei ce părere au avut? S-o duc în clasă. Atunci, de ce minți, mă, de ce minți, că-ți scot mustul pe nas! N-auzi că n-avea nici capsă?! A explodat cineva? Ești tăiat pe picioare cu lama, arată-mi, să văd? Ți-ai făcut o balenă? Nu-s, na, asta nu-i *Balena albastră*, e un joc de copii. Fi-ți-ar mă-ta a naibii, joc de copii, muncesc de-am rămas cocoșat, dau acum declarații!...

Trei fete pe zebră la o trecere cu semnalul intermitent; clasa a șaptea, a opta, și încetini ca să le lase să treacă, se făcea loc prin spatele lor. Dom'le, și-i spui nu fuma, nu te lua după alții, nu trage pe nas, nu-ți pierde noaptea pe internet, că sănătatea odată fututã se duce pe veci; nu, degeaba, te ia și de prost expirat, s-o facă el înadins, să facă ce știe el că-i mai

bine! Ţinea ambreiajul şi se apropia uşurel, alea trei aveau de-mpărţit nu ştiu ce. Întinse faţa către retrovizoarea de sus: sânge, frate, uscat, da' de unde...?

O primi direct în stomac, ca o lovitură de tobă. În fracţiunea de secundă care urmă, putu să zărească afară doar două dintre fetele prinse în traversare şi imediat numai una, pe cealaltă o seceră oglinda sub ochii lui. Frână şi sări de la volan, în timp ce fata rămasă-n picioare ţipa isteric şi arăta cu mâna undeva jos, la roată, Doamne fereşte! Era pe stânga, aşa că putu să-şi dea seama instantaneu. Una trântită sub aripă, cealaltă, la pragul portierei, încerca să se ridice într-un genunchi. Auzea ţipete-n jur şi se repezi întâi la cea întinsă lângă maşină. Nu părea să aibă mare lucru, era năucă şi se ţinea de un cot. Între timp, se ridică şi aia răsturnată cu braţul oglinzii. Nu scoteau nici un sunet, în afara celei nevătămate care urla descompusă. Cât să fi durat, nici măcar o clipită, pe stânga, înseamnă că apucase să treacă prin spate, iar fetele se întorseseră pesemne din drum şi dăduseră-n tablă. Că venise foarte încet. Începea să se adune popor, ocări, cum se-ntâmplă, se răsuci către ei şi văzu chipul urii, l-ar fi sfâşiat, nu atât să le ajute pe aiurite, cât să rupă din el. Se dezmetici primul şi le deschise portiera ca să dispară în spate. Pe cea sănătoasă o luă alături, în dreapta, şi demară spre spital înainte ca cineva să se-apuce a da cu picioarele-n caroserie, cum fac.

— Hai că nu-i nimic, nu-i nimic... v-aţi speriat. Mergem la control, nu-i nimic.

Supăratei din dreapta îi curgea nasul şi nu-şi dădea seama:

— Aţi dat peste noi, aţi îndoit şi maşina!

— Nu-i nimic, nu-i nimic... hai să ne... calm. Mai mult ne-am speriat. Vă doare ceva înăuntru?

— Cotul, la cot!!!

— Nu, înăuntru, intern? Vă doare pe undeva? Vreţi apă? Vezi că-i o sticlă sub scaun.

— Unde ne duceţi, la care spital? ţipa lângă el aia teafără, muşcată de un elan organizatoric subit.

— La Urgenţă.

— Să vină poliţia!

— Ce treabă avem cu poliţia? Măi fetelor... domnişoarelor, se corectă, gândindu-se că le-ar face, poate, plăcere, am păţit ceva, ce-am păţit? Spuneţi şi voi c-aţi căzut la şcoală pe terenul de sport. La educaţie fizică. Că n-avem, practic, nimic. Nu-i lăsaţi să-mi ia permisul, vă rog eu frumos, ştiţi cum e, rămân fără pâine. Uite două sute de lei să vă luaţi ceva, nici n-am încasări pe ziua de azi, trei sute, vă rog, se corectă imediat, în timp ce scotea cu o singură mână caietul cu banii din torpedou, dându-şi seama că şi asta din faţă ar avea cumva dreptul.

Le întinse bancnotele, iar cele de pe banchetă, tot amuţite, le înhăţară scurt; cea de-alături privea încă suta, nehotărâtă.

— Nu. Ne-aţi călcat cu maşina. Eram pe trecerea de pietoni!

— V-aţi întors din drum şi-aţi dat în ea, domnişoară, vă rog eu frumos. Vă rog din tot sufletul. Am şi eu un

copil de şcoală ca dumneavoastră. Rămân fără pâine. Îmi ia permisul, măcar dac-ar fi fost nu ştiu ce. Mergem la doctor, să nu fie Doamne fereşte ceva, dar vă jur că n-aveţi nimic, o julitură, puţin, vă rog eu frumos. Dacă apare la raze ceva, asta e, mă supun, dar dacă n-aveţi nimic... De câte ori nu cădem sau ne lovim de ceva, luaţi banii, domnişoară, vă rog eu din suflet.

Deja ajunsese în dreptul spitalului şi căuta un loc de parcare. Pe urmă le ajută să iasă, ţinându-le portiera deschisă, umil.

— Da?... Facem aşa? Ne-am lovit la ora de sport?...

Una dintre ele, mai întremată, forma deja un număr la telefon. Fără să ştie ce face, întinse mâna să i-l smulgă. Tremurând încă, fata se feri prompt, la fel de neaşteptat.

— Domnişoară, vă rog eu mult... Pe cuvânt dac-am vrut.

— Îl sun pe tata! strigă şi asta la el.

— Nu, domnişoară, staţi, de ce? Am un copil de crescut... Şi se înduioşă cu gândul la puşti, nu cum scheuna când se prăvălise peste oglindă, ci cum era el fără mamă, săracul. Am şi boala asta pe faţă. Vă rog eu mult, vă rog eu frumos...

Nu-i rămăsese decât să se uite cum butonează.

— Domnişoară, mă chemaţi şi vă duc oricând, unde vreţi, fără nici o taxare. Vă las telefonul şi mă sunaţi ca pe-un angajat. Când doriţi!

— Lasă, că are cine... Te-ai rănit, ai sânge acolo.

Duse maşinal un deget către bărbie. Începuse să burniţeze. Vântul ridicase o pungă în aer şi o urmări

cum plutește leneș deasupra, săltând, aștepta s-o vadă cum se lipește de-un zid sau ceva. Se pierdu după colț, pe Duetului. Își scoase și el mobilul ca să facă ceva, ar fi sunat undeva, la cine, acuma? Văzu cât e ora. Nenorocirea nu se urnise încă, aștepta suspendată cum stătea și ploaia să-nceapă, mai avea, poate zece minute sau douăzeci până ajungea și familia ăsteia aici, la spital. Țipa în aparat și dăduse în plâns. Cine știe ce disperați; poliție, 112, asta fac!... Vreun Ciopron, domnu-tata, ăla cu descreieratul de-a IX-a, trebuia să-i prind o bastârcă și lui, nu mai pot eu de tribunalul tău, magraon... Uite cum am ajuns să vorbesc!

Vocea fetei devenise nesuferită, zbiera, fiecare acută îl plesnea ca o alarmă stricată și i se părea că se-mpuținează, cu fiece clipă se dizolva în el nu știu ce și îl seca pe sub tălpi. Ceasul îți mănâncă viața, încă ești bine niște minute, aștepți, dar nu poți să spui că ești bine. Sunt cele mai tâmpite momente.

Pe întuneric, cu ochii la ceas

În cămară, c-o țin în cămară, centrala nu-i chiar ultimul tip, dar merge ca ceasul, lucru nemțesc, tragi portița, are butoane. N-a mai lucrat de prin mai, de obicei atunci o opresc; noi, ca popor, avem două anotimpuri decât. O trec pe căldură, corect, și apăs ușița la loc ca să facă gazul pâc, pâc... și s-aud cârâitul piezzo la aprinzător: apoi, boafff! – cum face ea când se aprinde într-un final. Înțelegi ce vorbesc... Așa se-aude în boiler de orice marcă ar fi, e din fabrică.

Bun, începe o pâcâială, fâsâie gazul, dar ce mă enervează e că fâsâie mult. Măi, ce tot se câcâie asta, de ce nu ia foc! S-o fi înfundat? Și desfac să mă uit, că vrei să vezi care-i treaba, mă refer la capacul cel mare, mai are un capac, trag de ăla și fufff!... iau flacăra-n ochi ca o pernă pe față. Bufnitură ca dracu' și-n aceeași secundă am focul în gură, în păr, acru, scârbos, o secundă mare, nu mult, pe urmă se trage-napoi, unde e prevăzut locul lui și se face cuminte. Put imediat a pârlit. Nu mi-am dat seama atunci, pe moment, dar e ca și când spargi un geam la incendiu: îi dai aer brusc și pălălaia înnebunește.

Ca să vezi cum se-ntâmplă... Acum nici zece minute deschid să aerisesc și văd că fulguie afară. Mă mir,

abia ce-am intrat în noiembrie, prima dată-n toamna asta; dacă te aştepţi la ceva, te aştepţi mai încolo. Rar, anemic, ştii cum începe, se vede mai bine când te uiţi în becuri la stâlpi, era vreo şapte şi cinci, întuneric. Ţin minte asta pentru că-mi căzuseră ochii pe ceas. În stradă, umed; te pomeneşti că până vine acasă se pune, se face polei. Şi cam rece; Flori, dacă vede ud afară şi ploaie, o strânge în spate, se bagă în pat. Plus că i-e frică pe străzi. Deci mă uit, fereastra-i deschisă, iar dincolo pot să spun că ningea; bineînţeles că închid.

Ce-ar fi, zic, să dau drumul la un pic de căldură? Vine femeia pe la vreo nouă cu frigul în oase, ia să lucrăm dezmorţirea la calorifere. S-ar putea să aprecieze. Când maimuţa n-are de lucru, se scarpină-n fund ca să-şi facă buba...

Băi, ce noroc am avut! îmi tot zic după ce mă aşez cu faţa la geam şi c-un pahar gros pe care scrie Cola şi nu ştiu mai ce, dar nu cu din aia, nu am, am pus altceva. Îl luasem la nimereală, numai grija lui n-o aveam şi nu încetez să mă mir ce noroc am avut. Că puteam să ard ca un şobolan, să dau foc la casă, Doamne fereşte, şi cu vesta asta pe mine, de fâş... Nu-mi vine să cred c-am scăpat, vine soţia şi te găseşte... ferească Dumnezeu, scrum! Iau o gură din tăritură şi mă gândesc cât de prost pot să fiu. Mai mult încerc să mă liniştesc. Apăs pe telecomandă, să mă derutez oareşicum, nimic, harneală, daţi-vă naibii, comut, poate dau de vreo reclamă cu medicamente, dacă sunt norocos. Apuc să văd cât e ora, aia de-o afişează în colţ

la televizor... şi douăşcinci, închid, mai rău te iriţi. Zac aşa, cum să spun, aşa... cu ochii în sticla aia a lui, nu-mi vine nici să mă scol şi zăresc ceasul de pe măsuţă: şapte şi-un sfert. Ce vorbeşti?! E în urmă? A început să rămână şi ăsta? Păi nu i-am schimbat-o? Mă ridic, îl iau şi m-aşez, mai sorb un pic din ce-am pus: mortăciune. Stă de zece minute. Mişc de baterie, s-o fi oxidat; în sfârşit, o ia băiatu' din loc şi-l potrivesc la cât văzusem adineaori la Ştiri. Secundarul bun, se înfige, se duce. Mă aştept din clipă în clipă să se blocheze din nou. Dacă ceasu-i bulit, cade iar, dă o tură, două şi înţepeneşte. Dar nu, a luat-o, e hotărât. Mai gust o din aia şi-aştept să-l văd ce are de gând. Nimic, face treabă. Cine ştie ce-a fost...

Afară s-a-ntunecat. Ninge mai repede, cumva, s-a pornit. Să ştii că se pune. Nu mă ridic, mă uit la ninsoare, mi-e bine aşa. Când stai dus pe-ntuneric şi te gândeşti, simţi aşa ca o sare, ca un praf peste tot la ce-ţi umblă mintea. Nu rezişti mult la asta, nu poţi nu ştiu cât, că-ţi vine imediat să fumezi, dar cât stai nu e rău, mai ales dacă nu-i nimeni pe lângă tine să-ţi aprindă lumina. Nu mă mişc, am avut un noroc din ăla porcesc...

Locul în care mă aflu e despărţit de bucătărie printr-un fel de tejghea, „bucătărie americană", ca la români, ce să faci? Vine un fel de lucoare de la ninsoarea de-afară şi văd câteva chestii pe-acolo sticlind. Două camere, dar bucătăria americană te rezolvă cu spaţiul. Am un ceas de perete şi deasupra chiuvetei, nu se vede acum. Îl văd pe ăsta de-aici, de lângă

pahar, fosfor, merge, n-are nici o durere de cap. Mă mir c-a stat așa, din senin.

Și mă răcesc dintr-odată pe șira spinării, mă trece un gând că s-a constatat, nu știu de unde am auzit, au spus undeva, că astea se opresc uneori la momentul morții precis și așa rămân pe vecie, să știi când a decedat proprietarul. Ceasul lui Ceaușescu n-a stat? Sau la ăla... cum îl cheamă, englezul... pe timp de război... Dacă nu Ceaușescu, atunci la altcineva, se cunosc mii de cazuri. Te pomeni că s-a oprit când mi-a bușit focu-n mufă, că pe la ora aceea era și-am scăpat la mustață, cred că se aștepta să dau colțul. S-a cam păcălit. Doamne, să știi c-am avut un noroc!... Miros și urât, a șorici. Nici nu m-am uitat ce-am în păr. Venea de la magazin și găsea deșteptătorul că stă. Îți dai seama? Între mecanism și om există o frăție, pentru că el măsoară viața pe care o ai, nu-i un obiect așa, nu știu cum, unele costă o geantă de bani. Ai un ceas, îl mai schimbi, cumperi altul peste nu știu câți ani; fiecare începe să calculeze imediat ce-l pui la ora exactă.

Abia acum mi se face o frică din aia. M-o fi păzit tăticu', de Sus... Nu-mi vine nici să mă mișc, s-amorțit. Mă gândesc la tăticu', săracul. A rămas după el un Ural cu cadranul albastru, dar vezi, nu m-am uitat la cât s-a oprit, l-am vândut. Și cu mămica, la fel.

N-am mai stat de mult pe-ntuneric. Dacă nu mi-ar veni gânduri negre în cap, nici n-ar fi foarte rău. Ninge, cât s-a făcut? Caloriferul se dezmorțește, Flori cred că închide la casierie și se-apucă de monetar. N-am mai dat pe la cimitir de nu știu când. Ăsta sunt,

puturos. Aş fi putut să mai trec, o lumânare, ceva, s-a dus omul – noroc şi-un praz verde! Poate-i de dres pe-acolo, că mai fuge pământul, mai ies rădăcini, se mai sparge ceva de la ger, poate-au furat sau dărâmă, umblă pe-acolo tot felul de ciumpalaci, m-am lenevit, n-am obraz. Nu şi tu, la momentul tău, tot acolo?... Doamne fereşte. Nici nu ştiu dacă mai e loc, cât de cât, lângă ei. Şi cu înscrisul pe cruce cum faci, tăticu' e primul, mămica mai jos, cine-l mai găseşte pe ăla de i-a notat, care-a scris? Că trebuie, mă gândesc, acelaşi fel de-alfabet, nu se poate grava într-o mie de feluri. Uite ce ninsoare se pune, nu trebuie dat la lopată şi-acolo? Cu Flori nu pot să m-ajut, decât dacă-i în tura de după-masă, ca astăzi, cum ar veni. Şi cât apuci dimineaţa: până ajungi, până pleci... ce-ai făcut? Se şi teme, o cred, bunică-su, după ce i-au făcut rânduiala, a apărut în curte a doua zi, ţeapăn, se uita în grădină. Să te trezeşti cu... Doamne fereşte. Ea nu l-a văzut, i-a spus mamaia, i-a dat telefon, poate se-ntâmplă, poţi garanta? De unde ştii cum e rostul? Dar crede, se teme de chestiile astea; cic-au ţipat alea când l-au văzut, de s-a topit bătrânul instant în văzduh. Să-l vezi la masă, aşa, pe băncuţă... A doua oară n-a mai venit. Cine ştie, mai ştii?

Te gândeşti mult mai bine dacă stai nemişcat. E călduţ, începi să şi vezi pe-ntuneric, se dă vederea cu timpul. Băi, ce noroc am avut! Putea să se-aprindă nenorocita asta de geacă şi ăla eram!... Nici nu-i mai ţin minte bine, părinţii, dacă e s-o spunem pe bune. Deşi ai trăit lângă ei, că unde ai fost? Tot ce-i amintire rămâne de formă, aşa. Uite, plăcerea, la o adică. Ai

la tinereţe plăcere de zici mamă, ce viaţă! Şi cu ce te-ai ales? Povesteşte-mi-o, hai! Spui c-ai avut o bucurie cât casa, se ţine minte, o ţii? A rămas doar o coajă, un zvon, nu mai intri în ea, nu-i la tine, nu te mai zgâlţână, e ca o vorbă în somn. Ce rezistă într-un final? O spălăcitură. Ca lumina asta ce-mi vine de-afară pe faţă, cred că bat în albastru. Ăla, egipteanu', cum îi zice, de la muzeu... De ce mi-aduc eu aminte greu de tăticu'? Doi bătrâni, parcă-s fotografii. Gălbejite, din alea. Ăsta eşti tu, asta-i Flori, abia de mai semeni cu tine, se şterg. E ceva... cum se spune? Şi tot ce-am făcut până la etatea la care mă aflu... ce-am făcut? Odată vezi că s-a dus, ce-ai făcut?, eşti bătaie de joc.

Ceasul merge, slavă Domnului, am scăpat de un reparat... Nu ştiu ce-o fi avut. O aud pe Flori cum urcă. Să-i spun ce era să păţesc, dar vrea cu veioza aprinsă, nu suportă altfel. Bagă cheia în broască şi răsuceşte. Mai învârte o dată. N-aud nici un şaltăr, lumina vine de pe palier. Tropăie puţin să cadă zăpada. Pune jos ceva ce foşneşte, îşi lasă, aud, pantofii pe hol. Închide pe dinăuntru. Apoi intră-n bucătăria noastră americană cu două pungi pline, din alea de piaţă. Nu mă mişc, nici n-o văd, o aud, ştiu ce face. Deschide la frigider şi le-ndeasă. Lumină slăbuţă. Acum ar trebui să aprindă şi sus... Nu? De ce?... Ce face? N-o mai aud. A dat cu ochii de mine, se uită? Să mă ridic, ce să fac? Nu-mi vine să mă sucesc. Durează lung şi nici nu dă bună-seara. Stă, de ce, ce aşteaptă? Mă vede de-acolo, mă văd? De ce cade moale şi se prăvăleşte cu scaun cu tot?

Vrabia

— Adriane, deranjez, cât e ceasul la voi? Auzi, vin și eu la Nevyorka; te văd?

Nu pot să spun ce s-a bucurat: hai, bă, tâmpitule, când ajungi? Te-aștept la aeroport. Ai telefonul, dă-mi un semeseu ca să știu. Unde stai? Deocamdată la Mișu, până găsesc de lucru ceva. Care Mișu, ăla cu mobilierul, din Queens? *Forget about*, stai la mine, nici nu discut, ai camera ta.

Prieten! În armată împărțeam pachetul de-acasă; când a plecat din țară nu s-a știut, dar am aflat mai târziu pe unde s-a cuibărit. În fond, ce-nseamnă prietenia? Să te bazezi, să-ți dai, vorba aia, cămașa. A avut noroc c-a putut să emigreze în Israel, era înainte de Lovitura de stat și, în momentul în care i s-a făcut de New York, țuști, peste gârlă! Eu a trebuit s-aștept să se facă *democracy*. Lucrează la o bancă, pe-acolo.

I-am dat mesajul, dar tot nu credeam că se scoală și vine, avionul aterizează dimineața, la patru. Aștept, m-am gândit, și când se face de ziuă formez la unul din ei, n-or să mă lase ca pe-un pachet. Sau iau un taxi, poate îl decontează.

Ei, ai să râzi, când ies de la Control, acolo era, la *Exit*, flutura un carton cu numele meu, se gândise

probabil că mă schimbasem în toți anii ăștia și să nu mă rateze. Nici el nu stătuse pe loc, se mai rotunjise... Ne-am strâns în brațe, am lăcrimat, nu mai spun, doi prieteni au fost în România aia, pe bune! Hai la parcare... Eu, cu ochii la forfota aia, polițiști de culoare, toată lumea vorbea englezește și un miros mai aparte, abia așteptam să mă lipesc, s-o cârmesc, să mă fac un *gringo* de-ai lor. Adică, să n-o mai trag pe uscat. Chevrolet, nu mare, dar încăpător, am luat-o spre Centru. De fapt, hărăbăile mari nu-s prea bune, e greu cu parcarea.

— Stau în Manhattan, îmi zice, și, pe drum, uite spitalul unde lucrează Miruna, acolo-i Flushing Meadows – te uiți, sper, la tenis –, deși, pe-ntuneric, nu prea se vedea cine știe ce, Bertina-i în zonă, pe-aici, o cunoști pe Bertina, Queensboro Bridge; ceva știam și din țară, atâta cultură mai am și eu.

A vrut să mă surprindă și m-a surprins. Manhattan, stă pe strada 21, pe undeva. M-au primit ca pe-un frate, știi cum?!, ca pe-un prinț. Ca niște rude, ce s-o mai dăm după pom! Se încurcau ce să-mi pună pe masă, dădeau telefon și veneau grămezi de chinezi cu cartoane, whisky nu ca la noi, pentru Est, whisky bun, nevastă-sa, Ella, că neapărat să-mi gătească ceva, lasă-mă, dragă, am tot mâncat clătite în România, e creștin-ortodoxă. Îmi picau ochii-n gură, eu cu fusul orar, dar spune-mi de ăla, de aia, ce mai face Monica, și mai ales amintiri din armată, cum fentam santinela, cum săream peste gard să punem de-o vodcă la Orizont. Știi cum e, pe vremea aia: armata-armată;

s-a uitat, acum doar Profesioniști, umpli cu ei o sală de mese. Îmi cădea capu-n piept, dar mă țineam să le fac o plăcere și clămpăneam, el băga amănunte, hai, zice Ella, să-i chemăm și pe cutare, cutare, să se hlizească și ei. Doamne ferește, asta mai trebuia, nu mai rezist, cad aici, noroc cu Adrian că-i mai egoist la nevoie, lasă, nu, seara asta-i a noastră! Ce seară, că se făcuse dimineață pe bune... Bine că s-au pilit, și-au dat seama că dorm pe mine deja, hai că poate i-e somn, ia-ți bagajul, asta-i camera ta.

Camera avea vedere la New York, cum e New Yorkul, se știe, mișto, dar avea și-un pat destul de încăpător. Întâi o recuperare și după aia ieșim cu americanii la trântă... Mi-am pus pijamaua, numai că mă răcisem, eram și cu fusul, m-am sculat, m-am dus la fereastră s-o-nchid: zgomot, începuse forfota aia, ambulanțe, pompieri, îți defectează timpanul.

Când după asta, eram cu una în casă, făcea curățenie, o asiatică. Își arăta dinții și-mi făcea plecăciuni peste mop; eu, buimac, îți dai seama, probabil că între timp ațipisem. Are cheia, altfel cum a intrat? Îmi lăsaseră mâncare în frigider, la București era aproape de prânz, pun la încălzit ce rămăsese din noaptea trecută și intru în baie. Mică, mică rău, abia aveai loc de-ntors, nu să te ștergi ca lumea pe spate. Și sparg o sticluță, am atins-o cu cotul. Cred că m-a simțit aia, o aud că oprește aspiratorul. Ne-am umplut de parfum. Mirosul ăsta frumos se amesteca cu altul lăsat în urmă cu cinci minute, căci mai făcusem câte ceva. Greu de tolerat, scot mâna, dau drumul la ventilator,

caut fărașul și încep să pipăi după cioburi pe jos, nu vreau să las după mine, așa-s învățat. Adun tot, ferească Dumnezeu să se taie cineva la picior; ea făcea curățenie în camera mea, eu, în baie. În patru labe vezi altfel lumea, de-aia pleacă și omul dintr-o țară îndoită de șale. Când observ pe closet o pată suspectă; nu știu, de la ei, de la mine, pun mâna și curăț. Nu vreau să las loc la interpretări, să creadă că eu, există o perie – nu-mi cade coroana. Știu eu ce-i cu filipineza, poate că lasă murdar și dă vina pe mine, nu suport să fiu bănuit, am grijă de asta!

La fel și după ce am mâncat, spăl și bag în bufet, scutur firimituri, nu-i las menajerei, că ei o plătesc, nu eu, acuma, cinstit. Să nu se cunoască, să fie ca și cum nu m-am atins de nimic; sunt de peste ocean, nu vin din pădure. Nici n-am mâncat ca un nehalit, deși aveau o șuncă superbă, dar să nu las impresii, mai bine așa.

Și cum mă relaxam la o cafă, aud un zgomot în geam. O bufnitură, dar și ceva ascuțit. Ce naiba, aruncă vreun prost pân-aici, la etajul la care eram! Nu, frate, o pasăre mică, o vrăbiuță, sărea de pe pervaz și se năpustea cu ghearele-n sticlă; astea-s capabile să stea pe ceva vertical, nu au treabă, numai că sticla e sticlă, alunecă. Dar știi ce drăguță! Cred că se pocnea și la cap, pentru că avea nevoie de-un timp ca să înceapă din nou. Stăteam cu cana în mână și încercam să-nțeleg; se reflectă în termopan și crede că-i alta. Geloase, sar la bătaie, teritoriu american de păzit. Altfel, foarte drăguță, i-am zis și Monicăi, am

sunat-o în țară să-i spun c-am ajuns. Poate-i de bine, mă-ncurajează, poate-i semn că găsești de lucru mai iute, îți dă un semnal de bine-ai venit. Eu știu?... Oricum, mi se părea drăgălașă și-o admiram cu prietenie. Până a intrat chinezoaica; începe s-o ocărască din ușă, după care-mi zâmbește cu toată fasolea. Apucă un șervețel, deschide fereastra și-o ușuiește sub ochii mei, dar vrăbiuța – aut, nu mai era, lăsase decât o urmă verzuie pe geam. Se răhățise, adică, de la efort. Aia bombăne, se urcă pe-un scaun, șterge cu hârtia, lustruiește, îi văd chiloții, mie mi s-a părut foarte comic și-am dat să mă râd, pe urmă și fata, ne hlizeam amândoi, era singurul fel în care se putea discuta.

Am coborât, că venisem cu treabă, să mă orientez puțin pe unde-am ajuns. Știam că mișună indieni ambulanți cu parfumuri, i-aș fi pus la loc ce spărsesem, dar mi-a ieșit din cap cum se cheamă, aruncasem ciobul cu eticheta. Țineam minte însă sticluța. Vizavi, un bistrou cu mese pe trotuar, mi-a plăcut, i-am dat zece; un negru în ușă, foarte mișto, m-a invitat să iau loc. Mâine, zic, *tomorrow*, cum ar veni. Mă uit de jos în sus ca să reperez fereastra la apartament, dar aia terminase, nu mai ștergea. Găinațul însă se mutase pe colț, în partea de sus. Pesemne că altul... Mititica era chitită și ea pe ceva, foarte clar. Și-o bramburească pe stradă, și-un zgomot ca un mârâit, aici trebuie să-mi fac și eu loc, la o spălătorie gen, de ceva, de mașini sau de rufe, pe-un taxi, că asta face românul

când pleacă de-acasă, se bagă slugă la cineva până adună mălaiul. Pe *cab* e nevoie să știi tot orașul, e greu. Am mai mers cât am mers, de parfum am uitat, i-am sunat pe toți și pe Mișu ca să știe c-am aterizat și m-am întors să mă culc, îmi venea să dorm foarte des.

— Nu, dar cel mai tare a fost, răcnește Adrian peste mine, când i-am ascuns lui Birtașu încărcătorul și se dădea de ceasul morții că-l bagă-n Tribunalul militar! Ții minte, îl căuta și-n veceu.

— Ei, cum naiba! Dar când ne scotea Tărtășescu cu masca pe față...? Hă?

Ne încălecam, fiecare își aducea aminte de câte ceva și n-avea răbdare, intra peste celălalt, așa de bucuroși eram să mai dezgropăm o poveste. Memoria nu mai păstra nici mizeria, nici nepăsarea cazarmei, făta cu incontinență hazul unor întâmplări deșucheate care ne ajutase s-o ducem la tăvăleală, atât rămăsese și ne învigora, ne lega parcă și mai aprins. Ca fotografiile vechi de pe-acasă. Mai ia un *donut*...

Era vineri seara și Adrian invitase câțiva prieteni, pentru că împreună-hlizitul e mai productiv; altă băută, înghețăți, adusese și mici de la un restaurant românesc. Nu se mai înțelegea om cu persoană, urlam unul la altul, zbieram, se răcea spagheta în farfurie. Tărtășescu era locotenent-colonel, însă pe timpul cât fusese maior l-a avut în companie pe unu', Petru Popescu, de scrisese el o carte cu milităria și-l botezase așa, omul era din Tărtășești, de loc, o comună, nu-l chema Tărtășescu... Stoica, Stoian, am impresia, și se recomanda Tărtășescu,

era personaj, nu mai ieşea din roman: sunt colonelul Tărtăşescu... Am înţeles, toar'şu lent-col.! Ei, când ne scotea la instrucţia de câmp poftea *cu cântec înainte marş*; mamă, se căsca neamul ca la urs după noi, cât puteam să răcnim ca idioţii. Se oprea circulaţia-n Ghencea. Şi-acuma îmi vine: *Su-fle-cată-cată, pîn' la brâu...* mă rog. Bun, odată ajunşi pe maidan, se dădea durache ca să-şi bage zglobinol în gâtlej: drepţi, culcat, masca pe figură şi adunarea în spatele biutei!... Care biută? Te târai după biută, vai de capul nostru cum ne târam şi, odată ajunşi, horcăind, băgai mâna-n taşca măştii, unde se lăsau pipăite suplimentul de la popotă şi sticla cu apă... Sticlă grea, sticlă-sticlă; de-un kil! Venea şi el, împiedecat, ceva mai târziu, cădea în iarbă de sus. Cred că-i zdreleau picioarele cizmele alea. Nici n-aştepta să înfulecăm, furajarea se face la ordin: bancuri, ordona, daţi-i drumul! Şi era ca-n *O mie de nopţi*, trebuia să-i debităm patru ore fără oprire, căci altfel ne băga la săpat adăpost; Lineman, lopata cu bătaie la bucă! Patru ore, aveam oamenii noştri dotaţi, legam banc de banc şi-o scoteam cumva la vopsea. Dar greu, fără glumă.

A doua zi, m-a trezit Adrian pe la opt. Hai, mă, hai că se răceşte cafeaua! Nici nu ştiam ce oră era, cad rupt, noaptea adorm pe la două, pe urmă nu pot să mă scol. Am stat în baie puţin, dar n-am abuzat cu altfel de chestii, mă jenez, pe bune, nu-mi place dacă se uită omul la mine cumva. Mă abţin, mai bine încerc la negrul de jos...

— Ți-am spart, fără să vreau, o sticluță.

— Am văzut, zice Ella, n-are nimic.

— Ți-o cumpăr la loc, n-am văzut prin zonă, dar pân' la urmă rezolv.

— Ei, asta-i! Fii cuminte. Crezi că-n aia stau eu?

— Nu, nu, nu se poate.

Fată bună. Am văzut că bea bine. Ne pune masa și-l văd pe Adrian că se concentrează. Gata, începem!

— Da' cum l-am lăsat în bălării pe maior?!...

Și se pornește să-mi aducă aminte, clefăind gălbenușul. Cum să n-o știu? Maiorul, zilnic, la cap: bă, cercetașul trebuie să fie hoț, mincinos și parșiv! Aici suntem, să trăiți!... Ne scoate la câmp, ne dă fuga-marș și, odată pierdut din vedere, încolonez plutonul și cădem la autobuz din partea cealaltă: pas de front, tot tacâmul.

— A ordonat tov. maior să ne repliem la cazarmă!

Șoferul nu comentează, ne instalăm și... azimut-dormitor! Ăla, în timpul ăsta, dădea în gropi pe toloacă, s-a întors fiert în pipi, nu știu cu ce a venit, dar n-avea loc să obiecteze ceva, dăduserăm testul de intelect. Distracție mare, cu pătura-n cap...

Stăteam la o portocală și chiriăiam parcă a gâdilit, la ce ne umbla în bucătărie prin cap. Se lăsa apoi o tăcere care ne tâmpea și surâdeam pe rând, privind la șireturi. În creier însă era pornită cu febrilitate scotoceala după alt episod, să mai trăim o bucată. Dar nu-i ieșea nimănui, nu mai puteam, ne goliserăm. Cum să învii?! Am dat-o pe poze; eram și frumoși! Eu m-aș fi repezit până la negrul de jos...

Ce ne-a scos din scremerea asta: vrabia, zbang! Cu capul în geam, la fel ca ieri, stilul ei.

— Ce-i asta? tresare Ella, se gândea și ea nu știu unde.

— Stai să vezi ce știe să facă, zic. Sora mea...

Ăștia, cu ochii la geam, nu știau ce să creadă.

— Nu că-i drăguță? insist. De la reflexie, se vede-n oglindă și i se pune pe nervi.

— Da' chiar că-i drăguță, admite și Ella în cele din urmă. Râdea cam prea tare. Băuse un pic. Ne distram, era drăgălașă. O vietate și ea. De privit... Eu sunt pentru natură.

Până slobozește iar căcălica.

— Eeee, face cu reproș Adrian, te scăpași!

Și se mută cu privirea la mine; mai păstra încă surpriza iritată care-l oprise din mestecat. De obicei se întâmplă când ești la masă...

— Șterg eu, zic, nici o problemă, șterg eu! ca și cum mă scuzați, v-am adus-o, dar e prost-crescută... De la efort, se contractă. Nu știu ce m-apucase. Șterg eu! Am văzut cum se face, iau o hârtie și șterg. Ca să fiu serviabil, prietenos.

Afară, negrul în ușă; mă aștepta de saftea.

Nu-i chiar simplu să te rezolvi cu bistroul de jos, întâi că te ții cu dinții cât pui pe tine ceva, cât cobori, cât iei și de la ăla o apă, un suc, că nu-i pus acolo ca să te folosești tu de el; cheltuială, am renunțat. A doua zi, deja mă gândeam: tot nu-i nimeni acasă când intru-n baie; dacă ai grijă să fie curat, care-i problema?

La urmă laşi uşa deschisă, te ocupi cu fereastra de la bucătărie şi dai peste ce făcuse amărâta acolo: tot geamul excrementat!... Măi, fire-ai a dracului, tu, că începi să mă sâcâi! Am ajuns sluga ta, ce-am ajuns?! Ne jucăm sau ce naiba! Adrian era mai pornit, să vezi ce spume făcea când intra în casă dacă mă fentase cumătra şi vedea că s-a cacarisit în timp ce n-am fost atent... A dat după ea cu o furculiţă. Şi cel mai tâmpit e că mă simt nu ştiu de ce vinovat. De ce mă simt vinovat? Ce să fac, s-o păzesc cu pliciul de muşte? Am venit aici să caut de lucru. Şi nici nu fuge, dacă o uşuieşti, ştie că n-o poţi ajunge. Se trage pe balustradă şi te fixează cu capul pe-o parte, aşa, la sictir, o golancă, aşteaptă să-nchizi. Altfel, simpatică, astea-s cele mai periculoase. M-am sculat într-o zi... aveam şi pe fereastra din dormitor, nu pot să şterg peste tot, plus că-i sus, tati, te uiţi în stradă şi te furnică la inghinal. Coreeanca, vineri abia.

A mai făcut câteva ture şi bolovanul ăsta călduros pe care ne-am pripăşit, cu toate mizeriile crescute pe el, vine şi ziua de vineri şi când vede femeia ce e pe sticlă o ia capul brusc. E sus, îţi spun, greu să te urci ca să ştergi. Mi s-a făcut o milă, mi-era şi dor de Monica, am tras-o-n pat. Îm, aşa şi aşa, sper să nu mă spună, nu cred că-i proastă, s-a cam opus la-nceput, nu cu forţa, Doamne fereşte, viol, sau ceva, dar cu rezistenţă un pic. La ăştia-i nasol cu treburi din astea, cer bani în instanţă. Mă rog... I-am zis că-i iau şi ei un parfum.

Şi chiar i-am luat, nu ştiu dacă se dă cu el, n-am simţit. E un pakistanez pe 5th Avenue, aduce spray-uri cu căruciorul, numai că n-am văzut ce căutam pentru

Ella. Nu se găsește, poate prin magazinele mari, Bloomingdale's, pe-acolo, dar costă de te usucă. Cred c-a și uitat că l-am spart, are destule, de unde să dau banii ăștia!

Apropo, mi-am găsit și un *job*. Adică, mi-a făcut rost Mișu de el, tot la un român, în Brooklyn, are un atelier, face pungi. Nu e cine știe ce sfârâială, dar iau măcar în dolari. În Manhattan, dai cu tunul, nu te poți lipi de nimic. Așa se începe, noroc că nu-i balamuc, lucrez cu doi mexicani. Cam cald înăuntru și mirosul ăla de plastic topit îți intră-n plămâni, în haine, în respirația gurii, în orice cotlon. Pe urmă, trebuie să fug cu metroul ca să curăț pe-acasă de la pasărea aia, înainte s-ajungă Ella și Adrian, îi enervează la sânge și nu știu de ce au rămas cu ideea că am vreo legătură cu ea. Sau mi se pare, dar văd că așteaptă să șterg și dacă nu-i curățat se uită la mine cu sprâncene triunghiulare. Fac cât pot, nici *boss*-ul nu-mi dă drumul înainte de cinci, schimb trei linii, la naiba, aș suci-o de gât, mă distruge, dar dacă nu intru-n casă înaintea lor îi ia greața, se cătrănesc, bagă-n gură, beau ceva și se culcă: viață americană. De armată nu mai spun, se golise, epuizasem orice se putea povesti, cădeam pe gânduri și scormoneam prin creieri poate cade ceva, dar ce să mai, dădusem de fund. Când te căznești să storci din cap, mai mult taci, știi vreun banc? zice, și am dat-o pe bancuri...

Ajung, intru-n casă, căram o sacoșă; luasem ceva de mâncare și eu, să nu zică, mai știi... mă-nțelegi. Slavă Domnului că ajunsesem la timp! Duc punga-n

bucătărie, mamă, ce era pe la geamuri, îţi venea să le spargi. Nu scăpase nici unul. Dau fuga la mine-n cameră să mă descalţ, nenorocire şi-aici!... Scurgeri albe-verzui, mai scurte, mai lungi, în diferite zonaje. De unde atâta găinaţ într-o vrabie, aţi înnebunit?! Singură n-a putut să descarce atât, e contra naturii, acţionează în grup. În dormitor la ei, aceeaşi poveste; Doamne, de unde s-o iau mai întâi! În bucătărie; aici vin şi mănâncă. Da-n camera lor se schimbă la trening, ce fac? În bucătărie!... M-apuc de rânit. Au rame din alea de le ridici, fac una şi-i aud că deschid. Intră şi dau peste mine, mocirlit şi cu buretele-n pumn, îi apucă depresia, se calcă unul pe altul şi ies. N-a trântit uşa, dar era ca şi cum, am văzut c-ar fi vrut, mă mir c-a putut să se ţină. Aproape c-am dat în plâns. Ia stai, bre, de ce sufăr, sunt eu vinovat că asta se slobozeşte în mod contondent, nu-i de ajuns că mă implic! Dacă nu bag eu mâna şi şterg, stă aşa până vineri, ciorchini, nu se-ating, îi loveşte dezgustul. Ăia, pe stradă, cum strâng după câini?!...

Îi aud foarte bine de dincolo, ceva ca un aer pe ţeavă: admiră fereastra din dormitor.

— Vreţi să contribui şi eu la chirie? îi întreb mai târziu, când ne-am aşezat pentru cină.

— Ce să faci?

— Să dau un ban, stau aici...

— De ce?

— Am acum *job*-ul ăsta...

— Miroase rău acolo, la pungi? Eu n-aş putea. Lasă chiria, n-ai deocamdată de unde. Până-ţi găseşti

un culcuş, face Ella, în timp ce-şi turna minerală; bea şpriţ. Pune-ţi banii la bancă.

Cum adică *până-mi găsesc*? Ar trebui să-mi găsesc?... Asta ce mai e?

— Cât ai dat pe brânză? mă întreabă din nou.

— Nu mai ştiu cât am dat. Mi-a făcut un preţ la total.

— De la români? De-acolo, din Queens?

Nu m-a-ntrebat de ce-am cumpărat-o, nu m-a certat. Înseamnă c-am făcut la timp gestul. Se aşteptau. Mâine cum, mai aduc? Dar ce-o interesează de unde-am luat-o, e bună sau nu, că n-a zis!

— Să-ţi spun un banc, mă arăt eu *friendly*.

Îl pregătisem de dimineaţă. Cică să nu apari cu bancuri în casă, pe neaşteptate...

— Îl ştiu, mă opreşte... că râde ăla-n dulap.

Mi-a tăiat-o. Cu bancurile e riscant, circulă, rar dacă vii cu unul mai proaspăt; cum naiba reuşeam în armată, că e dificil! Eram şi mai tineri, eram şi mai mulţi, în orice caz Adrian nu mai avea nici o pornire, a fost o seară coclită, ca aia de ieri, când ne-am băgat la somn pe la nouă. Poate nu mă silesc îndeajuns: omul ospitalier te creditează cu haz. Să-l binedispui. Dar tot timpul, tot timpul?

Mai stau ce mai stau şi mă retrag în camera mea, încep să-mi fac patul; nu-l las desfăcut peste zi, de obraz. Există şi păsări nesimţite, ca omul. Adevăru-i că-i şi căcăcioasă... Intră Adrian şi se opreşte lung la fereastră; ştiu la ce se uita, m-am făcut că nu văd.

— La tine parcă-i mai economic... N-ai decât două urme, atât.

— Am să fac niște lațuri, îi spun.

Nu-mi răspunde.

— Nu-ți mai ține și tu pantofii în casă. Lasă-i pe hol.

Și iese, după ce-mi ia cămașa de pe spătar și o bagă-n dulap.

Fusul nu mi s-a luat chiar complet, câteodată-i de bine, mă trezesc pe la cinci și folosesc baia în timp ce ei dorm. Până azi-dimineață, când am văzut clanța că se apleacă.

— Un moment, tresar, un moment!

— Stai cuminte! era Ella. Nu te grăbi, *take your time*...

Bun, ieși, dai drumul la ventilator, dar ăla nu rezolvă treaba instantaneu. Am crezut că s-a băgat iar în pat și-am așteptat ca aerul să se limpezească puțin. Dar nu, dau de ea pe hol, făcea treișpe-paișpe, berica de-aseară.

— Bună dimineața...

— Ce mai faci? îmi aruncă din mers și intră sălbatic.

Sigur c-a dat de-o atmosferă împovărată, dar ce poți să... nu? Îmi crăpase obrazul, nici ea nu putea aștepta, așa-i viața, cum era aia? *Homo*... nu știu mai cum.

Ce să fac, îmi zburase tot somnul, m-am apucat să spăl geamuri, ce rămăsese de ieri. Când s-au sculat, le-am făcut și-n camera lor. A trebuit să intru iar, să fac duș.

— Ai făcut duș? se uită cumva, ca și cum nu era evident.

— Un pic, da...

— Dar miroase ceva...

— De la pungi, mă scuz eu, se impregnează mirosul.

— Vai de mine! Păi, ia fii atent!

— Îi pun niște laţuri, promit iar la micul dejun. Trebuie prinsă, altfel ne terorizează pe toţi. Beşniţa naibii, aşa ceva n-am văzut, parcă-i şoarece!...

Anunţul meu, făcut pentru a sta de vorbă şi noi la un gest împreună, a avut rezultatul opus, adică nici un efect. Mestecau în tăcere, lucru nesuferit pentru cel de-al treilea, oricum o treabă nu foarte prietenoasă. Asta e, ce să fac? Nici mie nu-mi cade bine. O nemernică, ce vină am eu?!

Găsesc la atelier niște gută şi, când m-am dus să iau de mâncare, am cumpărat şi niște cârlige din alea, ventuze, care se pun pe geam la maşini. Se făcuse iar sâmbătă, m-am sculat cum mă scol, pe la cinci, şi le-am lipit câte trei la fiecare fereastră, cu buclă de nailon, tot, numai să bage o gheară.

Până la masă situaţia a fost staţionară, vrabia s-a pocnit de câteva ori, au rezultat niște dâre, dar nu se prinsese, deşi lucra imprudent, în viteză. Ai şi noroc, *fuck you, fucking bird!*

— Să vezi acum, le ziceam, fii atent...

Nimic. Se repezea, ziceai că are în cap să treacă prin sticlă, Ella se enervase şi a vrut să deschidă ca să-i facă vânt. Am ţinut-o pe scaun, stai puţin, ai răbdare, vrei puţin coniac în cafea?

Trecea timpul şi li se lungeau feţele. Nu se-ntâmpla nimic, au plecat să se bage în cârpe, la loc. Eu am strâns faţa de masă şi-am pus farfuriile sub robinet.

Cum am ajuns să fac asta? Dacă ai un obraz şi încerci, te simţi de câteva ori, asta e... Pe urmă, m-am izolat şi eu, ce să fac? Când s-o prinde, s-o prinde! Îi trebuie o sperietură ca lumea, după aia o dezleg şi-o prezint.

Mă întinsesem şi sunam la Monica, poate se ştie cumva în străinătate, în România, pe-acolo, cum scapi de vrăbiile astea, poate-i vreo procedură, că ăştia de-aici n-au habar de nimic. Şi mă trezesc iarăşi cu Adrian că deschide, îmi spune din uşă:

— Auzi, poate-ar fi totuşi bine să te muţi mai aproape...

Şi, la fel ca data trecută, îmi ia cămaşa fără să-ntrebe şi mi-o vâră pe umeraş, în dulap.

Am crezut că nu înţeleg; unde să mă mut, ţi-am spus eu că vreau să mă mut? Vrei să-mi fac bagajul, spune-mi direct!

— Mai aproape de ce?

— De unde lucrezi.

— Am înţeles...

Manhattan Bridge, la loc comanda, în partea cealaltă. Se făcuse legătura la Bucureşti şi Monica: alo, alo... de-acolo. Auzea probabil ceva şi nu-nţelegea de ce nu-i răspund. Nasol momentul, n-aveam nici o idee. Dar de la ce, dom'le, de la ce chestia asta? Pentru neisprăvita aia care se aia pe geam?! N-am lăsat curat după mine, v-am deranjat cu ceva? Mi-am dat toată silinţa, tu m-ai chemat, nu eu ţi-am cerut, puteam să stau foarte bine la Mişu, săracul, cumpără mobilă la mâna a doua de pe la *garage sale*, o recondiţionează şi-o vinde. Puteam să-l ajut, are o mulţime de canapele,

cincizeci! Suntem dintr-odată prea mulţi? De la o piţigoaică?! Mă tem să nu-i fi spus coreeanca ceva... Şi ce, ţi-am luat ce-i al tău, periuţa de dinţi? Eşti tâmpit?! Sau că i-am cumpărat ei parfum şi Ella-i nervoasă? De ce nu spui, spune clar, nu vezi că trage la măsea ca un caporal? Nu mi-am dat seama sau ce? Păi, dacă se vede, vede şi-un prost!...

— Alo... îmi făcea Monica-n ureche.

— Stai, dragă... Bine, Adrian, zic, trebuie astăzi sau când?

— Azi, mâine, când vrei...

Se scarpină pe burtă, preocupat, înainte să iasă: suntem, adică, prieteni, sper că mă înţelegi. Cum azi-mâine? Adică şi azi?... Ce naiba să fac? Îl sun pe Mişu să mă ia din cocina asta, îmi bag picioarele-n Manhattanul tău şi-n tot găinaţul, nu te ştiam aşa nesimţit! S-a găsit şi Monica...

— Ce vrei, dragă?

— De ce nu vorbeşti?

— Vorbeam cu ăştia de-aici... M-au pus pe liber, am nevoie de-un loc de dormit.

— V-aţi certat?!

— Nu, dragă, din nimic, a venit adineaori şi pa!

— I-ai zis ceva...

— N-auzi ce-ţi spun? Aş fi vrut eu să-i zic.

— Precis le-ai zis sau ai făcut acolo ceva, te cunosc!

— Mă cunoşti?

— Ştiu eu cum eşti. Nu te descurci, mă faci de ruşine! Eşti provincial, adaptează-te, de ce nu poţi fi ca ei?

— Măi fată...

— Eşti impulsiv, cine ştie ce faci pe-acolo, să-ţi ceri scuze! Cere-ţi scuze, e prietenul tău.

— Da, mamă. Adriane, te rog să mă scuzi, nu mai fac... recit în camera goală şi închid legătura cu ţara.

Simt că mă iau dracii răi. Mă încep de undeva de jos, din chiloţi. Aştept să se urce la cap. Cum îmi atingi tu cămaşa şi mi-o atârni în dulap?! Da' cine eşti tu? Adică-s neam-prost sau ce am?! Dacă nu intrai, nu te deranja. O pun unde vreau, nu ştiu dacă m-ai înţeles!

Şi-o arunc pe podea. O smulg de pe umeraş şi-i fac vânt, futu-i, până-n mijlocul casei. Ia uite, bre!... Mă întorc urât spre fereastră ca să iau o gură de aer, dar mă abţin s-o deschid. Trasee de pasăre căcăcioasă pe sticlă. Departe, văd turnul Chrysler prin lacrimi de găinaţ. Astea, când se cacă, parcă se pişă. Nu-nţeleg cu ce-am deranjat!... Am avut un obraz, aşa am fost educat. Cum intri tu şi-mi zvârli cămaşa în *fucking* dulapul?! Să vezi ce sare Mişu când o s-audă! L-am sunat, dar făcea „ocupat" Smulg, trântesc sacoşa pe pernă. La ăştia aşa-i: te dă afară pe uşă, intri pe geam! Nu ştiu dacă-i neapărat genul meu.

Trag fermoarul şi-mi îndes pijamaua. Culeg cămaşa de jos şi mă chinui să intru în mâneci, nici nu ştiu de ce, unde plec?

Cu ferestrele bine închise

Iar?!... Sapă toată ziua, băga-s-ar dracu-n ei! Bombăneşte. Are partea asta, sare de fund, vorbind singur şi beştelind, un cusur socotit pe bună dreptate stingheritor, cu care se alesese pe la 30 de ani când Irma-l lăsase cu copilul de grădiniţă şi n-a mai *zurückkommen* din Augsburg, de la ţipţării ei. Cartierul ăla din Vişeul de sus, Ţipţărai, saşi în saci, strânşi acolo pe Iza, ţipţări, de ce, habar n-am, poate de la cum ţipţihuiesc între ei, n-am de unde să ştiu cum se scrie, nici cum se citeşte. Le şi cam place că-s ţipţări, adică ceva super-fin, nibelung, nu se prea încuscresc cu români. Prost, c-au încercat tot felul să-l deschidă la cap, ia-ţi, mă, Doru, o moroşancă de-a ta, ăştia se-nţeleg pe nemţeşte în casă, de faţă cu tine, şi-odată te fac. Nu, că el o iubeşte; treaba ta, e bine că te-a lăsat cu *kinder* pe cap?

Şi-avea o scârbă de Augsburg-ul ei, cum nu pot să-ţi spun! De la asta... N-a pus piciorul în Germania aia nici mai târziu, când a început să se poată. Nu-i venea, n-avea nici o chemare. La Paris mai mergea, îi plătea Vasile avionul, dentistul, adică feciorul, o dată la doi-trei ani; el, între timp, avea grijă de casa pe

care-o lăsaseră copiii în Bazilescu. Dar să ai în pat o şerpoaică, să sâsâie toată ziua săseşte la tine; asta rămăsese din Irma, după ce că te face să suferi, *frau-mafoame*, având de-acum familia ei şi-o afacere cu reciclări; vreau cutare, cutare, vreau casa – când s-a ajuns la retrocedări –, c-a băgat tata bani, da' eu n-am băgat?!, vreau copilul, nu ţi-ar fi ruşine să-ţi fie, de ce l-ai lăsat?, şi serviciul de argint, rosentalu' O nehalită, tot timpul că dă-mi, nu se dezbară nici acuma la bătrâneţe, le-a avut toată viaţa cu caracterul. Doru a vândut imediat ca s-o bage în ofsaid, trăgându-se apoi la Bucureşti cu băiatul, procese, nu-ţi spun, nu s-a mai recăsătorit niciodată, l-a crescut vai de capul lui, singur, dă-l pe urmă la Medicină, bine că-i bine-mersi, stomatolog la Bayonne. Nu mi-a fiert el mie o broască-n ibric?!... Vine fomista, se vâră şi-ar cere ceva în fiecare minut, a flămânzit-o Germania aia, apucătoare, dar cred că ne iau şi de proşti.

Asta începuse pe vremea când Doru Pop avea cam 30 de ani. Azi bate în 70 şi se întoarce de la funeraliile unei doamne căreia îi fusese apropiat, deşi cu un alt parcurs al Fortunei, se ataşase puţin, dar nu contează aici. Ajungi la o sută de metri de casă – şi ambulanţe, agenţi, benzi din alea cu roşu şi alb, „nu treceţi, poliţia", un greder, iar desfundaţi strada, mă?!, foială, ce naiba tot scormoniţi, desfaceţi, n-aveţi odihnă, abia ce s-a astupat!

E şi cam amărât, vine de unde vine.

Dar nu e nimic găurit, din prima nici nu te prinzi, abia la a doua privire poţi să observi un fel de scofâlcitură-n asfalt, ca şi cum fugise terenul, o dovâncătură

de vreo 25-30 de metri, chiar în faţa blocului, se lăsase şi trotuarul, rigola, vorbesc de nenorocirea aia din Eroii Sanitari, au făcut reportaje, s-a dat şi la televizorul meu.

— Ce-i, dom'le, aici?!

— Unde locuiţi?

— Vizavi.

— Aţi citit? Trebuie să părăsiţi apartamentul o săptămână.

— Nu. De ce?

— Puteţi să alegeţi între un cămin de nefamilişti şi hotel. Ce preferaţi, scrie acolo. Plăteşte Metroul.

— Normal că prefer la hotel, dar ce e?

— Ceva-n subteran... Freza de dedesubt, o pungă nu se ştie cu ce, ne temem pentru clădiri.

— Aoleu!... Cade blocul?

— Sper că nu. Luaţi-vă într-o geantă câte ceva.

— Se remediază?

— Normal.

— Şi cu ce am în casă ce fac?

— Încuiaţi bine. Punem pază în zonă.

Fir-aţi ai naibii cu agregatele voastre, miroase, e rahat undeva, au nimerit în rahat, mârâie în timp ce închide fereastra. În stradă, de mirosit mirosea, or fi dat cu maşinăria într-o hazna sau vreo canalizare, că nu miroase a Dâmboviţa, miroase şi aia, dar pe aia o ştiu. Pute cam o dată pe lună, dar nu chiar aşa. Ce iau cu mine de-aici, pizdele mamii voastre de puturoşi?!

Blocul nu părea să se fi lăsat pe o parte, dar apăruseră crăpături în pereţi. Alt şantier, futu-i... Consolidare, ne lasă pe geantă, doar să vând de s-o găsi

cineva; c-or fi proşti! Ce duc cu mine? Săpun şi pastă de dinţi. Şi mai ce?

Scoate din frigider una, alta şi le pune la microunde. Între timp, desface sacoşa cu care venise: coliva la caserolă, covrigul, batista cu lumânare şi ban înnodat, iaurtul pe care şi-l cumpărase pe drum. Pescuieşte bomboana. Vera, săraca... Uite aşa, azi eşti, mâine nu se mai ştie, toţi fac cugetarea asta la înmormântări. Fuseseră apropiaţi pe la 30, 30 şi ceva, grăbită să se mărite, s-a dus. Genul care vrea imediat: familie, copii, una, alta, n-au avut decât ciocniri pasagere, morocănoasă; se mai vedeau la alimentara din Basarab, stătea lângă gară. Prietenă cu Marieta... Marieta, dacă o chemi, pui mâna pe telefon şi într-o oră-i aici, mai ales după ce răposase Mirel, dar şi înainte. Nu contează că e la o vârstă. Ca-n Bazilescu, după o săptămână, mai vorbim despre asta... De obicei se feresc să le vezi dărâmate, speră să rămâi cu impresia aia, de-atunci, însă Marieta n-are treabă, se înfiinţează. Ca şi cum îmbătrâniseră amândoi mutual. Chiar şi Vera... Dumnezeu s-o ierte. Se schimbase la faţă. Păcat. Ce miroase aici?

Acuma, tu să fii S.C. Metroul S.A., unde ai duce un bloc de persoane până se termină lucrarea din subteran, îi bagi la Lido, la Hilton? Domnul Pop se uita de jur împrejur... un iz, dar nu era chiar mizeria aia de pe vremea lui ăla, cearşaful avea o ruptură, nici capac la veceu, decât numai colacul de plastic şi prosoapele moi nu ştiu cum, cârpe, moleşite cu vârsta şi posomorâte, mâhnite. Tot undeva lângă gară. Ce faci cinci zile în camera asta, că atâta a stat, televizorul

pitic, ziua se-ntorcea de unde plecase ca să-i vadă cu cazmaua în mână; aiurea, o frecționau! Totul zăcea cum fusese lăsat, doar că se luase mirosul. Stai, frate, nu e posibil, avem lucruri aici, alții avem și copii, cât ne mai țineți așa? Vecinul de scară a renunțat la hotel, s-a mutat la părinți. Mâine, cum ar veni: Doru Pop – la Metro, la inspectori... Da, domnu', nu se poate de pe o zi pe alta, așa, s-a făcut o comisie, așteptați să vedem. Domne, eu vreau să-mi dați casa, am drept și la despăgubiri, nu eu am distrus-o! Aici e Cotroceni, nu-i la țară ca să mă țineți cu anii prin cotinețe: Cotroceni, aproape de Președinție, palatul Prezidentului e la patru străzi mai încolo, nu știu dacă sunt clar! Da, vă-nțeleg, căutăm, a naibii, o soluție tehnică, nu există pentru moment. Un studiu de fezabilitate ar trebui. Bun, mă duc la Primarul general, să fiu nu știu cum, să vezi ce iese de-aici! Nu glumește, e destul de experimentat în petiții, viața nu-l menajase. Intră și la Ministerul Transporturilor, tot lângă gară, cumva vizavi de hotel... Domnule... Pop. Așa, domnu' Pop, prin august, vă spun confidențial, organizăm o licitație pentru proiect și, dacă nu sunt contestații, demarăm imediat. E lucrare serioasă acolo, cred că trebuie injectat beton în cavernă, nu scăpăm, trece metroul pe dedesubt. Nu spuneți, avem lucruri în casă, și noi unde stăm?, era și-o Pâine la parter, s-a evacuat. Da, înțeleg, ce să facem, ghinion, asta e...

A cincea zi cade vineri, are de udat plantele în apartamentul lui Vasi, din Bazilescu. Uda marți și vineri. Vasile, fiul stomatolog, înainte de Franța, își luase acolo,

într-un bloculeț, la etaj, pentru că nu voia să muncească și altceva, adică să tundă gazonul, să sape la pomi, să dea cu insecticid, lucruri pe care le ai de făcut la o casă cu curte. Altfel se-arată dacă te uiți din balcon, cu berea în mână, cum asudă vecinii. Nu-i mai bine la aer curat și parcare-n garaj? 20 de minute de centru... Parcă ai fi la Predeal!

Dar înainte de asta dă iarăși prin Cotroceni să vadă ceea ce de fapt era previzibil: cum nu se face nimic. Urcă până sus, măcar să se asigure că nu-i spartă ușa. Miroase din nou a ceva, parcă sulf, și nu de la gârlă, nici din subsol, de unde au spart. Mai slab ca data trecută, dacă de slab se poate vorbi.

În Bazilescu trăsnește însă dur, hotărât. Ajunge și-aici?! Nu mi-am dat seama pe drum, parcă ceva iuțește mirosul. Își adulmecă reflex gulerul, apoi, fără a deschide ferestrele, udă ce e de udat. Sau am venit cu damful în nări? Te pomenești c-afară nici nu se simte. Ia stai, stai puțin... Dacă Gicu Armeanu de la doi s-a refugiat la părinți și le-a dat cu flit la hotel și la tot, eu de ce să-mi fac sânge rău prin păduchernița lor, când am casa asta? Nu tot vin să pun apă? Și trece dintr-o cameră-n alta: confort foarte bun, medic stomatolog. Păi nu-s eu nebun? Prin ușa vitrată de la un dormitor se vede la vecinul de vizavi: găini, crește păsări. Ia uite, poftim, în secolul ăsta! Mă rog, poate tocmai de aia. Peste drum, doi inși repară o rablă și din când în când ambalează. Suportabil. Pomi, verdeață, circulație moale... n-am înțeles! Mă mut aici imediat!

Reuşeşte să formuleze cu glas tare ultimele cogitaţiuni, dar şi fără asta s-ar fi reîntors la blocul de la Eroi, unde dă buzna cu toate protestele paznicului de la Metro, unul nou, cu consemn foarte strict; regim spartan, nemţesc, îşi preciză Doru Pop înainte de a-i scăpa un cinci lei. Îşi umple aşadar două valize cu haine şi alte urgenţe, plus ce mai are prin congelator. Şi revine în Bazilescu. Ca prin farmec, nu pute. Or fi reparat...

Îşi petrece seara extrem de plăcut, aşezat pe terasă şi contemplând cartierul într-un mod familiar, cu o bere lângă nişte salam. Trece o mierlă, pe urmă un elicopter. Şi-n pat, cu ochii în plasmă, agreabil, adoarme împăcat.

Băi... îl trezeşte o duhoare, de mi-e jenă să mă pronunţ. Nu dimineaţa, în chiar toiul nopţii, pe la trei şi ceva, lăsase fereastra deschisă. Da' ştii cum?!... Dacă-ţi spun, te şochează emoţional. Gândeşte-te la ce e mai rău; dacă nu reuşeşti, vizualizează ceva. Ai dat, nu se poate, cândva, peste un sediment asortat şi clocit, vorbim de ceva cunoscut, la asta încerc să fac referire. Şi la ce mişună acolo, nici nu trebuie să te uiţi extrem de atent... Lovitură în plex, te aruncă doi paşi înapoi ca pe Lenin, are-o broşură; îi ia aerul, îl bagă direct în apnee, se ascultă cum horcăie-n pat de parcă nu-i el. Târâş spre terasă, unde duhneşte analog, să nu fi explodat vreo maşină de salubritate, migranţi, eu ştiu?, terorism. Şi damful ăla de amoniac şi de sulf, te rog să mă crezi, ca în iad.

Nu se face bine de ziuă, că domnul Pop tropăie deja singur pe carosabil, încercând să afle direcţia şi

cauza senzorială. Dar trebuie să se reîntoarcă în pat, nimeni nu se trezește atât de devreme. Îl bănuiește cu toată sinceritatea pe vecinul iubitor de găini, dar nu de-acolo provine; cocoșul cânta într-o jale. Să știi c-o fi de la porci! Unde, porci? Ce naiba? Vreun mârlan neracordat la canalizare, cu buda în curte, și care-și desface noaptea haznaua ca un needucat, cară undeva cu butoiul. Pun capul. Mirosul nu minte. Nu-mi vine să cred, e o chestiune de civilitate, ce țară suntem?! Să faci asta în Europa, *pizdelek és raspapizdelek!* își spune și anunță poliția. Irma, pe vremuri, o rupea și pe ungurește, înjura foarte bine, ceea ce îl făcuse, la nevoie și rar, să exprime și el mustrări aproape maghiare, i se păreau mai edulcorate. Deci sună acolo. Prin 112, cum se face. Legătura apoi la sector. Domnule, e insuportabil, așa și pe dincolo, și relatează ce știe. Da, îi răspunde o voce cleioasă de somn, nu-i pe Calcarului, 130?... Cercetăm.

Aha! N-am spus eu?! Unde-i Calcarul ăsta? Îl lămurește GPS-ul din telefon, la câteva străzi. Pornește vindicativ într-acolo. Se pomenește, la numărul indicat, în fața unui imobil domnesc; ăștia n-au nici privată, nici curte, ce anchetează? Oricum, nu se vede nici o poliție, de fapt, nimeni, ca în Eroi. Cred c-a sunat alt român disperat de la adresa de-aici și-a dat peste adormitul ăla de polițai. Nu-i la origine, mirosul nu e mai gros, e ca acasă, de unde-a plecat. Se hotărăște să amâne câteva ore, nici n-apucase să-și dea cu apă pe față.

La domiciliu, exceptând dormitorul, se simte oarecum mai puțin. Ceva zăngănește prin bucătărie, presupune

că se întoarce elicopterul de ieri. Deschide robinetul chiuvetei și, înainte de-a o duce la ochi, se surprinde adulmecând apa luată în pumn. Dar huruie serios, asta ce-i? Cască ezitant gemulețul... între timp nu mai miroase la fel, e chiar acceptabil; înăuntru trăsnește, ce apucase să intre. Face același lucru, prudent, și cu restul ferestrelor. Afară, natura, cum e ea, virgină și indiferentă; aerul însă, sub elicopter, vibrează, n-are ce face, legități fizice, se vede și-un avion chitit să coboare, un aparat mai mărunt, a!, e aproape aeroportul Băneasa, spune, frate, așa!... Dar ce hărmălaie! Ce naiba-i aici, ăsta-i loc de casă pentru un doctor stomatolog! Nu se mai gândește strict la putoare... Mă rog, avionul vine și trece, auzi imediat ciripit, găinuțe și vine la loc liniștea aceea nepăsătoare de auzi și o gâză; nu pentru asta te-ai extras din noxe centrale? Bine, duhoare intermitentă, dar nu-ți spui totuși c-ai făcut foarte bine să te muți la loc cu verdeață? E chiar foarte plăcut.

Dar ceva ca azi-noapte, plus dimineața, n-am văzut de când sunt, e impardonabil, nu există instituții, ce se întâmplă?! Poliția stă cu degetu-n nas? Un nemernic împute cartierul; la tăiat sare-n ocnă, cu bile grele la glezne, cum îți permiți, nesimțitule, e toloaca ta, ce-i aici?! Împuțitule! Mirosul intră la tulburarea liniștii publice, cât se ia pentru asta?

Se află într-o pauză de survolare și se arată extrem de furios. De fapt, ceea ce zboară pare a fi însuși Statul; la sol însă împuțitorul, nemernicul care strică aerul, individul, persoana fizică e de netolerat! Ciugulește

ceva în picioare, ce rămăsese de ieri, două felii de salam, nu-i mai plac, *e*-uri multe, apoi, implacabil, iese afară.

— N-am simțit nimic, face vecinul dintre cotcodăceli, râneşte la găinaț. Am dormit, ce era?

— Mata dormi cu geamul deschis?

— Păi, cum, mă sufoc...

Bătrânul Pop se uită lung, dă din mână şi se retrage. La *mini-market* poate or şti; e o prăvălie ceva mai încolo, în staţie. Să iau un gem şi niște orez...

— N-aţi simțit un miros urât dimineaţa?

— La cât?

— Până pe la vreo opt. Şi noaptea, la fel.

— Noi deschidem la nouă.

— Dar n-aţi mai observat, cu altă ocazie?

— Nu stau în cartier, vin din Iuliu Maniu, mai jos, acolo miroase.

— Cum miroase?

— Urât.

— Şi nu credeţi că vine de-acolo?

— Eu ştiu?

Da, acum parcă nu. Alt avion. Omul îşi face târguielile şi o ia îndărăt. Le pune în frigider cu pungă cu tot şi se arată-n balcon ca să ia stropitoarea, deşi nu e necesar. Guguştiucul uguieşte, parcă aşa se spune. Trece şi-un elicopter. Se gândeşte să-l sune pe Vasi, în Franţa... lasă, are şi el greutăţi. Formează, în schimb, la poliţie. Acolo, o doamnă.

— Am făcut azi-dimineaţă o sesizare.

— Ce sesizare? Cine sunteţi?

— Pop Doru. Din Bazilescu. De la mirosul care este.

— De unde miros?

— Nu știu de unde. Poate se știe la dumneavoastră.

— Nu mi-au lăsat nimic scris. În ce tură?

— Ce tură? Dimineața la patru!

— Prezentați-vă cu reclamație scrisă și buletinul la...

Nu aude mai mult, pentru că ceva monstruos, deși tot un elicopter, unul cu roșu, de Smurd, trece atât de jos, atât de aproape, încât e nevoit să țină cu mâna ghiveciul de tuia. Guguștiucul pare mult mai nepăsător.

— Vedeți c-a reclamat cineva și din Calcarului... urlă în telefon, dar aia, în tura mamii ei, închisese deja.

Mare parte din zi are teama că începe din nou. Se plictisește apoi. Nu poți sta pe terasă la infinit, oricât ar fi de odihnitor. Pleacă să vadă ce se mai întâmplă cu casa din Cotroceni. Tot nimic, nu miroase; dă un ocol, încearcă cu piciorul asfaltul lăsat unde făcuse o bubă sub el – liniște subpământeană, ușa de la apartament neatinsă și pornește înapoi ușurat. Nimic suspect nici în Bazilescu; păsările etc. Din nou pe terasă, aer consumabil, decent. Vecinii de sus zdupăiesc în plafon, practic se deplasează în perimetrul ce le e aferent, dar fără papuci, cum ar face orice persoană minimal educată, lovesc cu calcaneul în dușumea, bâf, bâf... mai plânge și-un preșcolar. De ce atâta mișcare într-un spațiu închis nu se știe, dar mai bine te-apuci de pus apă la iasomia de jos, de la stradă, că tot, vai de capul ei, se descurcă și aia cum poate.

— Udaţi, udaţi?... aude în spate pe cineva coborând, în timp ce toarnă la rădăcină cu carafa de vin.

E Petcu, de la parter, îşi scoate foxterierul... Să-nnebunească – ca şi cum te distrezi, nu ai treabă? I-ar fi căzut mâna dacă venea şi el c-un bidon. În loc de asta, îi surâde amabil; ipocrit, evident:

— Ce căţel drăguţ...

— E surd, e bătrân.

— Da?... N-aţi simţit un fel de miros? Azi-dimineaţă, devreme?

— Pe la şapte, când am plecat. Da, mai vine.

— De unde, domnule?

— De la canal.

— Ce canal?

— Canalele astea de la Canalizare.

Şi se repoziţionează ca să înmoaie tensiunea din lesă; câinele se propteşte de partea cealaltă a tufei şi ridică piciorul.

— Păi, ce facem aici? Trage-l, domnu' dragă, un pic, chiar pe plantă!

— Da' ce-are?

— Se usucă, o nenoroceşte.

— Din pişu de la căţel?

— Nu s-a uscat şi mesteacănul care era tot aici?

— De la el?! Hai, dom'le, las-o naibii, că eşti plecat. Eşti pa...

Şi boscorodeşte pe drum, e uşor de imaginat că exersează anumite trimiteri.

— Io-s plecat?!... Nesimţit...

Domnul Pop molfăie şi el câteva expedieri potrivite, în graiul maghiar, şi se apropie neîncrezător de

grătarul de lângă rigolă care abureşte şi el după puteri a canal; dar e mirosul convenţional, nu damful acela. Ce canal! Un tâmpit!

Strada e liniştită, prevesteşte ceva. Vecinul de peste drum ambalează un Opel boşorogit. În răstimpuri, când te loveşte o pace, undeva, nu ştiu unde, o cositoare; cineva se luptă cu iarba. Nimic nu pare să-şi tragă sufletul după atacul prin care trecuse. Idiot... Traversează spre atelierul de vizavi cu carafa în mână, mai sunt adunaţi vreo trei gură-cască; spectacolul învierii oricărui jaf cu capotă este irepresibil pentru popor. Participă recules, indiferent de anotimp. Mâinile negre şi unse strecoară un deget competent în clapeta admisiei, o gâdilă lung, iar motorizarea se scutură în tumultuoase orgasme, ca să cadă apoi cu un ţipăt şi aşteptând vicioasă impulsul al doilea.

— Ce viaţă are-n ea, futu-i!...

Proprietarul asistă neconvins, încântat.

— Dom'le, de unde vine mirosul ăsta, aici, în cartier? se interesează domnul Pop la modul absolut general.

— Nu-i aşa? se întoarce vecinul spre el, cu degetu-n aer. Izul de atelier, cârpe vechi, vaselină râncezită nu se mai pune, vorbeşte despre mirosul *acela*.

— Curge din maşinile astea de la gunoi.

—

— Zeama la pepeni, explică un altul.

— Păi, ce, au ieşit?

— De la turci.

— Moare de varză, lepădătură, zămârcă, orice...

— Eu știu?... încearcă bătrânul să aducă discuția pe un tărâm realist, ieri puțea ca la balamuc. Îmi venea să m-ascund.

— Bre, ascultă ce-ți spun... conchise mecanicul cu toată autoritatea cu care era creditat.

Nu, nu, e cineva, undeva, care generează putoare, rostește Pop, în timp ce bate la computerul fiului scrisoarea către poliție: „Vă rog să depistați prin mijloace specifice sursa acestei persiflări poluante la adresa contribuabilului și să ne informați, dacă se poate, în scris!" Curând își dă seama că nu se printează, aparatul nu merge, e stricat, n-are chef sau e pur și simplu codat, las-o naibii, o scriu și de mână...

Se culcă cu teamă și cu geamul închis. În cursul nopții se trezește de câteva ori, bocănea vecinul de sus, n-ai somn, ciocănești?, dar mirosul în dormitor e staționar, încă bun. Acest lucru îl încurajează să adoarmă la loc.

Dimineața, deschide fereastra încet, foarte fin, adulmecând suspicios. Minune! Aer oxigenat!... Ceva, însă, parcă... de unde aspectul ăsta unsuros de pe sticlă? Era și ieri și nu l-am văzut? Se depusese ceva, afecta transparența, ca o suflare grăsoasă. Poate de la putoare și nu mi-am dat seama, te pomenești că sedimentează... Și trage cu degetul, oblic, spre el. Obține o linie anabatică.

Mici forme de viață, de fapt. Dar n-are cum să-și dea seama; plancton de slin – vietăți, socializează sub microscop –, o zoaie nano-browniană, s-a semnalat și pe hublourile de la Space Station, SSI, cine știe ce-o fi și pe-acolo...

— Îți dai seama că asta se pune angro pe plămâni?! se alarmează Marieta.

Șterge geamul. Harnică ființă. Se prezentase de câteva zile. Dacă era solicitată, venea, apucasem să spun. Nu mai stau să scriu cum s-a târât pân-aici, și-așa e greu cu cititul, de asta ai mata chef acum? O chemase, i se făcuse urât, se iubiseră în tinerețe și măcar din respect pentru un sentiment.

— N-or fi șterse de vreun an și ceva...

— Nu-i din praf. Vine ca de la talpa Iadului, pune nasul un pic.

— Știi tu cum i-acolo?

N-apucă să-i explice, un snop de elicoptere se năpustește de undeva, formație ofensivă, și doamna Marieta e nevoită să-nchidă în grabă ca să se-audă vorbind. În momentul acela se pornește și vecinul de sus să atace plafonul.

— Parcă nu bocănea așa des, observă bărbatul.

— Când?

— Când mai veneam și udam.

— O ploșniță, n-a dat un chior pe apartament, ce să respecte el?

— De unde știi?

— Mă-sa-i în Danemarca, face menaj. Sau nu știu... Ceva i-o fi făcut la danezu' unde lucrează, că ăla i-a luat aici apartament la țicnit. Îi trimite și pentru facturi. N-a muncit pentru casă în toată viața vieților lui.

— Marieto, te înrăiești, nu-i frumos.

— Fură paleți de la Metro, din spate; îi răzuiește și face fotolii.

— Ce face?

— Canapele, fotolii.

— În casă?! N-are mobilier sau de ce?

— Cred că le vinde-n Obor, la melteni.

— De unde știi, ești aici de trei zile!...

— Se știe.

— Cum să faci mobilă-n apartament, ați înnebunit?!

— Paleți din ăia de marfă. Du-te-n garaj, e plin de paleți. Ai fost în garaj?

— Tu ai fost?

— Normal că am fost.

Te pomenești că-mi umblă și-n dulapuri, se gândește prin analogie.

— Când ai fost? Cin' ți-a spus?

— Doamna Marta.

— Și de ce bate paleții la mine-n tavan, dacă-l sponsorizează ăla din Danemarca?

— Cred că se plictisește, e greu să nu faci nimic. I-o fi dragă execuția de canapele. Ar trebui să te duci în Obor și să-l prinzi, nu dă nici la Fisc.

Rafala de elicoptere vine acum din sensul opus. Sper c-ai văzut filmul ăla cu Vietnamul... Îl bate gândul că se intenționează omogenizări, altfel de ce ar zbura la cinci minute o dată? E o treabă cu fluxul turbionar, nu lasă emanația să se risipească-n văzduh, trebuie constrânsă mereu către sol, mai la sol, la punctul ei critic. Se enervează în asemenea hal, încât pune pe hârtie trei sesizări: la Garda de Mediu, la Mediu însuși, adică la Minister, și la Autoritatea Aeronautică Civilă. „Vă rog insistent să aflați de unde vine agresiunea olfactivă nesănătoasă și de ce se permite

poluarea sonoră peste baremurile admise de UE?!" Nu ştie care sunt alea, dar ăştia depăşesc totdeauna. Mecanicul de vizavi lucrează la ceva mai finuţ, schimb de becuri. I se ruuupe de ce-tă-ţean!... declamă în baie, iar Marieta încuviinţează de la aragaz. Laşi un nemernic să împută cartierul, când trebuie să-l ştii precis cine e, n-am reclamat numai eu!... Aţi distrus fibra ţării, aţi topit tot ce-a lăsat nea ăla industrial, intelectualii pe la canale, i-aţi luat la omor, ţara asta-i o colonie, parcă-l aud pe şmecherul ăla de la televizor cu puloverul roşu şi cu mormanul lui de fier vechi, economia română, cum ar veni, aţi fost în stare de ceva mai de doamne-ajută? Aţi tăiat ce-aţi găsit şi-aţi vândut la furnal! Nu mai sunt mercerii, nu-i elastic, îmi cad pantalonii de la pijămăli! N-aţi fost capabili să faceţi măcar o croitorie de băşti, un asfalt, se dărâmă sub voi, toţi prostănacii pe sticlă, tocşoaie, dosiţi bani furaţi nu ştiu unde, la Panamama dracului, furaţi, bre, furaţi la debandada de partid şi de stat!

Se urcă pe scaun, nu pentru vizibilitate, ia o sacoşă de pe bufet şi pleacă răscolit spre Eroi, poate se petrece totuşi ceva. Staţionar... Poftim, la doi paşi de Preşedinţie, îi doare-n curea. În cutie, o scrisoare cu timbru nemţesc: Irma, trecuse prin Bucureşti. „M-am extins şi trebuie Deşeuri de plastic, vin la Negocierea. Poate luăm şi noi *Frühstück* sau ceva." Şi un număr de telefon... Mă laşi, ce mai vrei, ai mai găsit ceva de cerut? Ce mai aveţi de cărat? Aţi tăiat masa lemnoasă ca la nebuni, vreţi şi subsolul, ce naiba mai vreţi? Dar, oricum, tardiv, femeia era deja înapoi, în Augsburgul

ei. Ce să spun!... O cotoroanță, cred că-i prăbușită ca rafinăria de la Onești, dă cu creme. O babă umplută cu bani, face mălai cu topitoria aia de ambalaje, tre' să fie un miros și acolo...

Noaptea se scurge în liniște; spre deosebire de alte femei, Marieta nu sforăie lung. Mă rog, câte-un avion, dar fără deranj, ferestrele bine închise. Dimineața însă nu îndrăznesc să sucească cremona la termopan. Stau și se uită ca doi pui de cuc. Deși cucul cadorisește pasărea proastă c-un singur ou, nu mă fac că nu știu; totuși, dacă mă întrebați ce fețe aveau, v-am spus: buimaci, căscați ca progenitura de care vorbesc. De parcă Marieta n-ar fi șters-o vreodată, sticla ferestrei e unsă la loc cu o depunere grasă care aproximează o transparență. Pomi, acoperișuri se ghicesc imprecis și induc sentimentul că ceva pândește de-afară cu ostilitate. În cele din urmă, deschid ca să facă un test, dar n-a fost cea mai bună idee, eu n-aș fi mers pân-acolo. Dragă, uăh!, *une puteur* de materii clocite și ceva de amoniu, că, nu mai vreau să vorbesc, evocați o sărutare cu limba până la omușor; pentru organismul uman e plăcut, dar ia să ai de-a face cu un *anoura fistulata*, liliacul cu buzele țuguiate din Ecuador, trompă de 8,5 cm... Îți smulge măruntaiele afară, pe gât, ca duhoarea, hai să nu mai vorbim. Nu-i politic corect să vorbești de orașul tău în termenii ăștia, mai ales că-i plasat strictamente între Europa și NATO. Iubește-l și taci! Întreabă-te ce-ai făcut mata pentru el, cum spunea un mare afemeiat, atmosfera-i și-așa jerpelită, mai ridici și pretenții...

Dar puțea dezolant. Viața mea pute! strigă înspre tavan, deasupra căruia melteanul nesimțitor se apucase activ de paleți, la șapte fără un sfert dimineața. Trage spre el un top de A4 și se adresează scrâșnind poliției de proximitate, privitor la relațiile între colocatari și liniștea publică. Are grijă să lase pe stânga chenar, îndoind marginea, cum găsește plăcut orice circă. Fierbe, atât pot să spun. Iscălește Vasile și Pop, fiul fiind cel cu domiciliul în acte. Nici Marieta nu-l mai perturbă, se năpustește afară din casă, cum faci la nenorocire.

Când se întoarce, răcnește din lift: știu de unde vine, am aflat, mi-a spus vecina, am prins-o la tomberon.

— Da?

— De la lac, de la baltă!

— Ce baltă?

— Grivița. E plină de mizerii, nu-i despotmolită de mult și miroase.

— Pe naiba! Aia duhnește a mâl.

— Ai fost tu să vezi?

— Măi, când te văd așa proastă!... Toate lacurile din București emană a mâl, sunt flatulențe oarecum respirabile, ăsta-i un jeg care vine cu sulf.

— Și mâlul miroase a sulf.

— Mă calci pe nervi... Vorbesc de hidrogen sulfurat, gaz de luptă în alte proporții, te omoară încet.

— Bine, dacă-s proastă și te enervez, stai cu gazul, eu am plecat.

Ceea ce execută. Se retrage, trântește. Domnul Pop, singur în apartament, cu ferestrele închise. Cu

storurile trase. Cu aerisirea astupată la baie. Nici măcar nu observă, la stres, că nu mai bagă în seamă elicoptere. Mirosul se risipește în vreo două ore sau trei, aspirat într-un văzduh constipat de noxe vătămătoare, probabil în gaura prevăzută-n ozon. Începe să-i pară rău; dacă ar fi putut să se-abțină, s-ar fi aflat acum amândoi pe terasă, ceaiul e fiert, berea-i la rece, lăsase și chifteluțe. Dar e greu la o vârstă, ai capsa slabă, te scapi. Totuși, nici să lași baltă, așa, tragi de clanță și gata, ca la opșpe ani!

Se lasă o pace, lumea se liniștește-n cartier, se destinde-n balcoane la o tablă c-o bere și cu ceva mai sărat. Depanatorul testează o mașină sub ei: accelerație, frână, iar șpriț până-n blană, urlă aia de zici c-o ademenise și-o taie nemilos pentru piese. Coboară să schimbe o vorbă.

— Azi nu mai zboară așa...

— Ce?

— N-auzi?...

— Al naibii să fiu dacă mă mai deranjează. Se dă urechea după un timp. A mirosit ceva dimineața, au băgat tare, te-ai prins?

— Zice că-i de la balta de-aici. Răsuflă de undeva...

— Căcat.

— Așa zic și eu.

— Ți-am spus de unde iese. Noroc că se duce.

— Mai bine de vecinu', că nu le are cu miroseala.

— Care vecin?

— Ăsta cu găinăria.

— Aiurea, ai timp să-l crezi? Zulește curent.

— Hai, lasă-mă!

— Vezi vreun fum? Să te uiți de la geam. Fum pe coșul lui, niciodată. M-am uitat expre. Cu ce gătește, cu ce face baie? Electric. E cineva nebun să renunțe la gaz? Curentu-i mai scump. Fură, are un zmanăs la priză.

Foarte bine, aprobă interior domnul Doru, în mă-sa, bine că poate. Are atâta parapon pe tot ce taie frunză la câini, adică pe instituții, că dacă se poate să le fentezi trage-i în piept, nu-i ierta! Foarte bine le face! *Toată lumea-mi spune hoțul, numai mândra-mi spune soțul...* folclor ancestral. Ce discutăm aici? Mândra, adică femeia iubită, care nu pleacă urechea la reputația proastă, prețuiește alt set de valori. Cine n-ar vrea să fure curent!

Totuși, parcă din când în când tot mai pute... Cunoscu în felul acesta că perii din nas n-ar trebui niciodată tăiați, au o funcție de remanență și păstrează istoric amprenta unei olfacții cu care ai fost în contact. Foarte posibil ca la câini să fie la fel.

În Colentina e mai urban. Nu-i odorat decât dinspre lac, de la Plumbuita, mirosul standard, ca să spunem așa, cum exală apa când e stătătoare și are potmol. Dar nu e damful *acela*, diferență enormă! De asta a și confundat ea cu balta cealaltă, săraca, i s-a părut că trăsnește mâlit. Pe cer, ceva, nu.

Își mută bomboanele dintr-o mână în alta, fata de la benzinărie-i pusese cutia într-o sacoșă urâtă, inscripționată *Petrom*, asta îl sâcâie întru câtva, dar cum Marieta

e moartă după praline, foarte probabil că puțin o să-i pese; le crănțănea și-n vremurile bune, în tinerețe, având ideea că de asta i le puseseși în brațe, ca să-i faci propuneri nerușinate; la ce te gândești?, întreba, reușind să sugă ingenuu, dar și cu elan după a patra, a cincea.

Trebuia s-o împace, era deja... mă-nțelegi, ți-e urât, trecuse aproape o săptămână de-atunci și nici telefon, nu nimic. Fereastra îi dă spre parcare, e și-aici un fel de miros, nu să mori, dar fum ca la balamuc, gros, mașini călărite se calcă pe ștaif, urcate pe trotuar, n-aș sta în cartierul ăsta nici cu miliția!

Doamna lipsește de-acasă, sună, îi dă un apel, până la urmă află că-i dusă la cimitir, la Mirel, și lasă punga la administrator. O ia apoi abătut către stație. Unde umblă, are o vârstă și ea!...

— Hă? face țiganca pe care o depășea. Nu-nțelesese ce bombănea, i se păruse că vrea aspră de baie, trei lei.

— Nimic... mormăi domnul Doru.

Totuși, din când în când parcă-i vine pe la nări un ceva; nu se poate, nu pute, stă în părul din nas. Ce naiba, așa am ajuns? Înseamnă că-l iei cu tine, mirosul, pe unde te duci, îl plimbi prin oraș. La ce-ajută, vrea simțul, de ce? Nu poate nimeni să afle de unde se generează, că de ieșit iese pe undeva, există nemernici, nu-s capabili să facă anchetă, asta-i țară europeană?! Se introduce-n mucoasă, te-mbolnăvești și nu știi de la ce.

Avea și-o batistă... Autobuzul pe care îl ia trebuie schimbat în Crângași. De fapt, e mai bine, își spune

pe la Obor, când se ridică cineva şi poate să se pună în adâncitura încălzită călâu. Aici vinde canapele danezul mârlan cu paleţi. O fi ceva putrezit în sector. Mai bine, că intru şi la Nanu-n Crângaşi, are iaurt din lapte original, dac-o mai fi, cât e ceasul? Pe vremea lu' ăla aducea pastramă de pui. Tot mai miroase a ce ştie el, în răstimpuri, dar acum e sigur că poartă damful în nas. Se prinde de nări şi pompează în palmă, probându-l, hut, hut... până stârneşte interesul unei participante la trafic. Există undeva o răsuflătoare, poate la Bazilescu în parc, nu se ştie, dar sigur există, nu pute el din senin... Ăla-i în stare să-şi scape mâna-n dulciurile ei, nesimţitul, să vezi ce-i fac, îi trece prin cap, gândindu-se retroactiv la praline şi la responsabilul de bloc.

— Ai venit să-ţi dau trei iaurturi?!...

În Crângaşi, domnul Nanu se ofensează.

— Ia măcar un bax, ia ceva, îţi dau lapte, nu chimie de-a lor, bagă la frigider când găseşti.

— Nu, da-s singur şi mă tem că se strică.

— Dacă se strică, mi le aduci înapoi. Crezi că-ţi dau aracet? Vrei aracet, peste drum!

— Ştiu, dar...

— 'Pare rău!...

— Bine, dă-mi un bax de iaurt, se mobilizează bătrânul.

— Ia cât mai dă Dumnezeu. Uite-aici, hai în spate, vine clienţii şi-mi arată gunoiul care se vinde.

Şi-i indică o ladă cu din alea în ţiplă, storcite: caserole, pahare, caşcaval care nu-i caşcaval, roşii cu gust de

carton, din alea, le ştii, la grămadă, aproape mucegăite, miroseau a ceva cunoscut.

— Aşa se simte şi la mine-n cartier.

— Unde stai?

— Bazilescu.

— S-ar putea să vină din sud. Aici aduce decât când bate vântul din est. Cum suflă acolo?

— Eu ştiu?

— Păi, e bine să ştii.

— Nu se ştie precis.

Domnul Pop metabolizează iaurturi o săptămână. Nu le consumi, dă floarea în ele, păcat. Îl mai sprijină şi Marieta, bineînţeles, căci revenise cu un aer perfect natural, se materializase în Bazilescu fără vreun apropo despre diferendul trecut sau despre bomboane. Soseşte cu o sticlă de borş şi o sacoşă cu zarzavat, după care-l trimite la *La mamaia* la carne şi-i fierbe o oală cu nişte sarmale surprinzătoare din varză nouă şi acrite cu cele mai bune sentimente ale ei, acest fel delicios cu smântână luându-te totdeauna pe nepregătite. Presupune din partea celui plăcut consternat exclamaţii entuziaste. De consumat cu iaurt şi cu geamul închis.

Dieta cu lactate procesate absolut genuin, unde aplecarea umană spre ameliorare fiind cenzurată, este de departe cea mai recunoscută în lupta cu servituţile obezităţii, abdomenul etajat, precum şi cu efectele altor depuneri cum ar fi vergeturile şi sânii căzuţi la bărbaţi, incluzând şi degenerescenţa coloanei spinale, populară între români. Cu condiţia de a fi practicată *in rem*, fără adjuvanţi proteinici, gluten sau zaharuri,

cum spune și statul de drept la televizor, murind de o grijă. Nu foarte târziu, cele cinci simțuri umane stabilite de Academie și în sistemul școlar se acutizează stârnind bucurii indicibile. Bătrânul domn Doru se pricopsește cu o agerime a olfacției de atâta finețe, încât ajunge să poată discerne diluții infinitezimale de fetiditate în atmosferă, chiar și acolo unde eu, cel puțin, cu simțirile tocite de frenezia cu internetul, gras, cu picioarele-n ics și cu pantalonii cei mai ridicoli, mă desfăt inhalând ceea ce cred că e respirabil. Se consideră a fi o minune, una dintre acele rare mutații cu care natura celebrează puterea de adaptare, pentru că, în final, ori te adaptezi, ori nu te mira... Nu vrea tot timpul să te răpună câte ceva, că-i microb sau gresie udă, socializare, orice?... Nici nu știi cum dezvolți strategii de eschivă, organismul pricepe cu mult înainte și ia măsuri. Una dintre ele, am spus, rafinarea mirosului, aproape ca la bursucii melivori.

Distinsului domn i se pare că-i crește, că se dezvoltă nazal; crapă dimineața fereastra, dar puțin, atât cât să introducă pe lângă ramă organul specializat și să inspire o parte din lumea de-afară. Lucrul acesta se face la modul secvențial prin câteva inhalări repetate, simultan cu ridicarea bărbiei. E testarea primară. În caz de alarmă, se răsucește mânerul fără menajamente pe modul ermetic; e mult mai sănătoasă derivata de gaz generată prin somn, captivă în interior, decât compusul de sulf folosit în război și de nemți. Se zăvorăște și se așteaptă cu viclenie, pentru că survin și momente de *respiro*, frumoase, în care se poate aerisi, dacă, desigur, ești pe față și prinzi.

Ceea ce duce, firește, la anumite tensiuni, Marieta preferând insinuările sulfuroase cu toate consecințele lor, în loc să-și știe casa neventilată de exalațiile nopții. Nu poți fără aer, mentalitatea aceasta există și în cartier. Te-apucă depresia, nu mai știi ce să faci, domnul e chiar pe punctul de-a se închide în boxa de la subsol, dar acolo-i aceeași toxicitate și ești nevoit să treci prin garaj, băga-și-ar paleții... Dă dintr-o mână. În stradă se aud voci aproape vioaie, te pomenești că s-a mai luat... și se furișează în dreptul unei ferestre unde inspiră cu suspiciune. Da, efectul e mult îmbunat, afară – ceva mai bine, totu-i să ai răbdare, mecanica fluidelor, poporul trece la aerisirea acelui compus al pucioasei intrat nou-nouț.

Reușește, am și menționat, să descopere microni de turbiditate la mia de litri în aer; e, sunt sigur, un har. Deocamdată pare că-i bine, ar putea să se-nvese-lească, dar nu vrea să riște. O mucoasă atât de specializată agață simultan milioane de stimuli, se simte năpădit colateral de găini, găinaț, guguștiuci, tanin dinspre nucul de vizavi, eșapamentul și sudoarea unui poștaș, tocmai trecuse cu motoreta. Deschide ușa să fie curent și să scoată din casă vaporii din crapul pe care-l frigea Marieta, era Dezlegare. Mirosul de pește îl îngrețoșează, firesc, deși prețuiește și el o agregare prăjită. Poate de asta și visul de dimineață, dezgustător. I se arătase doctorul, Vasi, ferească Dumnezeu să fie de rău!, fierbea iar o broască pe plită: experiența cu batracianul de la fiziologie: pui apa la fiert, pui broscoiul și-l lași la o sută de grade. Ce se întâmplă? Sare afară ca la incendiu, îl frige, normal. Dar ia ia-l

ușor, bagă-l în apă rece și aprinde focul sub oală. Stă, se-ncălzește la tălpi, hai că-i bine, pe urmă că-l arde puțin, dar te-obișnuiești, se-năbușă, nu abandonează ibricul deocamdată, mai stăm o mână, mai rabd, și suportă până când își pierde puterea, ar vrea el să facă un salt, dar e prea târziu, dă în clocot, se face albă cărnița. Ce zici?... Lumea asta cam pute, își spune meditativ. Pare singurul capabil a suporta acest adevăr; pe la alte balcoane, în stradă, rutina obișnuită.

La ea, efectul e de altă natură, devine mai abătută, vorbește puțin – depresivă? –, când se exprimă pomenește de soții ei amândoi, face drumuri la cimitir, însă tactica adoptată de el e una prudentă, nu o provoacă, nu se știe cum funcționează în psihic compușii de sulf, mai ales că la ploaie te arde-n plămâni; deducem că prezența lichidului fundamental favorizează alveolar minuscule particule de H_2SO_4, acidul de la chimie, din școală, dar tolerabil din moment ce nimeni nu se mai plânge.

Iar bate nemernicul ăla, constată domnul Pop și ridică privirea către tavan. Bătu-te-ar buba, reclam, nu mai pot!

— Mirel suporta foarte bine, ba mai și lua la babuști, vreau să-ți spun... insinuează femeia prin comparație, văzând că omul își trage pantofii, exasperat de peștele ei. Să iei oțet, când te-ntorci. Du și gunoiul, are mațe, să nu-mi stea aici. Și se apucă să-i lege o pungă. Observă un număr de solzi pe mâinile ei veștejite.

Orice pește devine agresiv prin miros, chiar și cei numiți *pașnici*, de îndată ce se pregătește platoul ofrandei. Duhul lui e vindicativ, fără a fi totodată și

dăunător, invită la secreții abdominale. Pune în mișcare aeriană grăsimea discretă Ω_5, lipida care-ți intră în haine, în pori și în nas cu o determinare șovină, o simți gălbuie, crocantă, exasperează vecinii și orice cotlon; n-ai de ales, ori te așezi cu fața la farfurie, ori pleci și nu te mai uiți îndărăt.

Doru Pop lasă ca totul să se depună unsuros în filtrele hotei și iese să respire, și anume în parcul numit Bazilescu, nu foarte departe. E o zi minunată, cu briză subțire, vine direct dinspre piață un iz de zarzavat și răsaduri, amestecat cu ceva amărui: mălinium, pelinium sau chiar de initium, din cel de Bruxelles, copt în pâinea noastră cea cotidiană pentru a se vedea cât ne ținem: moare cineva sau se face? Ca să știe un lucru, îl mai implementează și ei către mal, la ocean, în baghete și-n croasanți?... Totuși, e din nou agreabil, fiecare dală de pe trotuar emană ceva distinctiv, una, împovărare de semințe prăjite, alta, ușurare canină, spută lejeră, ulei mineral, urină de bere, păpădii citadine răsărite-n știrbeli de asfalt și se ivește o doamnă parolistă de la metro mirosind puternic a spray și a ceva cu mult mai firesc în infrastructură, apoi un damf violent de maidanez nespălat, dar care nu se zărește, pândește, pierde timpul pe sub vreo mașină, ceea ce face ca domnul să se retragă preventiv înspre gard; per global, rezultă o mixtură reconfortantă.

Bancă sub tufă! Vizavi, alta, cu două eleve. Soare, iasomie și fete, de ce lucrul acesta simplu e rar?... Domnul Pop inspiră lung, să substituie vechile esențe care îl locuiesc, se așază, apoi se întinde cu spatele și scoate un pârâit. Sunt vertebrele care iau în felul acesta

echidistanță. Oricât de dulce și subtilă ar fi iasomia, își spune, trebuie să fie pe undeva sursa aia fecalizantă, cineva o cunoaște deja, se află în strictă vecinătate... Nu-i pentru toți un mister. Dar cum dai de ea? Încearcă deductiv de câteva ori, apoi își dă seama că începuse să mediteze la asta și lasă să se întâmple.

— Fată, spune deodată una din fete, miroase a pește, te-ai prins?

— Miroase a caras!...

Și hlizeală. Cel din fața lor împietrește. E bucuros când, după ce examinează vecinătatea, lolitele se ridică și o taie peste gazon. Domnul Pop își duce palma la gură, căuș, și execută o verificare gen *sniffing*: câteva plescăituri linguale, după care o inspirație intimă cu ce se aglomerase în pumn. Nimic... Nu simte, e de neînțeles, dar există totuși ceva, pesemne că în fața unor stimuli intenși organul se emancipează, o ia înaintea cogitației, cu toate că foarte puțini observă schimbarea, procesul, s-ar fi luat după ele să le informeze discret sau entuziast: suntem mai mulți, *welcome to the club*, un lucru din ăsta, dar se teme de impresia de lubricitate pe care involuntar ar putea s-o prezinte; prostănacele țipă, iar ăștia cu presa atâta așteaptă, te scot pedofil chiar dacă-i numai o pornire de comunicare. Se ridică năpădit de adieri a verdeață și a rășini, ce mireasmă!, constată cu glasul, păcat că e locuită, gândește după aceea, eliptic.

Trece un elicopter și-i observă doar umbra.

Întâmplarea cea bună vine în timpul siestei de după-amiază, după ce se poziționează în fața burții de crap și-și oferă prilejul de-a o încorpora. Stă trântit

într-o rână și se uită la televizor. Marieta-i plecată pe-acasă la ea, trebuie să mai dai și pe-acolo, în Eroi bălțește același dezinteres, s-au făcut o vreme că injectează ciment în noroi, dar e o treabă care te obosește.

Se dă un reportaj de la Pol cu niște morse care se hlobănesc să apuce un pinguin amărât. Cască boturi și Doru se-ntrebă cu toată seriozitatea cum poate mirosi o gură din aia, că, precis, dacă scapi înăuntru, mori de duh înainte să te mărunțească. A balenă. A halenă de focă. A pește marin. A câine îmbâcsit, îi vine, probabil că rămăsese de dimineață cu damful în creier. Și, de aici, tot lanțul cogitativ: cum e o potaie nesăpunită de mult? O potaie nesăpunită de mult te cârmește de nas. Moare ea de putoarea ce tocmai degajă? Nici pomeneală, deși are simțul mai fin de o mie de ori, organismul e protectiv. Se compară cu ce? Cu ceva dulceag, sufocant și călduț – o gangrenă. Sala de pansamente din orice spital ar trăsni în felul acesta, dacă n-ar deschide alea tot felul de geamuri și dezinfectanți. Deci, gura de morsă... vizualizeaz-o adânc! Ai avut puroi la vreo bubă? Ei, ai acum o idee.

Și se ridică să dea căutare pe Google la acest tip de rană, pentru ca duhoarea unui balot de grăsime cu dinți să fie, dacă se poate, exactă în termenii ei. Găsește un mesaj oficial, GNM, Garda Națională de Mediu, se dumirește când dă click pe el, aha, răspunsul la sesizare! Dar, surprinzător, e o adresare plurală către un grup de nume necunoscute, printre acestea

Vasile, fiul stomatolog: el adică, tata Doru, reclamase, cum ar veni, cu Vasile, din partea lui; Vasile de la Bayonne. Li se comunică în termeni lemnoşi, de secretariat, că în urma inspecţiei efectuate la rampa de gunoi de pe centura de vest s-au găsit nereguli de copertare la compost şi la agregatul de biogaz, scăpări de sulfurare în atmosferă, de unde şi obligaţia Piritex SRL (Piritex!!!) de a le remedia în cel mai scurt timp, încărcată fiind şi cu o amendă de 5.000 de lei. Şi, nu ştiu ce, lipsa unei izolaţii cu strat de zidărie ceramică pe undeva, levigaţie, zămârca aia de-acolo, o cameră de amestec care nu fiinţează, ca şi *by-pass*-ul ce ar fi putut să oprească eliberarea-n văzduh a nenorocitului de hidrogen sulfurat, nişte treburi cam tehniciste pe care destinatarii păreau să le ştie, căci le reclamaseră în cunoştinţă de cauză, plus că toate sesizările celorlalţi, la care se răspundea laolaltă, erau vechi de peste opt luni, exceptând-o pe-a sa... Deci chestia durează de mult! Aha! Bun, şi ce se constată? Că există o groapă blestemată de gunoi pe Centură, acela e locul, lumea iese la trântă, nu toţi românii stau cu degetu-n nas, nu toţi au impresia că mirosul survine din baltă; Garda de Mediu e cu sabia scoasă.

Îşi simte pieptul balonându-i-se vizibil de ceva rar şi pur, ceva înflăcărat, un *flogistic*, substanţă improbabilă care aprinde imaginaţii alchimice când e de explicat o combustie, cumva ca şi *bosonul* lui Higgs, utopie recentă, particulă veselă care, chipurile, ar învrednici cu masă diverşi corpusculi între care se vâră, dar de ce pe unii mai mult şi pe alţii mai fin urmează să se

studieze. Nimic dovedit, ca și formula lui Einstein cu energia: fizica e o știință exactă. Gâlgâie o nerăbdare fericită în el, ca demult, în liceu, înaintea unui râvnite lipeli cu o internă de la școala de fete. Altfel spus, o stare vecină cu foamea. Trece prin bucătărie chemat spre terasă, culegând pe drum, din crăticioara lăsată de Marieta pe aragaz, un crenviș răcit și iese să-l muște la aer.

Acolo se lasă cu coatele pe balustradă și privește cartierul de sus. Zboară un elicopter, evident, dar acum i se pare un zgomot foarte vital, sănătos, ca o rostogolire de vlagă peste o populație care ori s-a blazat, ori persistă-n credința că un asemenea complex de putoare nu poate ieși decât prin osmoză inversă, numită și RO (*reverse osmosis*), adică spontan, cum se-ntâmplă cu toate. Mai rupe o dată din cârnăcior și-și mută privirea în partea cealaltă. Cum îi deștepți? Biletele în cutia poștală? Faci impresie de șocâte bătrân... „Stimați domni... domni/doamne, mă numesc Pop Vasile și sunt, ca și dumneavoastră, deranjat... exasperat... mai bine: îngrijorat...", frământă Doru o frază de intrare-n contact cu grupul de petiționari pe care atât de ingenuu i-a strâns la un loc secretara de la Gardă pe e-mail. Ei, ce senzație ai, cum te simți, când știi că numai tu și vreo câțiva inițiați aveți o lămurire ocultă despre ce se-ntâmplă cu-adevărat, că sursa emanației e cunoscută doar de un grup elitist unde pătrunzi cu discreție? Te simți ca regele de la Strehaia, ascultă ce-ți spun, informația înseamnă autoritate.

După felul cum îi răspund, se poate deduce că sunt bucuroşi, *welcome*, apăruse unul în plus. E greu să faci un contact, să dai o alertă când n-ai cum ajunge la adresele virtuale ale unei fracţiuni din populaţia locuitoare. Ce faci cu cei care n-au descoperit încă net-ul, doar grătarul de mici şi sămânţa de floare la ţiplă? Sigur că sunt bucuroşi. Dar alarmant e că nu numai în Bazilescu se produce asfixierea, e vorba de vreo cinşpe cartiere, o optime din Bucureşti, aproape un sfert, bate vântul şi mută norul de duh şi pucioasă, ba colo, ba colo, ca la fenicieni. Doamne fereşte, e groasă!... Miroase câteodată şi-n Cotroceni, până la palatul Primului Domn; nu m-ar mira să aibă şi el suspiciuni rezonabile că deranjul iese pur şi simplu din România. Păi ce face statul de drept?! Şi din toată statistica, doar 20 de persoane s-au prins care-i treaba? Nici măcar zero virgulă unu? Oameni care nu s-au văzut niciodată la faţă, doar cu mesaje pe e-mail? Nu, nu aşa, trebuie organizat cumva şi luptat...

A doua zi, îşi ia preventiv o pelerină de ploaie şi se pune-n mişcare ca să dea ochii cu groapa de gunoi de pe centura de vest.

— Marieto, îi spune când intră speriat – reiese că se întorsese acasă –, au vrut să mă lichideze! Mă duc la poliţie, mă internez.

Femeia îl obligă să se întindă o jumătate de oră; abia ce luase de pe foc ibricul cu muşeţel. Ce reuşeşte să afle totuşi în mod trunchiat?

— Autobuzul te lasă la aproape un kilometru; pe jos, dacă vrei neapărat să ajungi!

— Și nu puteai să spui unde pleci, Doamne ferește, păteai nu știu ce și nici nu știam!

— Nu-i nici o groapă, e-un munte, un maldăr de putreziciune enorm, cât un bloc de șapte etaje sau doișpe!... Îl vezi din șosea. Se cațără gunoiștii pe el de zici că ești în Bucegi.

— Te-ai certat și pe-acolo? Ce-ai căutat?

— Am scos telefonul ca să filmez. Miroase la fel, dar mai tare.

— Doamne ferește și ne păzește!

— E securizat de țigani. Au vrut să-mi confișteze mobilul. Umblă cu câini și-i asmut.

— Doamne ferește, uite la el!

— M-am opus, l-am ținut strâns aici. Mi-au dat după cap. Stai să-ți arăt ce-am înregistrat.

— Lasă-mă-n pace, te-ai spălat când ai venit de unde-ai venit, numai la spital n-am ajuns, ești plin de microbi!

Pe tehnocratul de sus, canapelarul, îl apucase bătutul din nou, te pândește când ești mai stresat. Îți vine să-l sfâșii.

Domnul Doru transferă în computer filmulețul din telefon, cel cu groapa și groparii de securitate cu care se zbuciumase dramatic – o bulibășeală de palme și mutre (se aude și cum răcnește), expediindu-l celor cu apartenența la grup, necunoscuți, dar cu identitate de *mail*: unul în Militari, patru-n Crângași, doi în Giulești, Chitila, Roșu, 1 Mai, Mogoșoaia, Dudu, Băneasa, care pe unde sunt răspândiți, o halcă din București. Următoarea mișcare – asalt virtual la trei ministere:

Interne, Mediu şi Sănătate! Uniţi, luptăm, rezistăm!... Urmează un răstimp în care nu se aude decât bocănitul de sus, apoi încep să sosească încurajări şi gratulaţiuni, cineva de la Gara de Nord vede în el un lider mult aşteptat, hotărât, de care avuseseră atâta nevoie, şi-l pun la curent cu câteva amănunte şocante. Groapa aparţine unui fost deputat de rafinament, Lascu ceva, cu oarece capital de la UE, probabil german, dar nu e conformă, nu e la standard, încalcă legislaţia de mediu de la Bruxelles, ceea ce li se rupe.

— Unde să ducă şi ei ce se-aruncă? observă Marieta conciliant, când domnul Pop revine-n bucătărie pentru a-i împărtăşi ce aflase.

— Totdeauna ţii cu ăia care mă afectează! Lasă gunoiul! Gunoiul, mă rog... Are o staţie de biogaz!

— Cine?

— Ăla din Parlament. Nu vrea să plătească curentul şi-l fabrică din putorile lui, de-acolo iese ce iese. Nu e conformă.

— E şi cum bate vântul, opinează Marieta de lângă chiuvetă, nu miroase tot timpul. Numai când suflă din dreapta, dar tu nu te uiţi.

Şi oftează adânc, de parcă ar pune jos bidonul cu varză.

— Da... mormăie el.

Nu vrea să se enerveze şi se apucă să intre-n pantofi pentru că nesimţitul de la etaj te calcă strictamente pe nervi. E de nesuportat, te obligă să ripostezi. Îl întăreşte, evocându-i severitatea – holul e în faţa bucătăriei –, un miros vindicativ de hrean cu oţet şi

se avântă bărbăteşte pe scară. Nu se opreşte decât cu degetul în sonerie.

Contenesc, în felul acesta, bubuielile în apartament, timp în care bâzâitul ieşit din falangă subliniază o linişte sumbră, prevestitoare de fapte.

— Cine e?... se aude un glas duşmănos spre intimidare; desigur că pusese un ochi la vizetă.

— Deschide, îl îndeamnă la fel, gutural, domnul Pop.

Totul se întâmplă la trei, pe palier, nu într-o piaţetă *far-west* cu frizerie şi cu *saloon*, dar seamănă mult. Urmează o scurtă tăcere, apoi paşi pe loc şi pocnetul yalei. Nesimţitul încadrează uşa şi aşteaptă urmarea, strângând în pumn un prosop destul de soios.

— Îmi cade tavanul... articulează rar domnul Pop, dar suficient de ostil, adică hârâit, indistinct, vreau să spun, ceea ce-l obligă pe scelerat să ceară o precizare:

— Hă?

— Îmi cade tavanul.

Şi aşteaptă. Nu foarte mult. Fiind pe cale să mai spună ceva.

— Fac şniţele! geme omul din uşă şi pare dintr-odată extrem de nefericit, ceea ce-l constrânge pe celălalt să caute şovăitor, cu piciorul, o treaptă în spate.

— Mă rog, am crezut... n-am ştiut... s-aveţi poftă, mă scuzi.

Şi se retrage împovărat, certându-se în sinele lui.

Ce spui, ghiolbane? mormăie ceva mai târziu, raţional. Saltele pentru Ikea, mie la sută, te derobezi de la Fisc...

Se află pe Strada Parapetului, aia cu scuarul, aici dăduse adunarea pe net pentru o şedinţă metodologică. Urgenţa e să comenteze cu cineva ce înregistrase cu telefonul. Sunt şi băncuţe. Apare doar unul, să mai aşteptăm. Trebuie să spun că miroase chiar acceptabil.

— Nu se simte ceva?... tresare conjuratul, un anume domn Ceucă, din Militari.

— Ce? Nu, face Pop, oprindu-se cu celularul în mână şi adulmecând cu toată seriozitatea. Sigur, capabil să deceleze prezenţe subţirele în aer, dar e abia la-nceput, percepţia fiind trădătoare, te poţi amăgi. Celălalt pare să posede un organ mult mai fin şi mai competent, lucrarea rutinei. Sulfură din aia?

— Nu. Fosfor, ceva, un fosfat. A râu de munte, a clean...

— N-are cum. În sfârşit... Am fost la groapă, puţea doar a sulf putrezit. Şi se dă cu celularul aproape de el. Asta-i halda, aici, intrarea, ţiganii care mă abuzează şi-un turn, n-am apucat să-l iau foarte bine, se vede puţin după ce reuşesc să-mi smulg telefonul. Umbriţi cu mâna, în soare se spălăceşte.

— Da, ştiu, staţia aia de biogaz, v-au şi îmbrâncit?

— Domnule, da' ştii cum?! Ca nişte sălbatici. Interzis să te uiţi de aproape, ceva nu e voie.

— Au capital de la nemţi, ce naiba, domnu', nu ştiţi cum e? Respirăm ce iese pe ţeava lor.

— Tehnologia germană?!

— Păi unde-s ei, îs acolo, la Schengen, la ei, ca să bage tehnologie? Sau fac banul pe-aici? Ce tehnologie! E scump. Ciobănește! Dar nu mai spuneţi la nimeni...

— Hai, lasă-mă! Cică le dă și amenzi.

— Da, îi omoară. Îi doare-n pantof, nici nu se simte la capital.

— Aa, în cazul ăsta nu mă mai joc, îi asmuțim pe ziariști.

— Îs deja cumpărați. Și, care nu-s cumpărați, dacă intră acolo, îi ia la omor.

— Nu se poate! Și poliția, ăștia, statul, jandarmeria?

— Nemți, domnu' Vasile, îs pe mână cu nemții.

— Și Garda de Mediu?

— Toți, domne! Mai ales de la Mediu. Și Ministerul, și toți. Dar nu știți de la mine...

— Din surse, de unde?

— Sunt unii care cunosc. Din gunoi se câștigă masiv, toți stau cu mâna întinsă acolo, se ia șpagă grasă, dar n-ai cum proba.

— Șpagă la Mediu, la minister?!

— Domnu' Pop, ce vorbim? Nu trăiți tot aici, vreți eu să vă spun? La bazinele de levigație n-ați ajuns să filmați... Păcat, acolo duhoare ca lumea!

— Nici nu știu care-s alea.

— Mai bine.

— Păi, ne iau chiar de proști?

— Ce să facem...

— Aoleu, îi mănânc! Mor cu ei de gât! Bag o hârtie la Cotroceni!

— Miroase și la el, așa am auzit, de aia și stă pe-afară cât stă. Am urlat și noi, sunt bara-bara, nu se rezolvă nimic. Cum de există ei simultan cu Piritex, ăștia?! V-ați pus vreodată problema? Păi ei, Garda,

n-au altă treabă decât să-i arunce în aer cu rădăcină cu tot, or, dacă trăiesc și ăia, și ei, înseamnă că statu-i în plus.

— Pe mail, cum faceți, cum reclamați?

— Pe mail, am tot scris vreo cinșpe sesizări fiecare.

— A, dacă-i pe net, îți răspunde sau nu, li se aia, le și *delete*. Decât pe hârtie, așa se atacă, le depui la registratură, iei număr și-n treizeci de zile sunt obligați să zică ceva. Ce-i aia pe mail? De asta li se și rupe! Nu, domnule, cu hârtia, hârtie peste hârtie, să-i bage în balamuc!

— S-a făcut și în scris...

— Trebuie luptat, mă iertați! Se tem de hârtie, intră-n ei frica de superiori; la o restructurare pe cine-l pui pe liber, că au pile toți? Îl cauți pe ăla cu reclamații, să-l poți apuca. Să-i îngropăm în hârtii, loviți-i la operație, dați-le borșul pe nas! Unde-s ceilalți, de ce nu-s aici să ne cunoaștem, să decidem o procedură?

— Or fi la serviciu... Ați anunțat cam în pripă.

Doru nu e curios: da' tu nu muncești undeva, de ce ești aici? Îl supără însă lipsa de coeziune.

— Normal că-și bat joc, te duci peste ei și pun câinii! Îmi confiscă aerul pe care-l respir. Ilegal. Există statul de drept? Să se-arate! Da' unde suntem?!

Ăștia cu roaga sunt născuți în genunchi, constată în drum spre Eroi, căci nu mai știa nimic despre locuința de-acolo, ar fi fost timpul să primească o veste, poftiți îndărăt, puteți să vă relocați, s-au injectat ciment și alte materii. Aiurea! Ferească Dumnezeu să ai de-a face cu statul! Altfel, fură ca nehaliții... Îmi spune el

mie că miroase a clean, care clean, nici nu știe ce-i aia! Dar ăsta-i românul, moare dacă nu se dă cult... Poate mi-a intrat crap în haine, de unde știe că-i clean?

În Cotroceni, aceeași poveste. Scociul galben, cu aia, „nu treceți", pus cândva de poliție, fâlfâie agonic pe trotuar, rupt, murdar, țârcâit de potăi, nici urmă de pază, începuseră deja să parcheze în față, să fiu nu știu cum dacă nu s-au mutat înapoi, cât s-așteptți!

Nu părea totuși să se fi întors cineva, holul abia primea o lumină bătrână prin geamurile opacizate de praf, liftul, mort, nu-ți venea să pui mâna pe balustradă, însă urcatul pe scară e sănătate. Doru Pop se prezintă sufocat la etaj. În ușă, un plic cu timbru străin; nefiind francez, de la stomatolog, n-avea cum să fie decât din țara disciplinată a cârnaților roz; și Hitler, tot femeie și el, diversiune! Da, normal, fix de la ea, *Irma strică firma*, îi zumzăie neuronul; deschide ușa și scrisoarea consecutiv. Dar n-o citește pe loc, mai importantă i se pare inspectarea domiciliară, chiar dacă *în mare*; apartamentul e neatins, plin de praf și gândaci, cum să spun... Îl și bucură, îl și enervează. Sigur că-i bine când te mai caută femeile din tinerețe, în privința asta avusese instinctul de a nu provoca niciodată o ruptură definitivă, Marieta fiind un exemplu, dar ce vrea țipțăroaica, ce-a apucat-o, se face că uită cât m-a rănit și mi-a provocat, stai, dragă, acolo, cu stâlciturile tale de ambalaje, nu pot ierta c-ai vrut să mă lași fără casă, fomistă apucătoare ce ești!

Se așază-n bucătărie și-și pipăie ochelarii în buzunar. Îl felicita de-ntâi mai – ce ocnă și asta, ani de zile nu m-a scos din leneș și adormit, ce-am eu cu Ziua

Muncii, mă ia, adică, la aroganță, cine știe de când zace plicul ăsta aici, Minister... ce Minister? Al Muncii, bineînțeles, a perfectat, zice, importul de polimereală, urmează o investiție strategică pentru bidoane și peturi, caută personal de încredere printre români, dacă încă există, el ar fi poate persoana cea mai potrivită la un serviciu de Personal, Director, cum ar veni, Resurse Umane. Acum pleacă-n Venezuela și *viele Grüße!*

Poate?!... Sunt chiar făcut pentru asta! Trebuie să admită că femeia gândește concret, are nas de om de afaceri, are un fler, ca să vezi, nici nu mi-am dat seama că las o anumită impresie, s-ar putea supăra Marieta? De ce? Eu m-am supărat când era cu Mirel? N-a afectat-o nici când i-am prezentat-o pe Vera; la vârsta asta, acum, când poate fi foarte bine șefa unui birou? O opresc eu să meargă la cimitir?... S-a gândit foarte bine, de Irma vorbesc.

Totuși, vine și ne înhață deșeurile cu doi lei vagonul, când noi ne-am căznit, e petrol, că se fac din petrol, la cine intră paguba asta? Băgați capul numai când e ceva de luat. Dar, mă rog, dacă putem contribui și noi cu expertiza pe care-o avem... Totul e să conduci transparent, că tot cu nemții se strică aerul ăsta, acuma, cinstit. De ce trag toți de gunoi și după aia te bălăcăresc?

A fost un lanț deductiv întrerupt silnic de bătăi stăruitoare în ușă. Domnul Pop deschide și se găsește expus unui paznic.

— Cine ești dumneata? întreabă uniforma, nu locatarul.

— Eu? Domnul Pop. Proprietarul.

— Şi cum ai intrat? Ce naiba miroase aici?

— Ce miroase?

— Închide şi pleacă. Ai avut peşte expirat în cămară?

— Nu. N-am nimic. Se simte ceva?

— Hai, repede, că nu se permite. A mai urcat cineva, undeva?

— Habar n-am. Nu-mi dau seama. Ce peşte?

Întrebarea rămâne în... mă rog, atârnată. Grăbit, security-stul se repede nemilos către scări. Domnul Pop nu ştie momentan ce să facă.

Cât de schimbată e Marieta!... Dacă se atinge o vârstă, nu-ţi mai vine să zburzi cu gândul la când te aflai temporar prost şi tânăr, cum şi eram, ca feisbucii-n democraţiunea asta de chelnereală, tot dracu' ăla, asta mă ţineam eu să spun: n-apuci să-ţi dai seama că te turteşti nu ştiu cum, tragi înspre pământ tot mai greu, picioarele dor pe măsură ce se butucănesc, eşti un sac, mergi codit, calci precaut, ursuz, dar cum îi apăruse ea pe vremuri la Podul Izvor, muşcând din covrig, e incomparabil! Când era Marieta în pârgul ei, cruzişoară, cu fustiţa cloşată, căci nu ieşea nimeni fără jupon, sprintenuţă, pe tocuri, atât de hlizită, atât de curioasă să încerce orice, să guste din tot, că-ţi vine să chiui. Unde eşti, Marieto?... Ce râs alb aveai tu după ce-am ieşit de la ARLUS: mâni la mine? o ispitise. Adică să te-ndemn de la spate? întrebase cu inocenţă. Asta, după ce s-a gândit. Mai vedem, mâni noaptea asta la mine? Pun problema, atât... Hă? Ce zici? Cum m-ai privit tu ca pe Sfinxu' de pe Bucegi şi cum ai dat

într-un râs de-am crezut că te spargi, la ce te gândeşti?, chiţăiai, la ce te gândeşti?, şi te-ai veselit, şi după aia solemnă, şi iar într-un râs şi până la urm-ai rămas...

Femeile păţesc lucrul ăsta după nişte naşteri, după căsătorii, după infecţii urinare şi deprimări, după 30 de ani, 40. La foştii bărbăţuşi, parcă mai treci cu vederea, deşi, dacă te uiţi mai atent... I-a fost dedicată-n relaţia pe care-au avut-o, ca şi-n căsniciile ei, numai că se schimbase pripit, nu ştiu cum, abordase o severitate chiar în situaţiile cele mai simple, o gravitate, ca şi cum elabora tocmai lucrul cel mai serios, unde se glumeşte puţin şi nu e permisă destinderea ca să nu cheme risipa de undeva. Aproape bisericeşte, se rotunjise, întâmpina năzdrăvăniile cu delăsare obosit-sâcâită, pusese pe ea. Şi, cu toate că nu e foarte clar dacă într-adevăr o atinsese cucernicia, părea absorbită de grijitul celor două locuri de veci maritale. Grav, reculeasă, la fel cum venea şi la Doru dacă era telefonic solicitată, lumânări mai lipseau! Apoi, se făcea fatalmente sâcâitoare după trei zile, noroc că mai trecea şi pe-acasă, prin Plumbuita, şi reapărea în weekend.

Contactul cu mirosul din Bazilescu, chiar şi sporadic, avusese probabil efecte, sau de la vârstă, eu ştiu?, căci nu simţi niciodată cum te influenţează. Bine, sigur, astâmpărată şi gravă, dar intrase în ea un diavol al contradicţiei. Cazul sulfurii, ca să iau un exemplu – asta-l înnebunea –, orice i-ar fi explicat, neutralizări, levigaţii, ea o dădea cu vântul când sufla de la vest. N-o preocupa de unde cărau curenţii de aer; bătea dinspre vest? De aia puţea. Nici nu ştii ce să-i spui...

Încerci să-i explici că sunt și nemții băgați, că multinaționalele apar și ele din vest, mai cu seamă prin bănci și ne buzunăresc cu temeneaua galeșă a unor patrioți de la vârf, dar culmea e că fură mai mult decât ăștia ai noștri și statul se face că plouă. Mă refer la statul de drept. Nu, n-o interesa.

Sigur că aici au condus-o moleculele de hidrogen sulfurat în reacție cu hemoglobina din vase. Pe asta s-a și contat în conflagrații globale, aud că s-au găsit și-n Irak cantități de gaze răutăcioase, Doamne ferește!, știu de la domnii cu biruința. Bine, mult mai nocive; astea din Bazilescu părând a funcționa homeopatic, cumva, liminal, nu de aia tranșant, dar te uzau cortical, ceea ce la ființe senzitive gen Marieta induceau anumite reacții. Nici lumea din cartier nu stătea foarte bine cu capul.

Iar el, pe lângă abilitatea specială de a decela concentrații fine în evanescență, sesiza emanații în orice comasare cetățenească, pentru că omul, fără nici o deosebire, se crede indetectabil în eul lui exterior și degajă din mers, pe trotuar sau la mall, fragmente de duh meteoric imperceptibil acustic, conform părerii că ce e fâsâit trece neobservat. Ei, nu e tocmai așa, putea să bage de seamă pentru că îi spunea și experiența privată, știa tot ce se petrecea împrejur, dar nu făcea caz ca să nu inducă simțirea de prost; remarca în mod intim: doamna aceea drăguță a scăpat-o când a intrat în mașină... cel cu bască, în 305, un gherțoi stricător de aer comun... din astea, ca farmacista la coafor.

Nici nu-l preocupa tot timpul aspectul, *nihil humanum*... știi cum e, ce i se părea lui urgent era deșteptarea conaționalului prin punerea lui la curent. Ai informația, ai puterea, salut!... Or, forța lui în calitate de lider, căci despre asta vorbim, chiar dacă tacit, ar fi fost dată de o masă imensă, o optime din București, cum am spus, care să-l urmeze precum coada cometei, ca un tsunami în scopul de a șterge putocrația de pe spinarea globală, cu biogazul lor discutabil. Păi, așa, unde-ajungem? Există copii, ce le dai să respire? Numai că, vorba aia, cum îi pui în contact? N-au toți Google, unii ar fi extrem de mirați, canalizarea li se pare o explicație mulțumitoare, iar cei mai mulți nu sunt deranjați, s-au obișnuit între timp ca broasca pusă la fiert, lucru pe care contează și mafioții care scot bani din gunoi. Cum facem? Mituim un poștaș? Mituim un poștaș, îi punem în brațe pachetul cu flaiere, oricum anunțul ajunge la tomberon odată cu ofertele din supermarket, dar cine să se ocupe de comunicare, cine e ăla, că n-am decât două mâini, ăsta-i un serviciu serios, de PR, nu se face așa, pe genunchi! Când ajungi să conduci oarece, te trezești singur cuc.

E vineri seara, se așază la computer ca să plesnească vreo trei ministere și Garda de Mediu; luni poate să le depună pe la registraturi. Ia cu plăcere la cunoștință câteva mesaje care provin de la nume necunoscute, dar cu multă speranță în dârzenia lui de a pune la treabă un stat puturos, și-i mustră blând că trăseseră chiulul de la ședință.

Duminică pute ca-n Antichitate, la vespasiană, pentru că mai ales în weekend și de Ziua Națională îndeasă investitorul otravă în atmosferă, atunci când Autoritatea zăvorăște birourile goale și se trage la o legală refacere. Cui să-i reclami până luni și cine să controleze? Uzina de gunoi e fără odihnă. Lucru ce nu deranjează cartierul din răgete și muzici dăunătoare, căci în vecini, la curte, la cort, se celebrează oricând o partidă de matrimoniu. Cârmește nasul, desigur, dar asta e, ai dat darul și e atâta mâncare și băutură, înghiți cu duhori, asta e, altă lume cum poate? O fină mixtură de sulfat de amoniu cu hidrogenat de băsid, fum de mici, moare de acrituri, exudații, vin vărsat peste bere și aburi gălbui cu smântână din ciorba de burtă.

Se apropie de un grup care albește asfaltul cu semințe de *floare*, ieșiseră-n stradă la un protest de țigară, pentru că tocmai apăruse și legea aia antifumat; depanatorul auto căsca viguros cu fața la cer.

— Cum e?

— Am aflat de unde miroase. E o groapă de gunoi, cum ieși din Chitila.

— Nu ți-am spus, bre, de unde provine? Ce dreacu'!

— Nu-i din mașini, de la Salubritate.

— Dacă ești matale mai știutor... Atunci, de la ce?

— Au o stație de biogaz.

— Fii, dom'le, serios! Nu le spală, nenorociții, de zeamă.

Trece și canapelarul de la etaj și nu dă bună-ziua. Azi, fără paleți, în adidași părăginiți. Pentru ce? se gândi. Pentru ce să insiști, că nici nu-i faci mai deștepți, nici

nu dau în foc la nimic! Prostia nu-i decât o calitate omenească, atât; există şi imbecilii supradotaţi. Ce m-am găsit eu cu neamu' lui manivelă, un bou, sau tehnocratul ăsta cu mobilier ilegal? Uite ce m-a găsit! Ăla fură curent, ăsta-i trage cu taxele-n piept, da' duceţi-vă naibii, *stupid people*, ca ăla, nici nu mai discut!

Bun, dar de ce tace Irma?... Nu zicea că apare, deschide comerţul şi are nevoie de personal? Te-ai dat la fund şi tu, românește? E drept că nu-i răspunsese nici el, l-o fi crezând ocupat sau într-o croazieră, prin Maldive, pe undeva. Nu ştia unde-s astea, dar auzise că-i scump. Şi-o fi pus pe picioare echipa şi vine cu ea de la nemţi. Nu-i normal? Mă gândesc să refuz.

Intră în casă şi caută îndelung plicul ei. Zicea că-i în Venezuela... Copiază adresa citeţ, în agendă, şi se apucă să-i răspundă, călcându-şi pe suflet. În silă, că-şi face şi nervi. În fond, nu e o treabă aşa, da, să vedem, poate că sunt de acord, care-i banul la toată afacerea, nu, drăguţă, dai şi din coadă puţin, să vadă că te manifeşti bucuros şi te guduri, ea-i în *Augsburg*, tu ai 70% din compatrioţi cu privata în curte... O greaţă; ai greţuri – nu faci bănuţul, dar, dacă ăştia de sus n-au coloană şi demnitate, cum poţi avea tu, persoană fizică simplă?

E atât de nervos, încât revine la mesajele primite în cursul după-amiezii, acum îl scot din sărite. Din alea: numele meu e cutare, locuiesc în zona aşa şi pe dincolo, aseară la 10.30 a mirosit foarte rău a gunoi şi a ceva şi mai rău, cât ne mai otrăviţi, am reclamat de opt ori, rog autorităţile statului să-şi facă datoria,

pentru că avem și copii! Nu mănânci tastatura? Frați căuzași, nu bociți, nu vă tânguiți, nu rugați, nu solicitați, în țara asta numai cu parul se mișcă ceva, dați cu ei de pământ, sunt toți pe mână, iau șpăgi, li se rupe că nu puteți deschide fereastra, așa se vorbește cu Garda de Mediu?! Luați-i la pertu și măturați internetul cu ei, niște hingheri, sigur că-s plătiți de la noi, altfel nici nu i-ar interesa s-o frece pe-acolo opt ore, dar șpaga-i mai consistentă. Vreau să simt că le-ați băgat sula-n coaste! Uite cum se scrie la Mediu...

Și le forwardează integral reclamațiile abia concepute, cele urmând a fi depuse în ziua de luni: ca o clapă bătută la pian, ia un *la*, ia tonul de-aici! Îți spun, Mihai de la Călugăreni – dulce prunc!... Cum aveți nesimțirea, și așa mai departe, spuneți în clar dacă e bine să inhalăm SH_2, pentru că se pare că-i bine, din moment ce lăsați să se-ntâmple! Voi sunteți statul, niște derbedei proptiți prin pile de la partide, ia mai roata, măi flăcăi, și afară! La pușcărie! La muncă! La mare distanță!

Nu face decât să bage groaza-n petiționari, domnu' Vasile, mai ușor, că ne ia și ne-ascunde, luați-o mai moale...

Marieta se-arată pe la un 9, amărâtă și fără chef de nimic, de parcă venise de pe Centură. Când o vedea în halul ăsta, i se tăia, îi strica toată seara. Înainte cânta, era în stare de nebunii, uite la ea cum arată... Ajunsese s-aștepte ca s-o știe dusă în Plumbuita, să se vadă singur în casă, pe cuvânt dacă nu te simți întremat. Pe urmă, peste câteva zile, punea mâna și

o suna: ce faci, Marieto, nu vii? Şi apărea să-şi mai arate o dată faţa ei pământie, încât regreta chiar în momentul acela slăbiciunea cu telefonul, mâncau ce mâncau şi se retrăgea la culcuş; de unde-i venise nevoia s-o cheme? Nu era ca-n amor o chimie sau o însufleţire din alea, nu-şi pusese problema, dar, pe cuvânt, obişnuinţa, dac-o laşi să se-ncuibe, ai nevoie de ea ca de drog, nu mai scapi şi, chiar dacă scapi, eşti terminat, te scoate la pepeni.

O fi în aer ceva, face rău... Într-adevăr, se rostogolesc nişte nori mai oacheşi pe cer şi se teme să nu aducă sulfat de amoniu.

Femeia le are cu nervii, la sigur. Poate-ar fi bine s-o scot undeva, la Predeal, în orice caz mai bine la munte sau la băi, la Braşov, să mai iasă.

— Nu ţi-ar plăcea să vezi o groapă şi tu?

— De care?

— De unde vine substanţa. La Chiajna, aproape.

Spre surprinderea lui, părea să-i fie tot aia.

Altă mirare când se dau jos din autobuz, arată semne că s-ar activa. Se face brusc mai vioaie, trage în piept cât poate ea de adânc, poze cu celularul, naiba ştie la ce-i trebuie. Şi, pe deasupra, marota ei veche:

— Ţi-am spus că e de la vânt.

— Mă rog, de la vânt...

— Acum nu bate, de aia nu se prea simte.

— N-au dat drumul încă la mizeria aia. Când pute aici, ajunge şi-n Bazilescu.

— De la vânt.

— De la vânt.

N-are nici un rost să se dea mai aproape, te bagi ca prostul în paza lor de mârlani, n-o mai pățise o dată?, mai bine poze de-aici, din șosea. Avea și o doamnă cu el... Dar ceva se întâmplă, ceva nu mai e chiar la fel, îl intrigă că se basculează undeva în spatele masivului depozitar. Nu știu dacă sunt înțeles, muntele de gunoi se înalță maiestuos ca Ceahlăul la vest, acoperit de materii volante și stoluri de pescărușI nesătui, în timp ce camioanele vin să descarce în partea din dos, făcuseră o bretea ca să poată ajunge să verse.

— Tu vezi, lărgesc groapa...

— Unde?

— Nu vezi?

— Nu văd nici o groapă.

— Groapă, așa i se spune movilei când e de gunoi. Se întinde înspre oraș.

La care, Marieta vine cu o observație de foarte bun-simț.

— Dar astea nu trebuie să fie undeva în afară, de ce descarcă aici, între case?

Așa și era. O capitală, cum se numește, cu depuneri de scârboșenii exact în oraș. Se vedeau case de jur împrejur, noi câteva, cu terase. Afară de una ce părea părăsită pe direcția în care se făcuse extinderea. Nu mai avea nici ferestre, nici uși, acoperișul se căsca sfârtecat, luaseră, furaseră tot.

— Ar trebui să le pută, remarcă Marieta cu aceeași luciditate.

— Naiba să-i ia, probabil că nu mirosea când s-au pus pe zidit. Nu-nțeleg de ce stau și-așteaptă, eu aș vinde și m-aș căra.

— Dac-a pus banul jos, îi mai arde să plece? A băgat, îți spun sigur, o căruță de bani. Îți bați joc de ban?

— Dar și pute...

— Poate mai are omul o salată pe-acolo, vreun prun și-i vine greu să le lase...

O târăște în stație, iar, să ajungă acasă, să dea alarma, nu se poate, e strigător!

— De când ai cămașa asta pe tine? S-o dai la spălat, îi strecoară Marieta în autobuz.

— Zău? Se simte ceva?

— Nu foarte rău. De când ai luat-o? Am vrut să-ți spun și când am venit.

Domnul Doru trage de guler spre nas. E nebună, nu se simte nimic. Ieri o luase de la *călcate*. Se posomorăște.

Cum ajunge la domiciliu, deschide calculatorul. Încă păstrează ceva isteric în ton, adus de-acolo: dom'le, se-ntind peste noi! Statul n-are treabă cu populația, dă autorizații; le-au obținut, pun gâtul, știu eu cum se dau! Trageți în ei peste tot, și la ziare, înecați-i în reclamații, trimiteți zilnic cel puțin trei proteste! Anunțați în vecini, să fim cât mai mulți! Vreau în stradă, nu se mai poate, haștag, să fim contondenți, dacă nu ieșim vreo cinci mii în Piața Victoriei, suntem terminați! Întâlnire de lucru la Bazilescu, în parc, duminică la zece jumate. Absențe nu se admit.

Totuși, nu reușește să-i tulbure în măsura în care spera. Primește înapoi ori nimic, ori câte-o solicitare mirată, de deslușire:

— Cu cât s-au lățit?

— Nu știu, vreo treizeci de metri, cincizeci.

Apoi, vagi mormăieli și tăcere. Îi pare rău că specificase, nu e foarte greu să desfaci raționamentul comun: aha, cu 30 de metri... la ritmul ăsta n-apucă ei s-ajungă până la noi și nici n-au cum, nu-i lasă de la Cadastru...

Domnule, ăsta-i poporul, altul n-avem, nu-i vina lui că-i așa, l-a turtit istoria pe care-a avut-o, romanii, turcii și restul, trezește-l, până și la imn se îndeamnă, nu există alternativă. Presa nu vrea să se bage, e de-nțeles, nu-i o știre, ce-i aia că pute? Pute și în Berceni, peste tot, lumea de-acolo cum poate?

Și, parcă n-ar fi fost îndeajuns, Marieta se vrea vaccinată. Dar imperios, nu așa. I se pune pata pe un plurivaccin, hai, Doru, cine știe ce mai luăm de la aer, suntem la o vârstă, au reclamă și la televizor, nu-i imunitate din aia care se face la noi, nici nu știu dacă mai scot românesc, e un ser foarte bun, de la UE, bagă și la copii, de ce stăm așa ca vandalii?

— Dar te doare ceva?

— Tu nu vezi ce respiri?

N-are ce face, telefon la medicul lor familial și se supun înțepați. Nu s-a inventat alt fel de-a scăpa de pisălogeală decât consimțirea. Doctorul e, nu știu de ce, încântat. Asta, înainte ca tot cabinetul să se umple de damf.

— Din ăla vreau, olandez sau european!

— Din ăla, din ăla... Soră, închide fereastra, ne sufocă, nu simți? Dacă doriți, am și-un antioxidant foarte bun, de la Baie.

Cât a durat? Douăşpe ore, poate că nici atât, preparatele bune dau reacţii urgent, 39 de grade, tuse: heh, heh... că, totuşi, la vârsta asta tuşeşti, te îneci cu orice, cu salivă, cu ou, ai impresia la început că-i de la curent, horcăiesc amândoi. Ce-i asta?!... Împreună, deodată? Mă doare-n urechi, pe tine te doare? Nu, deocamdată. Pe mine mă doare. Închide că se face curent! Paracetamol, nu ştiu ce, termometru, deja de trei zile şi nu dă înapoi? Hai să nu cădem deocamdată pe antibiotic, sună la doctor, n-o să răspundă, dă-i semeseu. Ăla, evident, n-are timp de investigaţii domiciliare, aşa că sunt nevoiţi să se caţăre într-un taxi. Stai la rând, nu tuşesc numai ei, se lipesc de un grup care face profesional treaba asta în sala de aşteptare, în sfârşit, le prescrie ceva foarte bun de la... Baie, puteau să-şi închipuie, foarte nou, ieşit de curând, scoate, bătrâne, leuţul, nu te zgârci! Pentru ce faci economiile alea? Ţine însă şi de persoană, căci Marieta are dureri în torace, horcăie, aş zice, nesăbuit, şi ajunge pe termometru la 40. Pe el, dincolo de tuse, îl doare şi capul de la urechi. Domn' doctor, nu-şi face efectul! Adică vreţi la spital? Pe mine mă întrebaţi? Vă fac o trimitere, la care spital? La oricare. Unde aveţi vreo cunoştinţă, ceva? Nu prea cunoaştem... Vreţi la Contagioşi? Am otită, ceva?! Vai de mine, ce-avem?! Nimic serios, vă spune acolo.

La Infecţioşi merge totul fără cusur, nu fac internări, este plin. Oricum nu s-ar fi internat, chiar dacă umblă un fel de gripă prin târg, intri cu una şi ieşi... să nu mai vorbim. Le dau ceva ce nu se găseşte în farmacii,

Tamiflu de la UE – Slavă Domnului, gratis, de neînțeles, gratuit?, probabil au greșit undeva –, și-i învață să stea în aer curat. Tamiflu, la greu, toată ziua, degeaba, scade febra, nu mult. Tusea însă se face ca porcul-spinos. Scoală noaptea tot blocul, bate-n parchet și nesimțitul cu mobilierul. Dureri la coaste, nu spun, nu poți nici tuși, nici răbda. Crezi că otita aia se ia? Cred că nu. Noroc că se amânase întâlnirea cu răsculații din Bazilescu, nea Vasile, ne-ai convocat prea din pripă, avem programul făcut, plec din localitate, să propunem o dată mai realistă...

Domn' doctor, un spital, undeva, unde credeți... Colentina e bun? Eu știu dacă-i bun? Să ne pună la raze.

— Vai de mine și de mine, ce doamnă distinsă și ce tebece urâțeeel!!! exclamă femeia în alb, mirosind cu simplitate a iod, când o scoate pe Marieta din *röntgen*. Basarabeancă.

— De ce? face Marieta pierită, în timp ce amăreala tincturii o crispează la omușor.

— Hai și domnul, poftim... Vai de mine, nu pot să cred! Vai, cum arată, parcă-i plasă, păianjeni, deci nu pot să cred, se vede cu ochii!

Și iar acasă, mai trece o zi, dar una dintre alea oribile. Nu se pot nici privi, simt cum mișună bacilii pe ei, cum să te-atingi de căni, farfurii, de pahare, îl apucă tusea pe unul, se încrețește carnea pe celălalt. În timpul acesta pute ferm, hotărât, dar a devenit o agresiune de tip secundar. Se târăsc ca doi somnambuli, suspectându-se reciproc de o colcăială suspectă,

doi saci de gunoi infectat. Şi nici doctorul să le dea trimitere la pneumolog, îşi luase liber o zi ca s-o lege de weekendul care venea. Dureri fioroase în cap, Marieto, înnebunesc, mă taie-n urechea internă! Bun, cine la farmacie, cine la alimente, că trebuie să şi trăieşti cu ceva. El, desigur, încercând să-şi reprime behăiala care îl scutura în popor, pe unde se arăta, de-ţi crăpa şi obrazul.

— Da' răcişi, nu te joci, aude în spate. Ăla, depanatorul, vecinul, tata de la maşini.

— Da, nu'ş ce am.

— Vin fiert ai băgat?

— Nu-i aerul bun.

— Miroase, ţi-am spus.

— Nu ştiu, am şi cu urechea. Mi-ar trebui un doctor de piept.

— Motaş... De la Sf. Ioan.

— E de plămâni?

— Plămâni, tot. Profesor la facultate.

— Păi, zi-mi cum ajung. Îl cunoşti?

— Eu?! I-am făcut bobina la Opel, are obligaţii morale. Vrei să vorbesc?

Mă rog, te agăţi de orice...

— Da' mai vin şi c-o doamnă.

— Prietena? Da. Am agenda acasă, îl sun.

Ne opreşte şi ne internează, precis!... Cu Marieta la secţia pentru femei, Doamne, la tebecişti, faţă de care te consideri, nu se ştie de ce, mai puţin infectat, Doamne sfinte! Şi nu îndrăzneşti să te-atingi de nimic, deşi mergi la baie şi tu, nu ai încotro, stai în salon

cu alți 20, îți poți închipui ce auzi și ce vezi!... Ce respiri! Și ce-ți iese pe gură! Medicamente din alea de cretă, pentru aici, pentru Est, bacilul se întoarce cu curul la ele, își vede de treabă, e rezistent la orice căcat de antibiotic, plus instrumentele ruginite pe care ți le bagă unde vor ei, dezinfectate cu spălătură de vase, nu pot, mă omor!

O găsește pe Marieta plângând, cred și eu. Despre mecanic nu-i spune nimic, și-l scoate din minte, de unde să cunoască neamprostul profesori pneumologi, lăsați-mă-n bafta mea, pun sticle calde la cap, aștept până luni. Dar, spre stupoarea lui, se trezește cu ăla la ușă.

— Auzi, nea, omu-i plecat două zile, are o casă la Breaza.

— Mă rog, asta e.

— Ți-aș spune să dai azi pe-acolo, că-i vineri, dar nu garantez. Adică, la altcineva. Bate vântul, de vineri la prânz nu mai apuci picior de doctor prin nici un spital.

— Nu mă duc...

— Du-te luni. Rabdă cât poți, bagă vin fiert și luni a zis că te-așteaptă la nouă jumate, când iese din vizită. Ce mai e până luni?

Până luni... Se vâră în dormitor, Marieta prin bucătărie, se ascultă tușind. Sigur că trece fiecare pe tacâmurile lui, se hrănesc la distanță, fără a se privi, termometrul e unul singur, îl țin în vată cu spirt și-l scutură cu groază, departe de piept. Au radiografiile puse în geam, fereastra desigur închisă, încercând și disperați,

şi scârbiţi să deslușească ceva în spălăceala de-acolo, de unde rânjește microbul. Măcar să nu-i dau otită. De la aerul ăsta de rahat am clacat, eu ţi-am spus! Şi afurisește afaceristul în gând, cu genealogia: pizdele şi raspapizdele neamului mă-tii, gunoier deputat! Lasă, zi mersi că nu ştii ce se bagă în pâine... Ţin şi televizorul închis, li se pare o profanare a ceva, nu se ştie, ceea ce în bună măsură e neîndoielnic. Nemernic, petrece la Breaza şi mie îmi coace în piept. Nu rezist până luni...

Profesorul Motaş îi primi peste rând şi puse o asistentă să-i ducă la sala de pansamente, unde le mai stoarseră câteva eprubete de sânge, apoi la radiologie, pentru alt rând de filme şi ceru rezultatele iutişor, cum zicea moldoveanca de la Colentina. Care cum te prinde vrea analize neofilite. Îţi dai seama cum s-au dezbrăcat, cum s-au uitat după vreun cuier undeva, un cârlig sau o cremonă la geam şi cum au intrat din nou sub aparatul acela de care se freacă omenirea cu pielea, de o sută de ani...

— Hai, hai, ce nu-i bine?

— Da...

Cât durează rezultatul la analize, preferă să aştepte afară, dar tot fără a îndrăzni să se aşeze pe undeva sau să se uite-n ce calcă. În parcaj, în picioare; parcarea parcă e altceva. Ţi-e sete? o întreabă, iar Marieta se scutură.

În sfârşit, îi caută fata, are sângele, ieşise din laborator. Tuşeşte, stai, respiră adânc, Motaş cu stetoscopul pe ei, pune apoi lumina pe cele două rânduri

de radiografii şi începe să se mute de la una la alta. Semănau, ce să mai... îţi urcă stomacul în gât. Le vine să tuşească, dar încă se ţin.

— Unde aţi fost la control?

— Noi? La Contagioşi...

— V-a dat ceva?

Îi spun ce-au luat. Doctorul tace, suceşte filmele, alea pocnesc. Apoi, deschide fereastra.

— Nu cred că aveţi bolicica... spune în cele din urmă. Pare-o pneumonie.

Pneumonie?!!... Doamne, e-adevărat?! Îmi cade pietroiul din piept!

— Luaţi de trei ori pe zi...

Şi scoate nişte pastile de la el, din dulapul cu geam, complet moca şi nişte fiole. Gratis, păi nu ieşi la pepeni, ce faci?! Ţii cu neamul amărăştean, să nu-mi spui că eşti şi naţionalist, să nu-ţi iasă pe nas, atâta-ţi spun, să nu te plimbe ăştia cu cătuşe la televizor!... Pneumonie şi să fiţi sănătoşi! Pe bune? Doamne!... Ce noroc am avut! Îi vine să-l pupe pe Motaş; domnul Pop se apucă să-i verse pe nerăsuflate treaba cu aerul din Bazilescu, hidrogen sulfurat şi sulfat de amoniu, dacă se poate închipui!

— Şi când a-nceput treaba asta?

— Imediat ce ne-am vaccinat, o fi fost prea tare vaccinul.

— Ce vaccin?

— Ăsta la care-i face reclamă, de gripă, străin.

— V-a zis cineva să luaţi?

Nu era s-o pârască pe Marieta...

— La televizor. Şi domn' doctor.

Motaş îi priveşte-n tăcere, apoi le strecoară cât poate el de discret:

— Ar fi bine să nu mai luaţi...

De ce? Aoleu! S-auzi treaba asta într-un spital!...

— Nu-i bun?

— Ar fi bine să nu...

Simte că-l iubeşte adânc. Scoate plicul cu care venise de-acasă şi mai palmează o sută din portofel ca s-o depună suplimentar, ar fi dat tot ce-avea. Profesorul, nu. Urmează chestia aia: vă rog frumos; nu se poate; domnu' doctor, insist; nici nu vreau să aud!... N-are ce face, îşi ia banii şi-i vâră-ndărăt în borsetă, dar n-aş spune că întristat.

— Dac-aţi venit din partea domnului Puiu, vă rog foarte mult!

— Otită, ceva, nu se vede?

— Ce otită?

— Sau oreion?

— Vă trimit la cineva la contagioşi.

— Nu mă duc!

Măi, ce baftă am avut! Stai puţin, pneumonia e complet altceva!... Îi vine să zburde pe drum, ce rămâi, dragă, în urmă, te ţine? Simte că i se întoarce o duioşie subită. Pot fi iar intimi. Stai mai încet, gâfâie Marieta, unde alergi, avem încă aia! Dar e şi ea bucuroasă. Nimic, o pneumonie, gata, la treabă, război, vreau să-l astup cu groapă cu tot, să muşte cu gura din ea! Şi otita parcă m-a mai lăsat... Da' de unde ştie el că-i pneumonie, faci pneumonie de la vaccin olandez?!... Nu se poate, cred că-i doar o viroză. Ar trebui să mai

facem rost de-o părere, dar dacă îți spune de rău? Nici cu viroza, Doru, nu-i bine, dă complicații. Ei, asta-i bună, decât dacă nu ești atent... Ca să vezi ce poți să pățești, ai văzut?! Zici că te păzești, faci vaccin și uite cu ce te alegi... Hai să mergem la Cocoșatu, n-a vrut să ia banii, servim niște mici. Când ai luat cămașa aia pe tine? Azi-dimineață, de ce? Miroase ceva? Mirosea foarte rău. Ce vorbești? Mirosea sau miroase, când mirosea? În cabinet, acolo, la el, n-ai văzut c-a deschis omul geamul? Din cauza mea, ești cu capul? I-a fost jenă să-ți spună. Cum miros, Marieto, a ce? Nu totdeauna, câteodată miroși a din aia care răsuflă. Mă jignești, vrei să spui c-aș fi nu știu cum? Nu, dar pute, parcă târăști mirosul de-acasă. Trag, adică, mirosul, ești conștientă de ce mă consideri? Nu te consider, dar tu nu-ți dai seama, tragi mirosuri, le tragi. Nu ți-e puțin, poate-i fizic ceva! Asta-i culmea, cum trag mirosuri! Trag eu mirosuri? Și-acuma? Ce vrei să-ți spun? Și-acolo, la doctor, în cabinet? Vai, mi-a fost așa o rușine... Vorbești serios, trag mirosuri? Da, Dorule, tragi. Ziceai că mergem la Cocoșatu...

Mai erau trei zile până la întâlnirea de lucru din parc, cea care mai fusese amânată o dată, iar Doru Pop se simțea destul de prost cu viroza și, ce era și mai rău, n-o mai puteau lălăi, se impunea să fie prezent, nu lași pe altul să prezideze ceva ce-ar putea decide o ieșire neautorizată în stradă. Mai ales că se anunța ocazia rară de a se cunoaște în sfârșit între ei, comunicaseră până acum doar pe net, imaterial, cum e net-ul.

Otita, mai bine. Tusea însă, vă spun, tusea seacă e o disperare, îi sfâşie ca pe două pungi cu materii de lepădat, nu mai pot nici icni, tot pieptul se coşcoveşte doar cât tragi aer ca să elimini din ce se coace-n plămâni. Bine, măcar, că-i viroză, de ce m-am temut era Doamne fereşte, nici nu vreau să ştiu. Marieta, de nerecunoscut, gemea doborâtă în pat, degeaba ceaiuri de tei, siropuri inventate de şmecheri prin farmacii, dai o groază de bani şi ajută ca lustrul la paharul din baie (înainte, pătlagină, foarte bun, nu mai e!), o pusese şi pe inhalaţii cu esenţă de brad, tot un drac. Codeină, poate, dacă reuşeşti să faci rost, dar unde găseşti, nu mai vând, adică să nu te droghezi.

Plus c-ai rămas cu ideea că produci emanaţii. Nu c-ai puţi neapărat, dar dacă-ţi spune femeia o dată, de zece ori că tragi mirosul ăla cu tine, te gândeşti, măi, poate se lipeşte cumva, are ceva lipicios, am spus totdeauna, de aia ţii şi fereastra închisă. Poate că ceva se întâmplă... Altfel cum se simte pe străzi colo-colo şi-n centru, apare din senin ca să dispară la fel?

Are ocazia să facă o constatare, aici, pe Acumulatorului, unde-i farmacia pe colţ. E în căutare de codeină, chiar cu bacşiş, intră ca omul, frumos, şi se pune la rând. Frate, după nici un minut, încep alea să urle că geamul, închide naibii geamul că ne omoară, s-a spart o ţeavă de canal undeva, şi casa de marcat se tâmpeşte, nu ştiu ce are! Sigur, lumea fuge, se face curent şi... tuşeşti. Îl apucă una din alea care l sculau dimineaţa, nu foarte groasă, se poate mai rău, o tuse, însă, care se ia în serios. Pe cât încerca să

se-abţină, pe-atât îl zgâlţâia pectoral, căci încerca să-şi uşureze o alveolă. În cele din urmă, se văzu nevoit să sprijine cu o mână tejgheaua ca să realizeze o pârghie. Şi aia pe el: pune, tataie, mâna la gură, că stropeşti peste mine, măcar stai cu spatele la medicamente! Nervoasă, de la miros... Asta l-a cam jignit, tataie, ar fi lezat pe oricine, mai ales că te afli într-un magazin sanitar şi pretinzi cel puţin înţelegere la câţi bani le-arunci. Iese, lăsând uşa căscată, se enervase şi el.

Ca să se liniştească, o ia în lungul străzii, pe trotuar. Uite pentru cine ajungi să duci lupta asta!... În capul Acumulatorului e o vulcanizare, un ţigan umfla nişte roţi. Doru se opreşte şi el, să privească. Domnule, trece minutul convenţional şi ăla percutează subit, începe să geamă, se strânge de nas, aruncă furtunul de la compresor şi-l apucă pe cel de spălat, cu jetul pe jos, pe grătar, flencănind epileptic, ca şi cum de acolo ieşea greaţa aia.

Să ştii că are Marieta dreptate, îşi spune personal domnul Pop şi se retrage dezamăgit că nu asistase decât la o roată, luând şi mirozna cu el. Ia să vedem... Şi mai pătrunde o dată în farmacie. Nu îndrăzneşte să respire foarte adânc, ca să nu-şi irite traheea sau altceva. Domneşte, distins. Studiază dulapul cu lapte pentru sugari şi le vede pe alea în sticlă cum răcnesc şi sar curentate alternativ, ba una, ba alta, merita să le vezi.

Da, m-am căptuşit, trebui să admită. Şi de ce nu-mi dau seama?

Nu remarci, așa cum ajungi să nu mai fii deranjat cu timpul nici de elicoptere, simțurile au un creier al lor, există, se spune, și la stomac, sensibilitatea devine nepăsătoare la ce se repetă pentru a-și putea exercita adaptarea, ca broasca la fiert, așa se explică și disimularea treptată a nedreptății. E nevoie totdeauna de altul ca să-ți spună că răspândești. De o prietenă, în cele din urmă.

Ea tocmai deschide fereastra într-un ceas matinal. Duminică, în jur toate calme și verzi, se încălzește, văzduhul miroase discret, ați ghicit, a floare de tei, căci pomii de la rigolă se încărcaseră abundent de parfum și se zbenguiau. Pungi umflate la geamuri, din astea, de piață, le balonează zefirul și le clatină în credința comună că pot ține departe orice neplăcută mireasmă, folclor, așa cum se crede și despre argint că poate face din ceai ceva afosfatic, potabil, dacă scufunzi în el o linguriță din acest material. Ca și punguța la gât; purtam o pernuță cu camfor în comunismul hain de pe timpuri – ăla, ăla care asculta cu perversitate orice se petrecea la un telefon –, ca să ne apere de ideologii și poliomielită. Mă rog...

Dacă se târăște un aer stătut, imprecis, acesta nu vine de-afară, ci de la el, din camera lui... Doru se trezește și-și face tusea de dimineață, 20 de minute. Își pune termometrul, ieșind împreună, sub braț, pentru una sau alta la baie, incluzând și igiena urechii. Apoi înfulecă la repezeală ceva ca să îmbuneze întâlnirea dintre pilule și mucoasa profundă. O lasă pe Marieta să aerisească și-n dormitorul din care tocmai

ieșise, nu protestează, căci nu se mai ferește într-atât de miros cât timp îl simte doar vag, cilii nazali dându-i impresia c-ar fi mătuiți, dar se teme omenește c-ar putea ingera, fără barem să știe, o serie periculoasă de emisii vulgare.

Iese din casă la fără un sfert, cât faci o plimbare până acolo; la zece e programat sinodul din Bazilescu. În general, nu-i bine s-ajungi înainte, ești lider... Își consultă ceasul și, pentru că tocmai intră în grupajul de tei de pe strada Șaradei, îi vine în minte că orice plămân virusat e receptiv la aerul pur; se oprește așadar să mai respire de câteva ori. Băgase de seamă deja că aceste flori arboricole nu răspândesc desfătare tot timpul, o fac la niște ore bine alese, și discontinuu, așa cum au observat și specialiștii britanici, asta în cazul când nu e vorba de teiul sălbatec, care nu emană deloc. Ridică privirea înspre coronament și constată două lucruri suplimentare: pe măsură ce simțul nazal îl părăsea fatalmente, începe să simtă mirosul cumva, paradoxal, cu urechea... Nici nu se miră prea mult, pentru că organismul compensează când e încolțit, iar între auz și olfacție e o legătură subtilă, studiată și de-o medicină aparte; nu vreau să spun aici că mirosea cu timpanul, dar devenea conștient olfactiv la un țiuit, un tinitus fin care-l anunța că este împresurat de lanțuri moleculare gazoase. Otita, eu știu? De altfel, e notoriu că în poporul chinez se nasc pionieri care văd cu piciorul, nasul, subrațul sau palma, de ce-ar fi absurd a mușina cu urechea, omul încă evoluează. E și bine, și rău, măcar ești atenționat că

inhalezi una, alta. Se afla încă în procesul tranziţional, când nasul funcţiona amorţit, iar auzul era deocamdată precar.

Cealaltă observaţie era cu privire la pungile pline cu aer urât care tremurau la ferestre în număr apreciabil, ceea ce însemna că un anume efect tot aveau, înlesneau respirabil schimbul de oxigen. Dacă i-am putea scoate din case pe toţi, am avea dintr-odată protestul de largă respiraţie, amplu, în faţă la Parlament. E unicul lucru cu adevărat eficient, ieşirea la hăulit, asta-i singura treabă, de ce ne coim?

În clipa următoare, ferestrele de sus încep să se trântească cu nervi. Apucă să vadă şi câteva feţe îngreţoşate, sucind de mânere; se urca un duh într-acolo. Nu pare afectat decât de propria tuse. Cu această stare de spirit îşi face intrarea în parc.

Din centru, de lângă chioşcul de unde-l observa Mişu Ceucă – domnul cu care avusese o discuţie aplicată în Parapetului –, Doru Pop se remarcă tuşind viguros, impresia de bună-creştere venindu-i din aceea că nu risipeşte substanţa vitală împroşcând-o fără discernământ peste flori, în natură; uzează elegant de batistă. Îl însoţeşte doar ceva mohorât, ofilind clorofila şi făcând ca mamele să-şi strângă copiii: mareea introdusă în parc, cea care înaintează odată cu el, Putoria Magna.

— Aţi răcit, remarcă Ceucă de la distanţă şi-i face un semn cu mâna, de-acolo. Se grăbeşte a-i prezenta şi pe ceilalţi, mai sunt doi cu el.

— Am o viroză, ceva, n-aş vrea s-o luaţi.

Par atât de năuciți de mirosul familiar împotriva căruia militează în chiar momentul acesta, încât nu se arată interesați a se da mai aproape. Contactul cu liderul se menține ușor rezervat.

Nou-venitul se instalează pe-o bancă pentru a nu-și deranja comilitonii cu *naturalia*, iar aceștia, în față, la fel, pe partea opusă aleii. Încep să-i aștepte pe întârziați. În timpul acesta, parcul se golește rapid de viețuitoare, mirosul cade brutal ca o împresurare păgână însetoșată de sânge. Se aud urlând spre ieșiri copii luați pe sus de aparținători, sub braț cu odrasla și târând după ei găletușe, căței, trotinete.

— Iar au umblat la evacuare, observă obidit domnul în mov, Zilișteanu; apucase a se recomanda mai devreme cu două secunde. Doru Pop nu crede nimerit să atace problema, tace cu indulgență, nu simte. Doar în ureche, o serie fină de *bip*-uri. Mai apar alți doi inși.

— Dar de ce suntem așa de puțini, mai stăm sau ce facem?

— Nu, nu cred, nu mai vin. Hai s-o sfârșim repede, că pute enorm.

— N-am vorbit că se decide ceva cu protestul?

— Domnul Scurtu nu-i de părere.

— Cine-i domnul Scurtu?

— Ăla cu X5-ul. Un domn din Chitila.

— Jaful ăla? e intrigată persoana în mov.

— A, nu-i aici... Bun, Scurtu, dar ceilalți?

— Le-a dat e-mail să voteze abțineri. Mi-a dat și mie, recunoaște Ceucă, cinstit.

— Da, și?

— Și ce?

Păi, nu te simţi oarecum? Liderul, deşi nu lăsa să se vadă, se cam băşicase.

— Suntem arondaţi la el, că n-am înţeles! Cu ce se ocupă?

— A aranjat, zice, la Mediu, să pună analizor de gaze-n cartier ca să citim şi noi depăşirile, explică cineva al cărui nume domnul Pop îl uitase, nici nu-l deslușise, omul mormăise ceva.

— Ce analizor, că n-are nici Garda de Mediu; în tot Bucureştiul nu-s decât cinci, din care patru stricate.

— Ăla bunu'

— Şi ce garanţie avem că îl pune?

— Are acolo pe cineva. A zis că îl pune.

— Când? Şi până atunci înghiţim mizeria asta?

— Trebuie şi-un pic de şpagă. Am dat? N-am prea dat...

— Asta-i culmea! Ca să pot respira, domnule?!

Indignat, dar de o concepţie oarecum perimată.

— A zis să mai stăm, stăm, nu-i momentul, eu ştiu? Am stat până astăzi, mai stăm. Să-l pună şi, dacă vedem că e pe nasoale, ieşim şi-i nenorocim.

— Şi dacă ne lasă cu ochii în soare?

— Ei, atunci întoarcem maneta!... Ştii ce răspunde Garda de Mediu la ăştia de la Sănătate, alţi şpăgari, dom'le, sunt boli, o să ne umplem de boli de la gazul ăsta care-l scot din gunoi...

— Zi, ce?

— Că de ce n-are Piritex-ul cameră de amestec cu tot cu baipas, ce control aţi făcut de le tot împingeţi autorizaţii de mediu?

— Şi ăia?

— Că nu pot să intre peste proprietatea intelectuală a lui, dacă s-a pomenit! Îţi dai seama ce şpăgi se învârt! Nu intră Garda că se propteşte în intelect.

— Nu vreţi să mă credeţi, nu credeţi. Dar dacă nu ieşim în stradă spontan, nu facem nimic. N-am nici o încredere în ceva de la stat.

— Staţi, să le mai dăm o şansă, să vedem aparatul... Hai de-aici, domn' Vasile, că pute-a lături. Mai vedem. Ăla înregistrează tot ce se bagă în atmosferă; dacă-i clar că-i nasol, avem dovada, îi dăm în justiţie.

Şi se ridică. Ceilalţi, la fel. Parcul se pustiise. Domnul Pop, zăpăcit, dă să-i reţină cumva.

— Staţi, bre, că n-am hotărât chiar nimic. Degeaba deranjul. Aparatul ăla-i cât un camion, cine-l dă?

— Atunci, chiar nu mai ţinem cont de nimic! Dumneata ştii ce boli se clocesc din chestia asta?

— Au capital străin, asta-i treaba de fapt, nu-s deranjaţi, nici pe ăia de rad conifere nu i-au supărat cu ceva. Groapa se-ntinde, am văzut cu ochii mei o casă vandalizată, au trecut pe deasupra.

Şi-l înecă tusea din nou.

— O casă? Du-te mata şi mai vezi, sunt vreo cinci.

— Vai de mine, dă peste noi, cu cât s-a mărit?

— Cu vreun kilometru.

— Intră-n oraş. De fapt, e intrată.

— N-ajunge ea pân-aici... Hai, pa! Dom'le, nu dormiţi cu fereastra deschisă, vă spun. Ai prins o vână de aer curat, te ventilezi în viteză şi te-ai ferecat. Haştag: nu te lăcomi, răsuflă scurt, respiraţia poate fi şi nocivă!

Dacă nu suporţi, ia-ţi aer condiţionat. Îl ai, te-ai scos cât de cât. Dai drumul seara cu totul închis, până se răceşte după dorinţă, şi te culci zăvorât, altfel clachezi, ascultă ce-ţi spun! Noaptea degajă tâlharii mizeria lor, ca hoţii, când doarme statul de drept, să nu poţi chema nici jandarmii, nici ministreasa de Mediu, nimic.

Nu le spune că nu mai are miros, de ruşine. A scăpat, s-a extras, în el se făcuseră deja, fiziologic, reglaje. Îi face semn lui Ceucă să rămână în urmă şi omul se opreşte prudent, la doi metri.

— Nu mai tuşiţi, că parcă se face mai tare. Glumesc.

— Ce anume? De scris, mai scrie cineva pe la instituţii?

— Scriem, scriem.

— Scrieţi, copii, aşa, scrieţi mult, înecaţi-i în reclamaţii. Să-i văd tăvăliţi.

— Ăştia-s toţi inşii pe care-am putut să-i aduc. Eu sunt pe partea matale.

— E-o singură parte, ne zbatem cu toţii.

— Nu, că mai e şi-a lui Scurtu. Ca să vii pân-aici e-un efort, plus putoarea. Ai lui Scurtu – acasă, la soare, domnie bine-mersi, de asta-s mai mulţi. Duhneşte şi-acolo, dar nu faci efort cel puţin; mi-a luat o jumate de ceas până în Bazilescu.

— Poate l-au şpăguit să ne spargă.

— Nu ştiu, n-am încredere-n el, nici nu cred că aduce hardughia aia s-o pună la măsurat. Îi dă lui analizor, că vrea el? Ce naiba! Am scris la Direcţia de Sănătate, dom'le, câte tuberculoze se semnalează în partea asta de Bucureşti, câte cancere, câte astmuri,

câţi copii prin spitale, câţi oameni în vârstă? Ca să ştim ce ni se trage din infecţia lor... Nu, că ei nu umblă cu statistici aşa, au alte treburi, naiba să-i ia, circulă pe-afară, congrese, diurnă, îi ia cu ficatul dacă citesc reclamaţii.

— Şi ăla, Scurtu?

— Are-un X5...

— Mi se rupe. Să nu ne spargă, de asta mă tem, oferă ceva?

— Oferă, zice că aranjează el tot, stă acasă-n papuci, ce să vină în parc! Eu sunt cu mata.

— Da' ce-i, pe lupte, aici? L-o fi cumpărat Piritex-ul, hă, sau cum?

— Asta-i ţara, ce poţi să faci? Nu vedeţi? Dom'le, pute ca la nebuni! Bine că tuşiţi... măcar daţi afară.

Domnul Pop nu pare dispus nici acum să intre-n detalii.

— A zis şi de mine?

— Cine?

— Scurtu.

— Prostii, stau eu să mă uit în gura lui?

— Ce prostii?

— Din astea, că de ce faceţi pe şeful, v-a ales cineva? Omul n-are idee cât e de grav.

— Păi, atunci, foarte bine, sunt şi bolnav, să se-ocupe. Chiar s-a-ntins groapa peste casele alea, serios?

— Da, domnu' Vasile, vă spun, e dezastru! Nu cred c-ajunge ea pân' la noi, dar se trage aproape. De fapt, vine şi groapa din Glina la fel, n-aţi ştiut? De la est, ne strânge la mijloc.

— A cui e, aţi aflat, cine-i cu capitalul?

— Mai mulți...
— Au și nemți?
— 'Ai de mine!...
— Adică e-o groapă multinațională, din aia?
— Mai încet. Nu vorbiți, că se-ascultă.

Neamțul, dacă nu-i cu rusul, tușește... Irma-i băgată și ea cu doi ruși, i-au onorat la televizor chiar în ziua în care Marieta și-a strâns băgăjelul și s-a întors acasă, unde stătea. Ăștia, investitorii strategici: Irma Seidl, Werner nu mai știu cum, Kovalcik, Kozlov și un turc, că se bagă, nu scapi de ei, Ener, ceva cu *M*, Mustafa sau Mehmed. Nici nu s-ar fi știut că apăruse din Venezuela dacă nu găseau deontologii sacii la rampa din Glina și n-ar fi băgat *breaking news*. Treaba care era? Niște cadmiu, atât... Cadmiu, deșeuri de la niște oameni de afaceri din Izvorani sau Curtea de Argeș, două camioane; l-au descărcat haiducește pe întuneric, produs interzis, a mai și plouat după aia, apa freatică – borș, ce să mai cureți, a intrat și acolo a rămas.

Gata, exclamă Doru la știri, o leagă, să vezi mata cum te scoate cu cătușele de la Procuratură, că unde dai de-un gunoi, e și Irma în zonă. Să vezi ce-i face, o tăvălește, o bagă-n anchetă! Și se bucură un pic. Lasă-mă-n pace, a mai dat ea vreun semn? Zicea că face locuri de muncă, unde-s alea? Poftim, dă-te cu mafioții, ia de-aici dacă nu ai obraz, ți-am răbdat o mie de chestii, am zis hai, dar cât poți să rabzi!

— Ai văzut? îi spune și Marietei. Ți-am zis că n-are bun-simț? Ca să-ți dai seama ce bani se scot din gunoi! Mafia. Ai zice că tot gunoiul din lume e la

mafioți? Cum s-a gândit ea să scape de substanțe periculoase!... La-nceput scâlcituri din astea de plastic, uite acuma la ea, otrava, cu ruşii şi turcii.

Doamna Marieta nu pare interesată complet, îşi face bagajul.

— Dorule, nu mai pot, pe cuvânt, îi repetase de câteva ori, ai început să transmiți ceva foarte greu, e plăcut, mai ales când tuşeşti, dar mi-a intrat în nazal, e ca-n Iad, pucioasă din aia, am impresia că mă sufoc, de ce te superi acuma, ce naiba ți-am zis, mă umpli de nervi!

— Eu?! Da' nici nu mă afectează! Vrei să fii mai autonomă, înțeleg, n-ai răbdare, să ştii că senzația aia se ofilește cu timpul, mie mi-a dispărut simțul definitiv.

— Nu de asta, miroşi foarte... *sport*, o să ținem contactul, la mine nu trece, am şi aia-n plămâni, mă înăbuş, m-astup.

Adevărul e c-a tras mai mult decât Doru cu pneumonia sau viroza, ce-o fi fost, rămăsese c-un astm. El, mai robust, nu i se degenera nervul, cum se întâmplă la omul obişnuit, avea ceva rezistent genetic, eu ştiu? Suferea, mai bine s-o vadă plecată, poate că-n Plumbuita sunt alte condiții. O vede împachetând trei valize de lucruri, pentru că între timp adusese, mai completase, o femeie la orice vârstă are nevoie permanent de câte ceva, neavând niciodată cu ce să se-mbrace, iar când se trezeşte din nou izolat în casa pustie şi rece, distinsul domn Pop se simte moralmente tropăind ca un tăuraş bătrâior, dar pentru scurtă durată, căci se pomeneşte pe cap cu o amendă respingătoare

din partea poliției sectoriale: incitare de tip impulsiv și deranj popular. O primește poștal. Ce incitare, ce deranj am făcut?!

Acuma, pe bune, nu te-ar lua capul la o treabă ca asta?

— Ați instigat la ieșire în stradă în mai multe cartiere.

— Pe mail!

— Pe mail.

— Și-a ieșit cineva?

— Nu asta contează. E infracțional.

— Îmi umblați, adică, la mailuri? Poate mă ascultați și la telefon!

— În limita legii. Și incitați la blocarea instituțiilor abilitate, prin petiționare exagerată.

— Contest amenda, vă reclam și la Cotroceni, să nu spuneți că nu v-am spus!

Vorbește cu Statele Unite ale României, unul pe față și altul mai paralel, care tocmai trântesc receptorul. E un pachet de Dero, clăbuci. Nici nu poți informa căuzașii, că-i descurajezi. Amenda, jumătate din pensie; alergătură s-o verși în 48 de ore, cât e ½. Plătești, ce să faci, doar n-o să te judeci! Raspapizdelek...

Revolta-l sufocă. Îi telefonează lui Ceucă, dar nu-i pomenește despre asta nimic.

— Scrieți, copii, scrieți?

— Scriem, dar ne răspund la toți odată și rar. Am aflat niște chestii de ce boli s-au încuibat în cartier, senzaționale, dar vorbim altă dată, când ne vedem.

— Mă gândesc serios să scriem și la Bruxelles. Dar bărbătește, potop de scrisori.

— Lăsați, nu la telefon, discutăm altă dată...

— Au și ăia vreun comisar de la Mediu. Or să zică, știi cum, nu la mine, n-am nici o cădere, dar dacă îi toponim, n-au ce face, sar în gât la ăștia de-aici să-i pună-n mișcare, i-amenință cu-nfringimentul, nu se glumește.

— Și cine traduce?

— Engleză, dragă... Cât îți trebuie? Traduce și Google, automat. Mobilizează-i pe toți, ofensivă. Scurtu mai zice ceva?

— Domnu' Vasile, n-o să mă credeți, s-a ținut de cuvânt. Am impresia că deocamdată nu mai miroase nimic. La matale cum e?

Parcă nu... De câteva zile nu-l mai mânca în urechi.

— Au adus aparatul. L-au instalat de luni în Chitila.

— Hai, lasă-mă!

— Da.

— Bravo, dragă... Și e funcțional? Bravo lui! Totuși, mie nu-mi place tipul. Nu-l cunosc, dar am, nu știu de ce, o reținere.

— Să știți că-i foarte informat. Și-un informator foarte bun.

N-am știut... Ăla măsoară de câteva zile și au habar numai ei? Ce crede Scurtu, ăla, c-am aflat natural? De unde să aflu, îmi vine prin poștă? Primesc doar amenzi. O ia fiecare alandala, așa? Stați cu Scurtu, dacă-i mai bun, stați cu el, eu ce-am putut am făcut.

Asta mai lipsea, dar bine că în sfârșit se lucrează ceva. Treaba cu Scurtu îi strică și ce-i mai rămăsese din zi. Toți vor să simtă că-s șefi, îi mănâncă în fund.

A reuşit să-i atragă. Vrei lider, fii lider, mi se aia, nu deranjez!

— Ca să vezi cum e omul, după tot ce-am făcut...

— La ce puteai să te-aştepţi?

S-a dus s-o vadă pe Marieta şi din bun-simţ, şi pentru reţeta la mâncărica de mazăre. Marieta nu se simte perfect. Tusea cu care plecase o chinuieşte mai rău, deşi în Plumbuita, deocamdată, aer curat, dar nu merge ceva, ajunsese să creadă că are totuşi ceva la plămâni şi n-au vrut să-i spună, o ţine deja de peste o lună. Doru o găseşte ofilită şi lipsită de vlagă, se aşază pe pat lângă ea. Doamne, ce femeie fusese, o priveşte cu duioşie irepresibilă, reconstruind-o din amintiri, dar cast ca în toţi anii ăştia din urmă.

— Bun, să fie, dar să se vadă. A făcut rost, zice, de-o hardughie din aia de examinare la gaze, de la Glina, de undeva. Cum e aparatul pentru minciuni. Dar ce mă doare e că se lasă prostiţi, i-am învăţat să petiţioneze, n-au cap, le e lene, s-au dat lângă el.

— Dragă, nişte idioţi, nu mă mai uit nici la televizor.

Şi se ridică să închidă fereastra, ceva mai vioaie, i se păru. Se întoarce la loc, păstrând expresia aceea reţinută pe care i-o cunoştea.

— Put, ceva? se neliniştește domnul Doru, prevenitor.

— Da, mai stai... face ea.

— Marieto, ştii ce mă miră? În cartierul ăla s-au tras generali, procurori, au pus banul şi s-au dat la aer curat. Pe strada Duioşiei e şi-un senator... De ce n-au putut să-i ia ăştia gâtul?

— Cui?

— La deputatul cu rampa... Că pot ce nu-ți trece prin cap, stau înzgăibărați între ei, odată pun mâna pe telefon.

— Respectă legislația în vigoare.

— Ei, pe naiba! Cred c-au dat de ceva foarte tare.

— La ăla, la deputat?

— Mă tem că mai sus...

Și se atinge cu palma pe umăr, folosind patru degete, *corp de armată*.

— Să știi că!...

În clipa următoare trebuie să se răsucească spre ușă, căci se produc bubuieli. O disperată de pe palier:

— Te-ai închis înăuntru? Ai pățit ceva, doamna Mary, că miroase de-am crezut că Doamne ferește?!

Domnul Pop se ridică respectuos în picioare. Marieta însă, înviorată subit, se proptește cu ochiu-n vizor și o scaldă pe aia în toate spumele care se cer în aceste ocazii. Scurt. Viața te-nvață. Viața-i privată. Ascultă la uși? Fetița suavă care fusese e acum o femeie substanțială, cu reflexe de fermitate.

— Cred că i se pare că răspândesc... cutează bărbatul în șoaptă.

— Ei, i se pare...

Și se ghemuiește lângă el cu tandrețe. Ceea ce îl surprinde.

— Nu ziceai că eman nu știu ce?

— Lasă, tușește puțin... Hai, dragă, un pic, să te-aud. Ai mai fost pe la Chiajna, s-a-ntins?

— N-am mai fost, a plouat.

— Păi, du-te și vezi, crezi că sună cineva la poliție?

— Să n-aud de ăştia!... Te simţi mai bine puţin?

— Da, dar foarte puţin.

— M-aş duce la groapa ailaltă, la Glina.

— De ce?

— Zice că-i bine de văzut într-o viaţă. Sunt zilele Porţilor Deschise, au stat într-o vreme şi cu laboratorul de gaze pe ea.

— Nu mă scol eu la ora aia.

— Ei, ce oră!

— Nu ştiu, dacă mă scol, poate merg.

Se culcă devreme şi are din nou visul acela scârbos cu broscoiul. Dar poate pentru că mâncase seara plachie. Din când în când se trezea că-l visează, acum fierbea batracianul în oala-minune, ceva din cale afară de neplăcut, îi făcea cu ochiul din apa verzuie şi se deşteaptă cu gura uscată, sforăise probabil.

Nu poate adormi la loc imediat, are sentimentul că visase de rău şi deschide televizorul să se buimăcească puţin. Ştirile de ieri; le dau reluate, una c-un vapor la Constanţa, nu-i prea atent, deja picoteşte, marea nu-i face bine, te umpli de negi. Se scoală pe la opt şi ceva, Marieta îi miorlăie la telefon c-ar vrea să mai lehăiască în aşternut, se dădea serialul şi se uita dintre perne, du-te singur, îmi spui după aia cum e. Hai, fată, e duminică... N-are nimic, du-te tu. Bine, dragă, cineva trebuie să alerge şi colo, şi colo. Ia să vedem, vă lăţiţi, ce potlogărie mai faceţi şi voi?

Da, clar, se extinsese masiv, se vedea de departe. Taluzarea trecuse deja peste câteva case, vreo opt,

cu materiale recuperate până la os, buldozerul se izbește-n pereți, iar cărămida și tocăria sunt smulse de familii optimiste de cocălari cu roaba, *papucul*, căruța, cu ce intrase fiecare în afacerea asta neașteptată; par mulțumiți, având reflexul acela al grabei și instinctul că nimic nu durează prea mult; acum e pe luate, acuma se ia. N-ai zice că-s nemulțumiți de praf sau miros, te-ai fi așteptat să-i vezi legați la gură și nas cu basmale, ca-n reportajele de la teve; nici vorbă! De altfel, nu prea miroase, adevărul cam ăsta-i, domnului Pop nu-i bâzâie nimic în urechi, vreun țiuit sau altă alarmă, se aud în schimb albinuțe prin păpădiile colbuite din șanț, în alte benzi de frecvență, sorb ce au ele acolo de supt, observă corcodușe lipicioase căzute în drum și zgâlțâitorii de zarzări din zonă care puseseră de-un grătar și-o manea la gipan, domnule, tihna aceea care te-ndeamnă să lași Bucureștiul, să vinzi la preț mic și să cumperi aici o parcelă de văzduh natural. Aproape ca dincolo, acasă, la rampa din vest; pantele și culmea muntelui fac semne prietenoase, flutură din pungi și ambalaje color de jos până-n slava unde se rotește certăreț un stol decorativ de zburătoare cu penaj îndoielnic, ciori probabil sau pescăruși, neintimidate de șenilatele cu lamă în exerciții de măiestrie. Zgomot, da, asta da, ardere internă, mașinile-s Diesel, se nivelează, se sapă, se adâncește o prelungire nouă-nouță și desigur trebuincioasă. Turiști, autocare, grupuri, ghizi, Doru Pop asudă pe-acolo și el, lume ca la Târgul de Paști, paznici amabili închiriați de la o firmă de securitate, nu mitocanii din Chiajna.

Chiar foarte amabili; atât: fără flashuri, dar măcar te previn ca la Ateneu, fără blitz, poţi cumpăra vederi de la ei cu groapa prinsă din unghiuri diverse, gen carte poştală. Activitatea e mai mult muzeală şi nimeni nu înţelege de unde începuse să pută aşa, dintr-odată, cu violenţă, la apariţia lui, însă el nu se preocupă, e deja ataşat unui grup din Orientul vecin, se explică în limba română pentru că mulţi ori studiaseră aici, ori abandonaseră ţara aceasta cândva, cum se-ntâmplă. Foarte interesaţi, iar ghida trudeşte ca relatarea să aibă şi-o parte stimulativă: iată, acest mamelon a fost ridicat pe locul unei vile *strehay culture*, cu tuiuri care în credinţa edilitară sunt aducătoare de şanse egale şi ajutoare sociale, sub ea descoperindu-se un sit medieval de pe vremea lui Pilsner, plasat pe un fundament geto-dacic de sud, civilizaţia de Dăbuleni, cu urme de castru roman.

Ce atrage atenţia sunt, la distanţă, case care preacurvesc învelite în bannere sumecate de vânt: „Acum", „De vânzare", disperate, în culori ce trebuie să le facă atracţioase, ca şi cum, fiind pe marginea gropii şi neputând s-o întindă, barem să sară în ochi. Se zbuciumă, împung ca la şcoală cu mâna din bancă, „eu, doamnă, eu!", cum te uiţi pe direcţia în care zona se extinde odată cu rampa: „foarte ieftin, aş putea fi a ta, dă-te, frumosule, puţin mai aproape!" Nu-l deranjează nici cel mai mic pârâit în urechi, atunci de ce se ţin toţi de nas? Poate ceva foarte vag, pe lângă bazinele de levigaţie, neimportant. Ce naiba-i aici, ori e groapă, la un moment dat, ori nu e!

Primul gând – să-l sune pe Ceucă să-i dea vestea bună, deşi e aproape de prânz. Se pomeneşte c-o presiune-n vezică; în timp ce îl apelează, se uită după un spaţiu igienizat. Dom'le, ghici unde sunt... Ă? La rampă, la Glina. Complet diferit, merită de văzut, n-o rata! Am poze, vreau să ţi le prezint imediat. Cred c-o desfiinţează, deşi tot mai sapă, dar nu se simte nimic, au deschis-o la public, e foarte frumos. Domnu' Vasile, clar că nu mai pute de-o săptămână, cât au avut aparatul acolo, v-am spus, l-au adus la noi, în spatele pieţei. Zău? Atunci, Scurtu – preşedinte! Trăiască! Lucru bine făcut. Nu, pe bune, fără mişţouri, s-a ţinut de cuvânt. Foarte bine, să fie primit, parcă azi nu mai puţea nici la noi. Eu ce spun? S-au dat la fund, au analizorul pe cap, au fost anunţaţi. Îmi tai ce vrei mata dacă nu sunt pe mână! Alo, băieţii, capul la fund, se bagă măsurătoare, câteva zile n-o să muriţi. Să vedeţi de luni ce începe, că scapă de el. Vorbeşti serios? Aici fac muzeu. Acolo, la Glina? Păi, nu-ţi zic, au turişţi! Sapă ca să ascundă movila-n pământ. Voiam doar să ştii că asta se face, curat. Nu cred, sapă că aduc gunoi de la nemţi, e nevoie de loc. Şi cum, îl varsă deasupra, peste cel românesc? Da' unde?! Peste gunoiul nostru, nu se poate, e intolerabil! Ştii cu precizie? Am poze, vino să vezi, aşa o fi manageriatul german. Nu tot, nu-i bine să generalizăm; o parte din el... Nu vreau să-mi pun organele-n cap. Unde anume în spatele pieţei?

În timpul acesta, nu-şi poate dezlipi privirea de la excavaţia care se adânceşte, grederele lucrează perechi.

Resimte progresiv o stare neliniştită ce se manifestă împreună cu nevoia micţiunii. Se uită după un pom, un loc ce ar corespunde. Între timp, constată că-i trece.

— Ce face, întreabă la nimereală un paznic care se-ntâmplă să umble pe-acolo, de ce se sapă atât?

— Nu ştiu, e confidenţial.

A... Domnu' Ceucă, mai eşti acolo? Auzi ce se întâmplă?... Şi întinde mâna cu telefonul înspre şantier. Aşa e, vine şi Glina peste oraş, din partea cealaltă. Te rog, mă strânge, hai să fim siguri, vreau să văd aparatul, te aştept în şosea. Acuma? Ne-am pus să mâncăm. Are ceva dacă e mai târziu? Te rog frumos, nu mă refuza, ajungi imediat. Mata ai maşină, nu-i circulaţie. Hai, că faci o jumătate de oră, dacă nu mă vezi, dai un bip, ar trebui să aibă, la naiba, şi grup sanitar. Hai, da? Că nu mă mai ţin...

Poze în incontinenţă, scoate şi el telefonul de câteva ori, furând cu privirea la macara şi la maşinile care scobesc ceva larg în solul istoric şi argilos unde se întrunise primul conclav mânat de ciobanul Morţun, între care şi Bucur. Prostata se pune când ţi-e lumea mai dragă, nu se văd nicăieri cabine din alea, ci numai şi numai ecologice, aşa că se informează tot de la omul în uniformă maro.

— Da, domnu', avem la gheretă, puteţi să serviţi, există şi apă, dar de Tuşnad decât, de ficat, aşa ni se dă, nu ştiu dacă nu vă deranjează mirosul, da-i rece...

Ce deranj?! O ia din loc spre baracă şi se pomeneşte într-o încăpere cu televizor, unde partea bună a echipei de securitate se cască la un vapor, vasul

de la Constanța, dăduseră știrea și noaptea. Acum însă, pe cheu, e asaltat de-un grup de protestatari cu pancarte, genul verde – *Green Peace*: *#hoții, hoții!* Toaleta, firesc, ocupată. Și lucrul trist e că-n fața ușii mai așteaptă un pluton de nerăbdători.

— Băi, intră miros! se strâmbă unul cu mâna pe ciocănelul de țuică. Trage ușa, că mă omori!

Tocmai ce apăruse și Doru...

Au pahare de apă și altele mai scunde, gen țoi. Nou-intratul nu se miră, nu dă lămuriri, alții cârmuiesc la stat prin trădare, cu dosare, cu delatori, el doar emană, ce-atâta, i se dă o cană, toarnă și bea îndelung. O plăcere, minerală de la frigider, foarte bună: Tușnad pentru organe.

— Suntem obligați să bem două kile.

— Foarte recomandabil. Stați pe știri?

— A venit italianul, mânca-i-aș... Aduce de data asta în vrac.

— A, de asta urlă, săracii.

— Periculoase, reziduuri de la Europa, din alea ca lumea...

— Nu spune! Le îngroapă la noi?!

— Mă doare-n șpiț, opinează cel de alături. Dă-mi spor de contaminare și mă doare și-n cur. Bei ceva mai *strong*? Hai, tataie, nu te mofturici.

Se poate spune că-i bine tratat. Bate stepul la coadă și se pomenește că-i mai trece o dată. Încorporează două mici și i se pare că venise mașina și n-are de unde să-l ia, așa că iese din birou cu un mare curaj, dar Ceucă nu se vede pe nicăieri. Mai așteptă

cinci minute. În cele din urmă, pune iar mâna pe telefon. Ce faci, dragă, te-ai împotmolit? Unde eşti? Am musafiri, un cumnat, m-am lăsat puţin pe verandă... Asta-i culmea, şi eu stau şi-aştept!? Mi-e foarte greu, domn' Vasile... Hai, domnule, să fim siguri de maşinăria aia că funcţionează, cât faci pân-aici şi până la piaţă?! Pot să iau şi-un taxiu, nu-i problemă, dar dacă nu noi, cine, la un moment dat? Ai scris la Bruxelles? Eu am scris. Hai, puţină acţiune... Nu pot, domnu' Vasile, vă rog să mă înţelegeţi, mergeţi dumneavoastră decât. Cu sănătatea cum staţi? Am rămas cu o tuse. Îmi pare rău, asta e România... Hai, domnu' Ceucă, să fim vigilenţi, controlăm şi-am plecat. Vreau să v-arăt ce-am stocat în mobil, am crezut la-nceput că face muzeu.

Un alt biet om se apropie şi el de gheretă, împrăştiat, mânat de aceeaşi urgenţă, se aude berea clipocindu-i în duoden.

Cine să viziteze cocina aia? Îl aude pe celălalt, de pe verandă, de unde era. Nu, domnu' Ceucă, nici nu ştiţi câte poziţii foto îşi fac, vai de mine! Cum se măreşte imaginea pe telefon, crăcănez din burice? Nu fiţi naiv, domn' Vasile, mâine s-a terminat cu Porţile alea deschise, trei zile, atât, aduce patroana de la italieni, de la ruşi, de la UE. Şi de la turci, ascultă ce-ţi spun, e băgată cu turci. Înseamnă că guvernul admite!... Da. N-o să credeţi, dar da. E şi el pe felie. Hai, lasă-mă, probabil Cotroceniul nu-i informat. Greva foamei, să-nnebunesc, ne plângem la zidul de vest, la Ambasalord, denunţăm statul că nu e de drept! Eu zic să mai stăm... Nu-mi vine să cred ce respir. Hai,

domnu' Ceucă, mergem sau nu? Băi, căpiez! Uite cum strică ăştia la case... Vrei o vilă, ceva? Dumneata n-ai vinde, ce-ai face, după ce-ai băgat ce-ai băgat? Auzi, vii sau nu, mă duc singur, ce fac? Ne vedem în veceu. Singur, mai bine, şi-mi povestiţi...

Da' du-te şi-n mâne-ta! îi urează în gând şi pleacă împuns de presiunea ventrală. Toţi se dau la fund când e să facă ceva. Vede o femeie cu câteva pâini şi-şi aduce aminte că n-are acasă decât învechită, aşa că intră şi-şi ia, lăsând-o lată pe aia de la tarabă. Îl apucă şi tusea; când tuşeşte se întăreşte de cinci liniuţe, ca semnalul la celular. Vânzătoarea apucă să-i împingă franzela şi se prăvăleşte. E caldă şi-i rupe un colţ. În aceeaşi clipă, înţepătura abdominală.

Da' nu mă mai duc nici eu, ce-oi fi, prostul vostru? Şi o ia înapoi, jupuind din pâine până ajunge un ciot de miez alb, avusese de schimbat un autobuz şi-un tramvai pân-acasă.

Apare cu pita julită, ceva în el, în centrul de echilibru, atinge acum paroxismul, bagă cheia în broască... cine deschide pe dinăuntru? Marieta; sosise înainte de prânz, făcuse şi tocăniţă; îl ajunse un miros plăcut în urechi.

— Ei, poftim! se binedispune când o vede că se lipeşte de el ca o elevă de internat şi-l amuşină urcată pe vârfuri. Dar şi stingherit, încearcă s-o îndepărteze pretextând că se gâdilă. Ce faci, Marieto, ce ai?... Stai că nu-s făcut nici duş, stai uşor. Am nevoie la baie.

— Ah, ai un miros de bandit, îmi ridică tensiunea!... Pe unde-ai umblat?

Observase şi altădată că transferă spre ea un efect aţâţător, se activează, învie. Îi povesteşte în amănunt ce făcuse, cât de frumos e la Glina, se îndestulează cu mâncare gătită, desfac şi merlot-ul pe care-l adusese femeia şi e anunţat că sunase fiul Vasile de la Bayonne: vindeţi casa... Tatăl îngheaţă cu furculiţa-n clătită. Stai, dragă – îl sună îndărăt –, cum s-o vindem, ăsta-i timp de vândut?! E-n cădere, cartierul nu miroase prea bine, ar vinde toţi ca nebunii numai să fugă de-aici, preţurile au luat-o la vale. Mărit-o, că nu mai vin înapoi. Aşa umpluţi cu musulmani cum suntem, nu mai vin! Cum vrei tu, eu ţi-am spus...

Asta le mai taie din plăcerea pură a revederii, cu toate că Marieta, pe canapea, la televizor, se împunge în el ca pisica, nu toarce cum face femeia la ţară în situaţiile astea, dar cu insistenţă, se poate prezuma că-n lipsa mirosului care-o înviorează zăcuse frustrată în Plumbuita.

— Hai, mămică, tuşeşte puţin...

— Ia uite, bre, şi la asta!

Exclamaţia e smulsă de tocmai ce se întâmplă pe micul ecran. Tot vasul italian de la mare, cel în contrapartidă cu aurul rechiziţionat de la daci. Cineva, o doamnă de afaceri, îi ceartă pe protestatari: Irma Seidl, se poate deduce, Irma Seidl, soţia din prima căsătorie, de altfel şi ultima.

— De ce sa ţipam, zice ea într-o limbă română accentuată saxon, asta nu înţeleg?! Nu puteţ vorbi şi frumos? Suntem Barbari, ce suntem? Exista State la Oiropa care au depasit Nivelul de Poluarea, tocmai ca sa existe Progresul la toţi. Romănia mai are de

unde, n-a vrut se dezvolta industrial şi pe Ceauşescu aţ impuşcat violent. De ce se nu depozitam aici, daca Nivelul de Poluarea e mica? Nu înţeleg de ce trebuie sa strigam unii la alţi, daca putem vorbi şi mai calm! Vrem tot Timpul sa primim ceva de la Oiropa, trebuie sa ne gândim şi ce oferim la Oiropa şi noi...

— Despre cadmiu, nimic; cum e vreo porcărie, ceva, apare ca măgarul din ceaţă. Hai, pe cât că-i băgată şi-n mizeria asta, cu turcii şi ruşii, să fiu nu ştiu cum!

— Dar cine e, o cunoşti?

— Vai de mine ce-o mai cunosc! Hai, nu te mai fă, că o ştii, ţipţăroaica. S-a băbit, nu mai seamănă cu aia din poză, bate în şaptezeci.

Marieta e neatentă la ce se-ntâmplă pe cheu, se lipeşte din nou, inspirând cu aviditate.

— Ia stai să le scriu ceva la Bruxelles!... se sustrage, pentru că se simte chemat de o voluptate particulară.

— Doru, săracu', nimeni nu te-a iubit la cum meriţi.

— Aş vrea să petiţionez... Bestie trombonistă! strigă spre televizor. Stai cu ruşii tăi, dacă-ţi pute mâna românească de lucru, de-aici! Stai, Marieta, stai, dragă, suntem la o etate şi noi, de ce te înfigi? Stai puţin, am o nervozitate.

— Nu ştiţi pe cineva care ar vrea un apartament foarte bun? apelează în cele din urmă la vecinul crescător de puicuţe.

— Nu, şi eu vreau să vând! La cât îl lăsaţi?

— Şi matale? De ce? Te cârmeşte de nas?

— Eu?! Nu simt nimic, la mine-i... v-am spus.

— Înțeleg...

Ar vinde toți de duhoare, nu îndură, nu se pot adapta, deși organismul se scoate cu timpul, transferă, inhibă mucoasa nazală, poți adulmeca foarte bine și auricular. N-au fiziologic răbdare, așteaptă un idiot potențial să le pună în brațe o geantă cu bani și să-i scape de tot. Toți se uită după un fraier. Vine și ziua când părăsești și casă, și cotcodăceli, cu toate că nu-nțelegi nici în ceasul din urmă de unde vine necazul și cum se trage spre tine gunoiul din Europa cu zece metri pe zi. Încerci să le spui, nu pricep; răcești doar bucal. Și pentru ce să le spui? Ăstuia care fură curent sau mârlanului de la etaj care nu declară la Fisc, ia mai lasă-mă naibii cu Danemarca și cu saltelele tale! Dați-vă dracu'! Nu-mi pierd eu timpul? Să nu vă mai văd!

Intră în casă și-o găsește pe Marieta ghemuită în patul lui, cu pijamaua bărbătească pe față, abandonată unui deliciu inspirator. Ei, poftim! Pare între somn și visare vigilă, aspiră adânc, transportată. Desigur, femeia nu observă că o privește și nici înduioșarea care îl tulbură nu-i e cunoscută. El, deși la o frumoasă etate, simte îndemnul să se tragă alături și se așază într-un fel reținut. Marieta tresare, se lasă cu capul pe umăru-i drept, până-l gâdilă cu părul vopsit de la tâmplă. O simte cum trage aroma adânc și cum se oprește-n apnee. Cât de dragă-i fusese pe vremuri – ei, vremuri, totdeauna i-a fost! Trece un timp, nu pare să mai respire, e chiar alarmant și el se sucește de spate puțin, ce se-ntâmplă? Nimic, își revine, femeia oftează și i se pare un reproș manierat felul în care rostește:

— Să știi că nu ești bun chiar tot timpul. Azi miroși mult mai slab.

— Păi ce vrei să fac, nu-s mașină! E-n atmosferă ceva. Când e încărcată, mă-ncarc.

— Ține de vânt, eu ți-am spus, dar ești refractar.

Urmează totuși o seară frumoasă și liniștită, întârzie pe terasă și-și aduc aminte de glume cu Odiosul & Sinistra, precum și din alte tematici. Și le schimbă pe rând, se binedispun. Zarva de obor a politicii, chiar și nesiguranța excizării pensiei rămân rarefiate în aer. Pustiu peste tot, în jur e, probabil, pestilențial, căci toată vecinătatea se prezintă cu ferestrele-n bernă și ermetic închise, însă ei îi face foarte bine la piept, nu vrea decât să-l miroasă, iar el e surprins, în urechi, de un pârâit foarte slab. Atât cât să-i stârnească o tuse lejeră... E încălzit sufletește.

— Marieto, de ce nu-nveți tu să petiționezi?...

Ei, nu-ți spun că-l plesnește c-un telefon Garda de Mediu, a doua zi, în sfârșit, o zi-două după aceea, că de ce defăimezi dumneata instituții de stat? Da' ce-am defăimat? De ce avansezi dumneata în spațiul public lucruri dezonorante și mincinoase, știi că astea țin de penal? Credeam că-mi ascultați telefonul decât, m-ați spart și la mail? Nu ne lăsați să lucrăm, am instalat laboratorul mobil, o cheltuială de la buget, nu s-au constatat depășiri la emisii, gunoiul e un consorțiu german, nu se glumește cu lucruri din astea, totul funcționează în limite UE. Băi, nu vă e rușine puțin la obraz, pute ca naiba, am ceva la plămâni, faceți import de zămârcă și-mi spui mie de consorțiu german! N-o cunosc eu pe Seidl, aia, Irma, consorțiu,

șpăgărie de stat, foarte proastă la așternut! Controlează-ți limbajul! Ce spațiu public, am dat pe net la Bruxelles, nu fi nesimțit! Netu-i spațiu public, mă pupi în cur, i se comunică de la GNM. Domnu' ăsta-i singurul oraș de pe lume cu groapă internă, aș vrea să știu ce ocupații aveți! Dumneata defăimezi, din cauza la unii ca dumneata avem reputația de corupția asta... și celelalte, mă rog.

Închide și sună după aia la Ceucă, dacă s-a pomenit, nu-ți vine să crezi! Ăla nu răspunde, deși lasă lung, te-ai lipit de Scurtu și tu...

Ia să vedem ce consorțiu aveți... și dă căutare pe Google. Da, uite-o, sigur, Irma Seidl, *Geschäftsführer*. Gheșeft? Ce vorbești?... Gheșeft se scrie, führer executiv se citește. Are și-un filmuleț din ăla, YouTube, în care îi dă cu Europa curată și cu țâșnitorile din București, abolite de mult, odată cu dictatura, c-o să le repună-n funcțiune cu reclama apei de Tușnad în maghiară/germană. La care, desigur, Primăria cu limba-n ureche la sponsor.

Hai, marș de-aici!...

Pe net nu dădeau aspectul actual, invaziv al movilei sau gropii, căci în materia asta, am spus, sunt situații când orice movilă devine o groapă prezentată rezumativ: instalații, aparatură, structuri, salopete, curățel, dar știi cum!, s-o pupi, îți venea să te urci în autobuz ca să-ți faci un *selfie* cu ea.

— Uite și tu ce curge aici, se dă Marieta un pas înapoi să se vadă jetul de la chiuvetă, ruginiu, mai mult mocirlit.

— Nu, nu, ăștia-s alții. Apa-i dată la Franța.

Ia să-i dau un apel...

Îl mănâncă s-o sune, are numărul în telefon, i-l trimisese atunci, cu scrisoarea, în Sanitari. Eu nu deranjez, de aia n-am apelat...

— Da' cine sunteți? i se răspunde într-o românească fără accent.

Oi fi greșit? se întreabă.

— Un prieten din tinerețe, sunt la rampă, aici, aș vrea s-o văd numai zece minute. Pop Doru...

— Da' ce crezi mata, doamna președinte stă la groapă, are birou?

— Președinte? Știam că-i executiv...

— N-are biroul aici.

— N-are? Unde are?

— N-am de unde să știu.

— Puteți să-i transmiteți să mă sune când are timp? De la Doru.

— Doru? Nu știu dacă se poate.

Mă pupi, îl invită apelantul, după ce-i mulțumește.

„Pute în Bazilescu!!!" Atât, și iscălitura. Nici nu trebuie altceva, l-au adus treptat la ideea că enunțul bun e concis, nuclear. Nimeni nu mai citește compuneri. *Pute în Bazilescu!*... Totul tinde către esență, chiar și minimalismul, iar petiționarul adevărat are ceva din natura avangardei. Le prezintă hârtia ca un salut de sabrer, în timp ce ființele de la registratura Gărzii de mediu nu mai găsesc ștampila ca să consemneze acest strigăt cetățenesc, orbecăiesc prin sertare c-o mână și cu foi de hârtie A4 mototolite pe față. Gem mișcător. Bărbatul din fața lor, la o vârstă, nu

se știe de unde survine, dar răspândește ceva indicibil, răscolitor de viscere ca însăși fraza menționată-n memoriu. Se declanșează o greață compactă. Așteaptă erect și imperativ, nelăsând impresia unei intenții de-a se extrage de-acolo cu tot cu duhul răzbunător, mai ales că-l sună în buzunar și-și scoate telefonul, preocupat. Tușește ursuz de câteva ori. Doamnele, cu tot cu portar, se reped în toaleta cea mai apropiată, la „domni", nu contează, părăsindu-l între documente curente și documente de bază.

— Da... Am sunat mai devreme. Unde crezi că mă aflu?

Ceucă. Dăduse peste apelul ratat.

— La Gardă. Am trimis și la Bruxelles chestia de care-am vorbit și mă caută ăștia să-mi bag mințile-n cap. Ce părere ai? E posibil? Să-mi umble în mailuri?!

— Dom'le, fii mai atent...

Vede imediat că-l ia la pertu, lucru nou, dar mă rog...

— Da? Atent? De treaba cu amenda ți-am spus? Cică n-au semnalat depășiri la emisii, îmi pute mie în cap.

— Ți-am zis că-s vorbiți! Noi am primit amenințări că ne bagă în tribunal dacă mai răspândim calomnii despre damf; nu se verifică, zice, la aparatură: ciocu' mic, nu pute nimic!

— Care „noi"?

— Grupul. Noi. Domnul Scurtu.

— Și eu de ce n-am primit?

— Eu știu? Îți spun, mi-e bine așa, să nu fie mai rău, măcar să ieșim la consens.

Gata, dom'le... Şi închide. Băga-mi-aş picioarele-n consensul vostru, cu Scurtu cu tot, *pizdelek és raspa-pizdelek*, consens, Ion Iliescu, cu mine aţi terminat-o! Şi mitocan, pe deasupra, mă iei la derizor? Cine te crezi, retardatule, mâncător de consens?! Dacă mai suni, nu răspund!

Iese cu demnitate ca să permită şi personalului Gărzii să beneficieze de Mediu, conştient de ce avarii poate produce cu randamentul neaşteptat din ultima vreme. Surâde încrezător, încercând să memoreze numărul ştampilat şi data cu care s-a introdus în registru. Mai patrulează o vreme prin faţa intrării, sancţionând-o sub o formă întredeschisă; nu-i pot face nimic nici cei de la pază.

Când într-un târziu se face iar nevăzut, în urma lui persistă un produs volatil cu masa atomică mai mare decât $Oxigenul_{16}$, ca izotop. Ce forţă devastatoare! Ca un serviciu în tenis de 210 km pe oră, nimicitor, ca o factură la încălzire; mirosul nu-l deranjează, câteva zdupăituri în timpan, posedă ingenuu Codul duhorii, e asemenea gropii. Miros are unul care asudă, săracul, şi se sfieşte sau dă cu săpun, dacă n-are o idee mai bună; nu, dragă, ceva letal-biologic, distrugere-n masă. Îţi imaginezi, peste un an, peste doi, un corp de armată din ăştia!...

Drept care rechiziţionează un tramvai, golindu-l instantaneu; l-au descarcerat pe vatman la trei staţii consecutive. Mare formă, devastator; Marieta îl aştepta s-o aducă din Plumbuita, mai avea pân-acolo, aşa că ia un taxi pe care-l conduce singur în cele din urmă şi cu o mână de fier.

Puiul de baltă stă crăcănat în ibric, apa-i călduță, privirea-i de batracian.

Nu vrea să intre în bloc, mult bun-simț, se instalează în parcarea din spate, atent la ferestrele care se închid irascibil. În afară de una... Scumpița de ea, apare la geam inspirând cu nesaț, fremătând cu năsucul. Cu cât drag îl privește!... Putoarea învie și morții. Îi face semne să urce, însă Doru declină, pentru că-l podidesc simultan și tusea, și celularul. Crede că-i Ceucă, deși abia se jurase c-o taie cu el, în sfârșit, să fim maleabili. Când colo...

— *Hallo, ich hätte gern Herrn Pop gesprochen.*

O voce de cabinet, dar, înainte să-ntrebe ce vrea, se grăbește să dea din cap de câteva ori.

— *Ja, ja...*

— *Einen Moment, bitte...*

Și glasul *ei*, după un răgaz de tăcere, felul acela răstit ca o scrâșneală de pilă pe nervi, imposibil să-l uiți:

— *Hallo*, Doru?... Ce faci, Dorule? Tu mai traiești, draga?

— Ce să fac... Nu te-ai schimbat vocal. De unde suni?

— De unde sun, de la Augsburg!

— Te-am căutat la Groapă, aici.

— Știu, draga, au spus. Asta-i Numărul tau privat sau la *office*?

— Nu, nu, privat, o asigură Pop, cu inflexiunea potrivită atunci când faci cuiva o favoare.

— Mai, Dorule, Doruleț, ce tineri am fost noi... Ia spune ceva!

— Groapa asta-i a ta, la Chiajna, aici?

— Nu total.

— Irma, dragă, miroase urât, nu-mi dau seama ce are.

— Ei, miroase urăt, traiţ prea sensibil!... Tu ştii ce Gunoi exista la *Kosmos*, sa cada pe cap? Atunci, nu vorbi! Avem *Normen* oiropean, au testat *Spezialisten*. A ce vrei tu sa miros o Rampa de la Gunoi? Stai vecin? De ce nu te muţ?

— E casa lui Vasilică...

— Mai, de ce nu suna la mine Baiatul asta, de ce-i puturos? Te rog sa faci puţin Instrucţia, *gut*? Sunt foarte suparat pe Baiat.

— Vrea să vândă din cauza de la miros.

— Da? Are şi ceva Pamănt? Mă interesează Pamănt.

— Nu ştiu, poate are în Franţa.

— La Romania sunt interesat. Nu vreau foarte scump, dar vreau mult. Tu ce faci, ce Afacerea ai?

— Am ieşit la pensie.

— La pensia? Bravo! Şi nu faci nimic? E bine la Romania... Stai degeaba, de ce nu creşti nişte Urs?

— Ce urs?

— Urs şi Porcile, cum se cheama, *wildschweinen*. Aveţi Legea buna, permite. Mistreţ. Urs, e bine, mulţi Vanatori, *mit* cazare, placut, opt mii, zece mii Oiro, Urs se da foarte bun.

— Lasă, mușcă, strică recolta la oameni, umblă-n gunoi...

— Ce sa spun! Mare Gradina aveţ!... *Investition* foarte bun.

— Creşte tu, pe-acolo, şi-mi spui după aia cum e.

— La noi sperie *Touristen*. *Verboten*. Se pușca.

— Nu mai spune.

— Ai vazut? La ce *Tourismus* aveţi, Drumuri stricat, *Autobahn* prost, nimica!... Urs e *gut*, asculta, fa asta, te rog.

— N-avem păduri, le taie austriecii, unde să-i creşti?

— Lasa că nu vine Urs unde se taie Padur, găseşte alt Loc.

Între timp, Marieta coboară intrigată-n parcare. Semne impaciente.

— Şi ce-ai de gând cu groapa, că vine peste oraş?!

— Eu ştiu când vine? Bucureşti trebuie *systematisiert*, e bine modern. Am pus la Bulevard Robinet cu apa de Tuşnad, sanatos, ai vazut, ai baut?

— Habar n-am.

— Foarte rău. Foarte bun la Ficatul şi dacă Aer miros puţin. Foarte bun, du-te la Cişmigiu. Ascultă, Doru, draga... Occident a facut Tehnologie şi Progres mondial, voi cu Turci. Dacă Tehnologie e bun, Tehnologie se face cu Poluarea, e bine sa daţi la Oiropa ceva de ce-aţi capatat. Poluare la voi este mic, incape se mai luaţ de la noi şi se puneţ la voi, asta este foarte corect. De ce tuşeşti aşa tare urăt?

— Dragă, auzi, de ce veniţi peste gunoiul nostru, de ce? Americanii cum pot să se-abţină, ce-aveţi?

— Ştii ceva? Te rog foarte mult! Nu me spune de-American.

— Măcar despăgubiţi cartierul ăla peste care daţi buzna?

— *Gut*, lasa, vorbim alta data, mai calm. Aşa ai fost de când te cunosc, numai tu, numai tu, Egoist, gura mare. Spune la Vasile că vreau se vorbesc.

— Ziceai că ai nevoie de personal cu calificare, ne-am pregătit, nu mai ai?

— Asta faci, tu aştepţ? Unde se ştiu ca aştepţ? De ce n-ai dat Telefon, acuma me dai? Vezi cu Vasile, hai, pa, pa, pa, Doru, hai, pa!

Verifică furios celularul; îl închisese *korrekt*. Se abţine să invoce noţiunile care se prezintă totdeauna cu promptitudine furiei lui, atunci când se cer exprimate. Dar e răscolit, şi când e tulburat sau în tuse răspândeşte cu violenţă. Femeia de lângă el se activează subit.

— Cine-a fost? Cu cine vorbeai?

— Aia... Irma.

— Zău? De asta n-ai vrut să urci? Vorbiţi de mult, ce vorbiţi?

— Ce vorbesc? M-a sunat! Era să-i închid?

— Cum să-i închizi, vai de mine!...

— Ne-a făcut tomberonul lor, nesimţita!

— Bine ţi-a făcut!

— Am vrut să ştiu ce-i cu groapa aia, ce are de gând.

— Nu mă interesează, dragă, vorbiţi, te-am întrebat eu ceva?

— Ce-ai acolo? arată spre sacoşa din mâna ei.

— Carne din aia, de NATO. Am găsit peste drum. De patruzeci de ani, ştii de care, o prinzi foarte rar.

— Ce-ăla? Cum patruzeci de ani? Ai luat carne veche?

— Germană, normal c-am luat. Cumpără lumea, nu se găseşte.

— Sper că nu-mi bagi în casă mizeria asta!

— Ei, ce să spun...

— Cred că miroase, fă-i vânt!

— Congelată-beton, nu miroase nimic. Din când în când ajunge la termen și-o primenesc în cazărmi; dacă ai noroc s-o găsești...

— Nici nu vreau să mă uit!

— E foarte bună, de NATO, cărniță! N-are e-uri, că pe-atunci nu erau. Nici prezervative, din astea, de mâncat, n-are fosfați, colesteroale, e curată-curată. Acolo, de grețoși ce sunt, nu se cere.

— Puteam să întreb, eram cu aia în telefon.

— Și eu de unde să știu cu cine erai? Dădea respectul din tine, credeam că vorbești c-o ministră, ceva.

— Zice c-a pus apă de Tușnad la Cișmigiu.

— Este și la Kogălniceanu, la țâșnitoare, se poate lua și acasă.

— Când ai băut?

— Zilele astea, și ieri.

— Apă de Tușnad la țâșnitoare? Cum e?

— Cam chioară, amestecată. Era mai tare în primele zile.

— Da' de când bei pe-acolo?

— N-ai văzut reclama? E gratis. Îmi face bine la piept.

Bărbatul se oprește din tuse, rămas cu ochii la roata unei mașini, și n-o mai ascultă decât periferic. E locuit de-o viziune. Intră răzbunător în dormitorul Irmei din Augsburg, pe care și-l imaginează întunecat și bordo. Lângă ea nu se vede bine cine mai e, dar femeia în cămășuță de noapte cu batmani se zvârcolește în chinuri; duhoarea pe care-o aduce cu el e o schingiuire. Stă lângă pat, nemișcat, și o privește hain cum expiră în *rallentando*.

În parcaj, Marieta încă îi reproşează ceva. Pe urmă, i se strecoară afectuoasă sub braţ, cu toată zăpuşeala care bălteşte. *Political correctness*, o smerenie foarte răspândită-n cartier, face ca martorii rari să nu se mai mire. Îi ia din mână plasa cu pietroiul de carne şi pleacă îmbrăţişaţi, spre uşurarea celor cu vedere înspre parcare – câteodată un avantaj, câteodată nu prea –, pierzându-se pe direcţia Bucur-Obor.

Pe la 16 PM, au fost observaţi doi cetăţeni de vârsta a treia, pereche, bălăcindu-se într-o arteziană din zona Unirii. Păcat că Bucureştiul încins mirosea nepotrivit la ora aceea, chiar şi copiii şi cerşetorii care se zbenguiseră până atunci în lichid dispăruseră ca luaţi de taifun.

Mai târziu, către seară, mirosul persista şi în parcul Izvor, unde specialiştii britanici au remarcat o bătrână udă-leoarcă care trăgea de un pensionar congener ca să-l apropie de mulţimea strânsă la rock. Pomii, îngălbeniţi. Şi cam scuturaţi. Nu-i încă toamnă, totuşi domnul în etate manifestă refuz; de ce? este întrebat prin translator. De *Großzügigkeit*, din mărinimie, e răspunsul lui în germană, avea pe limbă cuvântul englez, dar clănţănea, nu reuşea să-l pornească.

Stă pe terasă şi priveşte-n bucătărie, la ea, cum reuşeşte să dezgheţe cu binişorul roca nemţească, căci cu toată căldura şi drumul până acasă abia se muiase sumar, era tun ca mamuţii dezgropaţi din permafrostul Siberiei, de parcă poporul german şi cel sas o păstraseră special pentru noi, când vom merita

într-o zi. Fără chimicale, nevătămată, criogenie dintr-o existență anterioară, salubră. De altfel, adusă într-o stare de agregare mai moale, devenea atractivă, femeia avusese dreptate, fibra se făcea rozosină, mușchiuleț, mirosea a pulpiță. Puțin ulei bun, un praf de sare, piper, sosuleț și la cuptoraș...

Când naiba s-a ajuns în starea curentă?! Se uită la mânuțele ei pătate de la ficat, amintindu-i degețelele mângâioase de-atunci, inelul subțirel de metal albicios, unde l-ai rătăcit?, îmi plăcea, cum se poate, cum te face mormanul, gunoiul de ani s-o vezi dragă de la un timp, cu pielea creponată pe coate și fața aspră, mâhnită, când fusese o sprintenuță și se lipea cald de tine, ca în parcare, acolo, și erai neatent, te grăbeai, erai pripit s-o vezi lepădând de pe ea. Se poate oare recâștiga atât de târziu ce-ți era la-ndemână atunci, așteptând prostește să vezi abia când vederea te lasă? Mărunțea fin mărarul...

Cinează afară și se privesc într-un fel.

— De ce nu tușești?...

Friptura de vită străveche li se pare tandră, suculentă și plăcută cu vin, așa cum și carnea lor se face corespunzătoare în clipa aceea, venind de departe, prin anii pierduți. Își aduc aminte de câte ceva. E o tăcere în jur, de parcă rămăseseră singuri în tot Bucureștiul, vecinii se ascunseseră-n case dintr-un motiv sortit a rămâne obscur. O iubește, e neîndoios, ar vrea s-o vadă că radiază de bucurie, ce-ar fi să dăm o fugă la mare?

— Ai înnebunit? face doamna. E plin de *coli* din ăia.

— Hai, lasă-mă!

— Au spus la televizor. S-avem grijă să nu luăm apă-n gură. Şi dacă luăm, să nu înghiţim. Omul face în mare. Marea e stătătoare.

— Vorbeşti serios? Asta-i bună!

— Doi lei veceul... Nu mai bine îşi ia un porumb, doi covrigi?

Ceva se tulbură iar.

— Marieto, le-am băgat morcov mare, îi simt că încep să se teamă când mă arăt. Păcat că sunt singur, omul e laş, dar hârtia nu se compară, le-am spus, ia număr de intrare la registratură, are efecte care se văd pe termen mediu sau lung, totu-i să pui presiune, presiune.

— N-am fost eu lângă tine, atunci, cine-a fost? mormăie biruită de somn.

— Presiune fără milă şi petiţionare! S-au tras lângă Scurtu, ai văzut ce-a ieşit.

— Scurtu?

— Are-un X5...

Încep să caşte pe rând.

Dimineaţa, la cafeluţă, îi vine greu să se-abţină, până la urmă îi reaminteşte, cât e ea în stare de prevenitor:

— Să ştii că ai momente când e mai slab şi se simte... suntem la o vârstă, ar trebui să-ţi încarci bateria.

Da? De ce nu vorbeşti?... E într-o formă mulţumitoare, o ia şi pătrund în autobuz; ceilalţi concetăţeni prind durerea de cap şi se-nghesuie să coboare la prima.

— N-ai vrut să mă duci şi pe mine la Glina, am auzit că-i foarte frumos...

— Păi n-am tras de tine?

— Puteai să insişti.

— Lasă că-i mai aproape aici.

Pe la 11, patrulează deja împreună la Chiajna. Nu chiar la Chiajna, cu vreo 2 km mai încoace, spre centru: atât se lăţise. Rampa e mai lărgită ca data trecută, muşcase câţiva kilometri către oraş, în timp ce plescăitul din urechi dăduse într-un sunet continuu, cam pe la o mie de hertzi, ca ăla când te sună maşina că dai cu marşarieru-n ceva, iar casele din perimetru, care implorau a fi comercializate urgent, luaseră deja şocu-n piept şi se căscau violate în tăblărie, cu geamurile şi uşile scormonite de întuneric, fără burlane şi cărămidă. Cedaseră, nu putură fugi. Prin curţi, mobilier aruncat, cazane, tot ce nu se putuse lua. Bannerele cu anunţul presant al vânzării se mutaseră ceva mai departe, la alte construcţii nefericite, fluturând în descurajare. Şi un zbârnâit ucigaş, ziceai că-ţi ia carnea de pe sistemul osos; gredere, macarale, tractoare, buldozere, poezia muncii, de parcă te-ar fi băgat la Canal. Putoarea nu se mai pune... Domnule, cădea frunza din pom, asfixie! O jale! Utilaje, şantier, se simţeau investitorul german şi organizarea; nu bagă nimeni degeaba, toţi vor să scoată rapid. Îţi dădeai seama de pe trotuar, afacerile mari se fac cu injecţii de capital, aici era vorba de catralioane de para, nu ne jucăm, deputatul e de faţadă, dar şi când te gândeşti că varsă la greu jegul ăla pe tine, de pe mare, de pe continent, băi, ce-i aia?, aia nu-i o cale ferată, basculantele alea bară la bară de unde apar? Pe ăştia nu-i străbate nimic, vor să ne-mpută, atât?! Alo, daţi-vă

naibii, ce face statul de drept, s-a culcat? Cum îi lăsați, nesimțiților, ce șpăgi le luați? Case vandalizate! Alea nu-s și ele cu rolul la Fisc, nu le jupoaie cu taxe, bagă, bre, pieptu-n față, stai de-a bățul, propteşte-te ca măgaru-n copite, arată-ți dantura dacă ești Primul Domn, unde ești? Nu admite!

Bombăne, și-n timpul acesta pe cer mușcă ceva supersonic, dar nu e nimeni atent. Domnul Pop rămâne posac, cu privirea pe-o pungă mocirlită și aninată în șanț de rostopasca uscată, deși nici n-o vede. În închipuire, fixează nemilos țipțăroaica înghesuită într-un colț de bucătărie, doborâtă, cerșind îndurare și oferind desfătări decrepite ca recunoștință.

— V-ați vărsat peste noi... îi impută reprezentării ei cam neclare și-i bate obrazul.

Continuă s-o sufoce încetișor, emanând cu temporizare, înălțând și din coate, poziționat cu subsioara spre ea, letal, gaz cu țintă personalizată, un fel de ciclon, *Zyklon B*, grad înalt de toxicitate. Irma se tăvălește scuturată în spasme. Doru rânjește, la ce te gândești?, o aude și pe cealaltă, drăcește, alături. Marieta se simte perfect, inspiră cu nesaț și-și administrează selfiuri cu celularul.

Domnule, se-ntâmplă însă ceva alarmant. Dacă ești la curent cu fizionomia urbană, ei bine, se strâmbase sau e în schimbare. În primul rând, pomii, vegetația, vreau să spun, ofilită, sărăcită ca-n parcul Izvor, deși până-n august mai e. Căldură, ce-i drept, temperaturi, dar nici chiar așa! Frunză scorțoasă, din aia, fărâmicioasă, maro, de parcă se abătuse suflarea unei omizi marțiene peste orașul bolnav de plămâni. Locuințe

abandonate nu numai pe traseul Gropii care înainta, peste tot, dezechilibru imobiliar, vorbesc foarte serios, clădiri, câte una, câte trei la un loc, mai au puțin și arată ca-n Bosnia, Kabul și Mosul, bate vântul prin apartamente, nici perdele nu mai există. Au dat cu suflul, ce le-au făcut? Da' se poate, domnule, o treabă ca asta?! Marieto, mă ia cu frig, am lăsat casa singură, ia hai până în Sanitari...

Știi cum e când te-nghimpă o presimțire. Se aștepta. Se vedea chiar de la distanță. Pe măsură ce se apropia de imobil, geamurile se ferecau, ceea ce însemna două lucruri: că anumiți vecini se întorseseră la domiciliu, dar și că el însuși putea fi adulmecat de la o depărtare prudentă. Nu erau stricăciuni foarte mari, acolo unde există viață, recte câțiva locatari, nu se intră în devalizare totală. Ce realizează cu prioritate? Că-i lipsește o fereastră de la sufragerie. Cu totul. Și ușa de la intrare în bloc. Atât. Bine, și vitrina de la Pâine, de la parter, dar ființează măcar, spartă doar în partea de sus. Deasupra, la celelalte etaje... în limite civilizate, mai puțin grilajul de fier vechi al unui balcon. Șantierul, cum știe toată lumea că arată un șantier pe termen nelimitat: mort, neumblat, uși pocnite totdeauna de vânt, veșnic fâlfâie câte ceva.

Urcă în grabă, fără să se mai uite dacă liftul e tot acolo. Partenera gâfâie-n spate. La apartament, ușa închisă, cum o lăsase. Bun. Înăuntru, cam răscolit, cineva intrase pe fereastra de la fațadă și plecase până la urmă cu ea, neavând altceva ce să care. Lipsesc și două perechi de pantofi. Marieta bagă capul în dormitor; orice culcuș cu destinația asta trezește

totuşi câteva amintiri. Cioburi de la veioze. Se privesc în tăcere, neştiind dacă trebuie să-şi reproşeze c-au neglijat să dea mai des şi pe-aici. Se iau în braţe, îi tuşeşte înduioşat, până la mâncărici în urechi. De la vecini pătrunde curând un geamăt înăbuşit în prosoape, ceva cu *uăh*... cauză necunoscută, nu le vine să se mişte din loc. Îi sună-n borsetă. Cine să fie, se miră, Marieta-i aici, cu Ceucă nu mai am conversaţii, cine să mă mai sune? De la 64 de ani plăteşti cartela degeaba, poate-i iarăşi vreun poliţai. Nu, Vasilică din Franţa...

— Ce faci?

— Ce să fac...

— Tată, ai pus casa aia-n vânzare?

— Am pus-o. Îi atârn şi-un anunţ.

— Hai, mă, tată, mă...

— Nu-i un moment imobiliar foarte bun.

— Dom'le, mi-e frică. Am văzut Bucureştiul pe Google, din satelit, şi m-au trecut toate alea, ce faceţi acolo, v-aţi delăsat, arată ca la Beirut, mi-e frică să nu mi-o distrugă.

— Ne organizăm, stai cuminte. Te caută Irma.

— Ştiu. Tu eşti bine, cum eşti? Ceva nou?

— Mai bine, mai bine.

— Reînnoieşte, naibii, anunţul, să nu ne trezim că... Doamne fereşte, am băgat o valiză de bani.

Nu mă deranjează putoarea, vă rog să puţiţi! Nu stau la discuţii, trânteşte decis domnul Pop un gând camuflat. Marieta-i plecată să ia de mâncare la două staţii de-acolo, magazinul din apropiere dispăruse şi el. La

întoarcere, vine cu vestea că melteanul de la etaj, saltelistul în serviciul unei țări scandinave, fusese retras sau dezertase pe neașteptate, apartamentul e gol.

— De unde știi? tresare bătrânul și simte deodată un dor nespus pentru ăla.

— Mi-a zis doamna Nela. Și ăsta cu găinile lui, nu mai are, au început să-i moară, cocoșul a rămas incapabil și a sfârșit într-un borș.

Abia acum observă, după ce-și rotește privirea peste cartier. Nu e ca-n centru deocamdată, vandalizări, nu știu ce, dar semne de părăsire, dacă ești mai atent, se văd peste tot. Deși omul închide ca lumea când pleacă, trage perdeaua, nu lasă așa. Degeaba, în principal la geamuri, cu asta începi; se află că vecinul a încărcat dispărând peste noapte și atacă la sticlă cu cărămida. Se spune c-ar fi o plăcere la fel de răscolitoare ca aceea într-un Audi tunat, când pui, tată, maneaua la aparat ca să-i faci la plombe pe fraieri, să bucuri poporul cu refrene nemuritoare, colecția de mare băiat. Huruie ceva rău pe sus și întinde gâtlejul. Abia în starea aceasta de concentrare devine elicopterul asurzitor, dar dacă te faci că nu-l vezi se suportă, n-ai treabă. Pe alocuri dispăruse și draperia de la ferestre. De ce? se interoghează domnul Doru cu sinceritate. Nimeni nu vrea să reziste, nu vrea chestii obositoare, alege migrarea. Unde-s artele marțiale proprii poporului nostru și în număr de trei: fuga în codru, otrăvirea de puț și incendierea recoltei? A te mai pierde-n păduri, ca „băietul", devine nepractic din motive absolut evidente; la munte se poartă

chelia, iar tot ce-a fost potabil în sol e deja optimizat cu nitraţi şi fosfaţi, cine mai foloseşte cucuta?! Cât despre pământ, se propune pârloaga cu toată francheţea, preţul corect, diluiesc şi cu neamţul, şi cu turcul, fără discriminări.

A doua zi, întâi ouţul de dimineaţă, apoi se schimbă de lenjerie, ia o cămaşă cu gulerul uşor răsucit, neputând s-o dezveţe pe Marieta de a le stivui în dulap după ce le întinde cu fierul, când mult mai simplu e pe umeraş, câte cinci, câte opt. Potriveşte la asta o cravată maro şi costumul. Aici nu există ezitări sau ceva, costumul e de fapt unul singur, dar la domnii în vârstă apare frecvent o problemă: stofa se mâhneşte dacă o porţi foarte rar, se lasă, ori poate umerii li se micesc, pentru că atârnă haina pe ei ca un şal şi miroase a din aia de molii. Mă rog, nu mirosul ar fi supărarea, însă cu trupul nu se poate face prea mult, chiar dacă-l îndrepţi tinereşte.

Pe la 10, doi seniori eleganţi – la Mediu, la minister. Portarul îi recunoaşte de la distanţă şi-şi trage guma pe cap de la o mască din aia chinezească, de plastic. Nu-i atinge, din cauza democraţiei, însă face din mâini spre ieşire, ca în curtea de păsări. Ce faci, nu-mi permiţi? Aşteptaţi afară, vă rog, nu-i deschis, avem inventar, mai târziu, vine răspunsul înfundat de sub bot.

Au de aşteptat vreo oră jumate, nu e cum şi-au închipuit, cred că selecţionează bugetarii pe anduranţă, căci înăuntru e o mişcare de rezistenţă. Oricum, nu se dezlipesc de-acolo, din poartă, deşi Marieta le are cu genunchiul la dreptul.

— Totu-i să-ţi facă şi bucurie, fetiţă; petiţionarea fără plăcere te uzează moral.

— Ar trebui, face ea, să umblăm şi noi cât încă se poate. Poate prin Europa, pe undeva. Mi-e drag să ne băgăm unde-i aglomerat...

Nu peste mult, cei din birouri dau buzna la geamuri, trântesc, se-nchid la fiecare etaj. Paza a ferecat şi intrarea. Nu-i nimic, îşi spune luptaşul şi continuă să pută intens, dar continuu. După un timp, două ore cel mult, se izbeşte o fereastră la patru şi un individ se atârnă ca să verse de sus. Nu reuşeşte prea mult, dar încearcă măcar şi icneşte jalnic de câteva ori. Pe urmă şi alţii, ca peştii-n minciog, crezând că dacă trag o măsură de aer rezolvă ceva. Larmă, turbulenţă, apare şi maşina ministerială s-o ia pe ministră, căci pute ca statul ocult. Cei cu rânduiala pedestră – zăpăceală pe scări; uşa care se-nvârte, mă rog, rotativă, se îndoapă cu lume, se înţepeneşte şi câţiva la parter sar ca broasca din oală. Nici în exterior nu e bine pentru moment...

Domnul cu cravată maro şi costum fleşcăit, răbdător ca destinul, îngăduie cu privirea fixată înspre pantofi. Irma cade din minister cu poşeta gen paraşută, horcăind după o urmă de oxigen şi blestemându-şi copiii, pe Vasile adică, ceea ce-l enervează şi-l face să sporească ce degaja, prin rafale de tuse. O aşteaptă să se terciuiască pe trotuar ca să-i facă poze cu telefonul.

— La ce te gândeşti? aude, într-un târziu, lângă el.

Şi mina suspicioasă a Marietei... Cred că bănuieşte mai mult decât lăsase impresia până atunci. Nu-i de subestimat.

— Poţi tuşi un pic şi spre mine?

Posibil ca cei care încă se zvârcolesc în clădire să fie cu batista la gură şi cu mâna pe telefon, urlând la Garda de Mediu să facă ceva, să curme putoarea potrivit competenţei. La noi nu miroase, se disculpă persoana din partea cealaltă.

Deocamdată... Se bifează consecutiv. Costumul curgător şi bătrânul distins se prezintă la Registratură cu o foaie absolut albă, imaculată, pe care obţin ştampilă de intrare în evidenţă, cu rugămintea pluralã de a ieşi din incintă. Se opreşte la rigolă cu Marieta, amabil, şi stau până ce ultima vietate se aruncă horcăind în lumea de-afară. Portarul, doar, în serviciu, obligat de jurământul profesional; de urmărit cum se zbuciumă ca un muscoi în borcan. Timp în care Irma cerşeşte pietate, iar Marieta ar dori să fie tuşită, dar se abţine. Şi trece un Q7 lăsând în urmă un iz de manea suferindă.

— Mai tuşeşte puţin...

Ajung rupţi acasă. A doua zi, înregistrează o solicitare la Sănătate, cerând eliberarea unui studiu privind maladiile pendinte de noxele Gropii, dar pe bune, fără note clasificate. Aveau să observe că nu există statistici privind. Astfel sunt nevoiţi să rămână pe-acolo vreo câteva ore, mâncând îngheţată până se coşcovesc pereţii clădirii. Nu se îndepărtează decât în momentul când în biroul directorial năvălesc pompierii de ISU şi scot cu targa pe cineva. Avem pompieri foarte buni, m-aş face pompier, îşi spune orice tânăr în faţa primei opţiuni.

— Programul de azi? întreabă Marieta peste o lună. Par istoviţi, împăcaţi, domnul Pop îi tuşeşte afectuos.

— O rotim de la capăt: Poliția și Președinția.

Grație acestui efort, Bucureștiul începe să pută în mod distructiv, deși lumea credulă socotește că mirosul vine de la răsărit, unde se ridică de asemenea și Glina; trecuse de Berceni și de pasarelă...

Se are-n vedere, desigur, și perimetrul Palatului prezidențial, dar m-abțin, nu divulg, nu am voie, e clasificat... Pe surse, s-au semnalat anumite evenimente. Serviciul de Pază e depășit.

— La ce te gândești? ciripește Marieta din obișnuință și iar destușită. Tușește-mi puțin...

— Nu te da bătută, nu mai au mult. Fără registratură nu există progres.

Se mai avea în program un imobil lătăreț de pe Splai, prin fața căruia curge tulburel râul Dreptății, nesecat niciodată în afară de joi. De onorat ar mai fi fost și Leul din deal, cel ce micționează incontinent izvorul Concordiei, făcând deja evident că nu pute, dragă, nimic, presiuni politice, alea, nu poți să-i bruschezi, investitoru-i foarte strategic și foarte german, acuma ce vrei?, asta nu se face așa, există obligații de UE, suntem o țară și noi, cot la cot, cine crezi că-și permite să... nu? Ce pute, unde? Au cercetat și specialiștii britanici.

Consecutiv, Primul Domn fu găsit într-o zi pe cornișa blocului-turn de lângă Circul de Stat și nimeni nu-l mai putu ademeni să coboare, nici Protocolul, cu frica de apă cu tot; ploua foarte drastic, clocit, a moare de varză, din fericire mai chimic, ceva. Surprinzător e că cita cu intermitențe din Newton, deși nu deprinsese nemțeasca în școală. Mișunau negociatori

pe trotuar ca păduchii, încercând să-l abordeze oarecum rezonabil, însă omul, ca bunul german, simula a fi muezin, se credea în moscheea la care tânjise în primul mandat, strigând într-o țeavă de aerisire c-ar fi de fapt o ficțiune și n-are guvern, instituții, mai bine cu turcii și rușii sau cu Sfântul Imperiu German. Aplica la conductă și-o ingera exigent, în timp ce tubul se depunea în el pectoral și solemn, ca un melesteu. Un lucru bine-nghițit. La ambasade ați întrebat dacă-i voie? Fiți slugoși, uzați de prestanță, pe din dos, pe din dos! Gașcă de infractori! Vreau să citesc un dosar. De ce mă doare sublingual? Dați-mi o clanță s-o onorez. Atâta vă spun, dacă nu se prezintă Ambasalordul ca să facă *ordnung* în țară, mă arunc iar în mase! La naiba, sunteți un teritoriu penal, nu pute nimica, dezinformări, nu exist, mă vrea toată lumea, pretind să mai prind o tură, popor!

Cuprins

Aşteptând un agent principal .5
Boabele unei păstăi .35
Cele mai tâmpite momente . .49
Pe întuneric, cu ochii la ceas .63
Vrabia. .69
Cu ferestrele bine închise .87

au apărut:

Vartan Arachelian, *La capătul nopții*
Doina Jela, *Villa Margareta*
Nora Iuga, *Lebăda cu două intrări*
Nicolae Strâmbeanu, *Vineri seara într-o vale cu lupi*
Radu Cosașu, *Viața ficțiunii după o revoluție*
Dan Lungu, *Fetița care se juca de-a Dumnezeu*
George Bălăiță, *Învoiala*
Ioan T. Morar, *Sărbătoarea Corturilor*
Ion Vianu, *Arhiva trădării și a mâniei*
Petru Cimpoeșu, *Christina Domestica și Vânătorii de suflete*
Ovidiu Verdeș, *Muzici și faze*
Gheorghe Săsărman, *Adevărata cronică a morții lui Yeșua Ha-Nozri*
Bogdan Suceavă, *Republica*
Varujan Vosganian, *Copiii războiului*
Marius Oprea, *Turma păstorului mut*
Doina Ruști, *Mâța Vinerii*
Simona Antonescu, *Hanul lui Manuc*
Ligia Ruscu, *O căutare*
Lucian Dan Teodorovici, *Cel care cheamă câinii*
Marius Oprea, *Neasemuita istorie a Imperiului Român de Răsărit*
Radu Țuculescu, *Măcelăria Kennedy*
Ana Maria Sandu, *Pereți subțiri*
Florin Iaru, *Sânii verzi*
Liviu Ioan Stoiciu, *Transfer*
Viorica Răduță, *Orașul închis*
Filip Florian, *Toate bufnițele* (ediția a III-a)
Nicolae Strâmbeanu, *Evanghelia după Araña*
Daniel Vighi, *Mort în Patagonia*
Emil Iordache, *Pârtia*
Ion Vianu, *Amor intellectualis. Romanul unei educații* (ediția a III-a)

Doina Ruşti, *Logodnica*
Marta Petreu, *Supa de la miezul nopţii*
Simona Popescu, *Exuvii* (ediţia a VII-a)
Eugen Uricaru, *Permafrost*
Liliana Corobca, *Capătul drumului*
Dan Stanca, *Detonarea*
Matei Vişniec, *Ultimele zile ale Occidentului*
Varujan Vosganian, *Statuia comandorului*
Doina Jela, *Efectul fluturelui*
Gellu Naum, *Zenobia*
Octavian Paler, *Viaţa pe un peron*
Adrian Alui Gheorghe, *Zugzwang sau Strada cu o singură ieşire*
Mircea Daneliuc, *Cele mai tâmpite momente*

în pregătire:

Alexandru Ecovoiu, *Ambitus*
Bogdan Suceavă, *Avalon. Secretele emigranţilor fericiţi*
Dan Lungu, *Pâlpâiri*
Ovidiu Pecican, *Lumea care n-a fost*

www.polirom.ro

Redactor: Vasilica Turculeţ
Lector: Mădălina Ghiu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Constantin Mihăescu

Bun de tipar: septembrie 2018. Apărut: 2018
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Tipo-Lidana S.R.L.,
Calea Unirii, nr. 35, Suceava
Tel. 0230/517.518; Fax: 0330/401.062
E-mail: office@tipolidana.ro; www.tipolidana.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Când ai luat cămaşa aia pe tine? Azi-dimineaţă, de ce? Miroase ceva? Mirosea foarte rău. Ce vorbeşti? Mirosea sau miroase, când mirosea? În cabinet, acolo, la el, n-ai văzut c-a deschis omul geamul? Din cauza mea, eşti cu capul? I-a fost jenă să-ţi spună. Cum miros, Marieto, a ce? Nu totdeauna, câteodată miroşi a din aia care răsuflă. Mă jigneşti, vrei să spui c-aş fi nu ştiu cum? Nu, dar pute, parcă târăşti mirosul de-acasă. Trag, adică, mirosul, eşti conştientă de ce mă consideri? Nu te consider, dar tu nu-ţi dai seama, tragi mirosuri, le tragi. Nu ţi-e puţin, poate-i fizic ceva! Asta-i culmea, cum trag mirosuri! Trag eu mirosuri? Şi-acuma? Ce vrei să-ţi spun? Şi-acolo, la doctor, în cabinet? Vai, mi-a fost aşa o ruşine… Vorbeşti serios, trag mirosuri? Da, Dorule, tragi. Ziceai că mergem la Cocoşatu…

Fiction Ltd

Construite dramatic pe principiul monologului interior, povestirile din volumul lui Mircea Daneliuc constituie adevărate recitaluri actoriceşti pentru cele şase personaje principale. Prinşi în lumi diferite – unii chiar în zona inefabilă dintre viaţă şi moarte –, protagoniştii evoluează natural în tumultul vieţii cotidiene, afectaţi de toate tarele societăţii contemporane, dar şi de cele din relaţiile interumane. Astfel aflăm povestea unei familii de pensionari bucureşteni care deţine o mică plantaţie de marijuana la subsolul blocului, a tatălui unui adolescent care duce o grenadă la şcoală ori a unei femei care asistă neputincioasă la spectacolul propriei dispariţii. În ultima povestire, autorul reuşeşte să distribuie în rolul principal un personaj stupefiant: *mirosul pestilenţial*, pe cale să cucerească teritorii noi, un inamic irespirabil, născut şi crescut pe resturile prosperităţii actuale, imposibil de capturat, imposibil de dovedit. Povestirile din *Cele mai tâmpite momente* sunt o oglindă a realităţii în care trăim, cu bune şi rele, cu adevăruri pe care de multe ori preferăm să le ignorăm, oferindu-i cititorului posibilitatea de a-şi recunoaşte unele dintre cele mai ascunse temeri şi obsesii.

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-7627-9
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

29,95 lei